

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

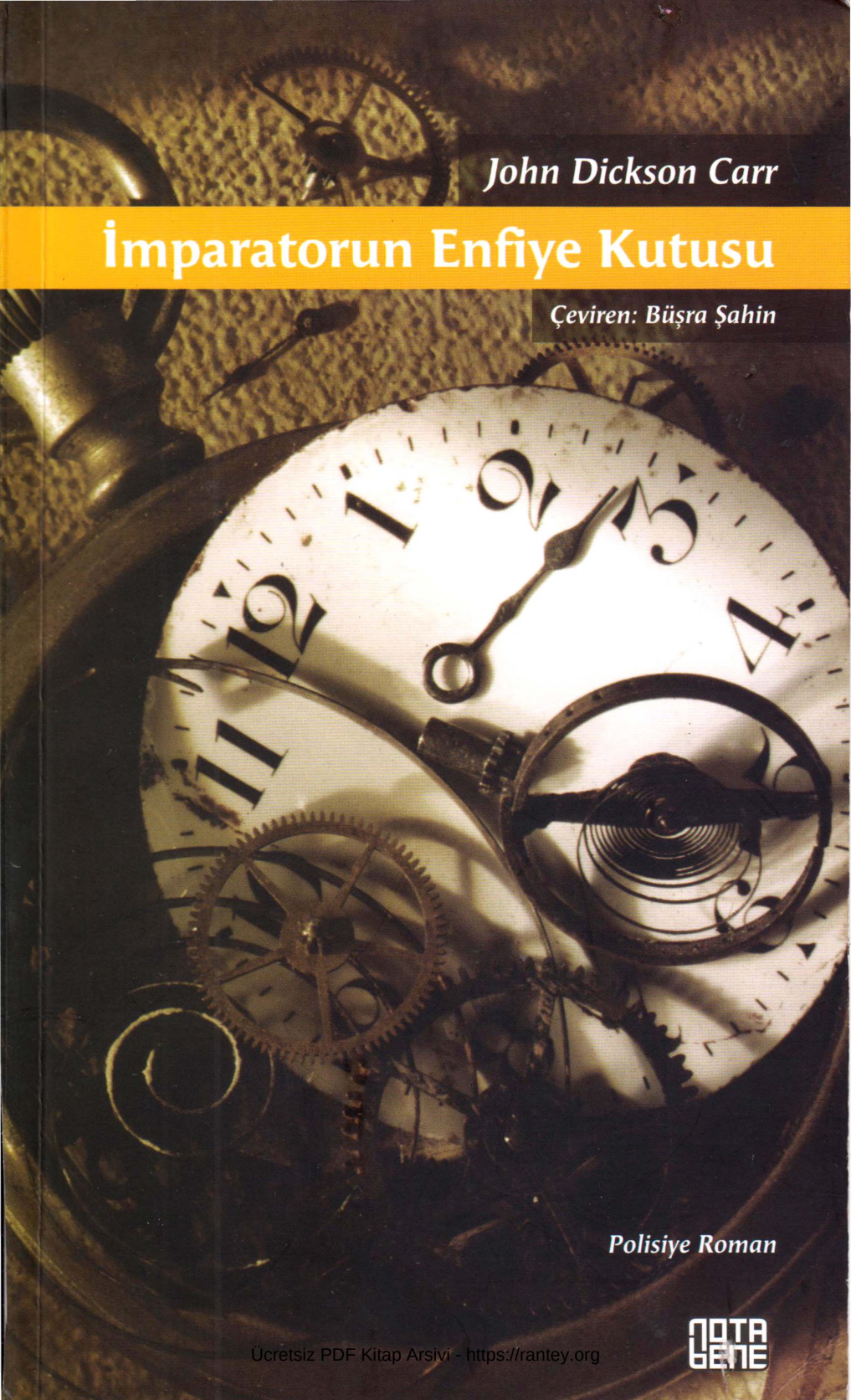
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

John Dickson Carr

İmparatorun Enfiye Kutusu

Çeviren: Büşra Şahin

Polisiye Roman

İMPARATORUN ENFİYE KUTUSU

John Dickson Carr

Çeviri: Büşra Şahin

İMPARATORUN ENFİYE KUTUSU

John Dickson Carr

Çeviri: Büşra Şahin

John Dickson Carr (1906-1977)

1906 yılında Pennsylvania’da doğdu. Babası Wooda Nicholas Carr Demokrat Parti’den bir dönem milletvekili seçilen Pennsylvania’nın ünlü avukatlarından biridir. Liseyi bitirdikten sonra öğrenimine Avrupa’da devam eden Carr, 1931 yılında İngiltere vatandaşı Clarice Cleaves ile evlenerek İngiltere’ye yerleşti. İkinci Dünya Savaşı yıllarında BBC’ye radyo oyunları da yazan Carr 1948 yılında tekrar ABD’ye döndü.

Aynı zamanda Carter Dickson, Carr Dickson, Roger Fairbairn mahlaslarını da kullanan ve Amerikan polisiye roman altın çağının önde gelen isimlerinden biri, kilitli oda gizeminin efendisi olarak kabul edilen Carr ilk romanı *It Walks By Night*’ı 1930’da kaleme aldıktan sonra, özellikle de 1950’lerden itibaren yılda dört, beş roman yayınlamış son derece üretken bir yazardır. Romanlarının çoğu İngiltere’de ya da kıta Avrupası’nda geçer. Sayısız öykü, radyo oyunu ve romana imza atan yazarın 1942 yılında yayınladığı *İmparatorun Enfiye Kutusu* adlı polisiye romanı 1957 yılında senarist, yönetmen Compton Bennett tarafından *That Woman Opposite* adıyla beyaz perdeye uyarlanmıştır. Hayatı boyunca pek çok saygın ödül alan John Dickson Carr, Mystery Writers of America tarafından 1950 yılında Special Edward, 1963 yılında Grand Master (Büyük Üstat), 1970 yılında ise, 40. yıl kariyer ödülüne layık görülmüştür.

I

Eve Neill'in Ned Atwood'dan boşanması pek tartışma konusu olmamıştı. Dahası, ortada bir kadın tenisçiyle aldatma gibi bir suçlama olmasına karşın, Eve'in beklediği kadar büyük bir skandal da yaratmamıştı.

Paris'te, 5. George Caddesi üzerinde bulunan bir Amerikan Kilisesi'nde evlenmişlerdi, dolayısıyla, Paris'teki boşanma İngiltere'de de yasaldı. İngiliz basını bu habere sadece iki üç cümleyle yer vermişti. Eve ve Ned, La Bandelette'e –“şerit”– yerleşmiş, Fransa'nın bu belki de en popüler tatil yerindeki huzur dolu günlerini gümüş rengi kumsala bakarak geçirmişlerdi. Londra ile çok az bağlantıları kalmıştı. Birkaç ufak yorum, bir iki gülüşmenin ardından konu kapanmış gibiydi.

Ama Eve'e göre, boşanmayı isteyen tarafın kendisi olması, terk edilmesinden çok daha küçük düşürücü bir durumdu.

Bu, kuşkusuz sağlıklı bir düşünce değildi. Sakin mizaçlı biri olan Eve bu canıya, kendisini isteri nöbetinin eşiğine getiren bir sinir krizinin ardından varmıştı. Artık hayatı boyunca, çirkin bir kadın olduğu yönünde kapıldığı bu yanlış canıyla mücadele etmek zorunda kalacaktı.

“Tatlım” diyordu bir kadın. “Ned Atwood ile evlenen bir kadın kendisini nelerin bekleyeceğini de iyi bilmelidir.”

“Ama” diyordu bir başkası. “Tek tarafın hatalı olduğuna emin misin? Şu kadının fotoğrafına bakar mısın? Bir kere olsun baksana şunun yüzüne!”

Eve o zamanlar yirmi sekiz yaşındaydı. On dokuzunda, birkaç pamuk fabrikasından çok daha fazlasına, kendisiyle gurur duyduğu bir kıza sahip olan Lancashire'lı babasından hayli ciddi bir miras kalmıştı. Yirmi beşinde Ned Atwood ile evlendi; çünkü birincisi Ned çok yakışıklı biriydi, ikincisi Eve yalnızdı ve üçüncüsü, Ned evlenme teklifini reddetmesi hâlinde, intihar edeceği konusunda onu ciddi bir şekilde tehdit etmişti.

Eve saf denecek denli iyi bir mizaca sahip, insanlara karşı en ufak bir kuşku dahi beslemeyen biri olmasına karşın, gönül avcılarının en acımasızına tıpatıp benziyordu. İncecik ve biraz daha uzun boylu olsa da, Vendome Meydanı filmindeki Lebec'in allanıp pullanarak dönüştüğü Kirke'yi andıran bir görünüşe sahipti. Yün gibi sık ve uzun açık kestane rengi saçları belli belirsiz bir Edward dönemi modeline uygun yapılmıştı. Pembeye çalan beyaz ten rengi, gri gözleri ve yarı tebessümü de bu yanılsamayı destekler nitelikteydi. Fransız erkekleri üzerindeki etkisi özellikle dillere destandı. Boşanma davasına bakan yargıç bile kendisinden biraz kuşkulmuş gibi görünmüştü.

Fransız yasalarına göre çiftlerin boşanma kararı verilmeden önce aralarındaki sorunları çözüp çözemeyeceklerini görmeleri için son bir kez yüz yüze görüşmeleri gerekiyordu. Eve, Versay'da yargıcın karşısındaki görüşme gününü, o sıcak Nisan sabahını, Paris'i bahara uyandıran o müthiş büyüğü asla unutmayacaktı!

Kibar ve fazlasıyla titiz biri olan fırça bıyıklı yargıç oldukça samimi fakat abartılı bir teatral tavrıyla konuşmasına başladı.

"Madam!" dedi. "Mösyö! Henüz çok geç olmadan, durup bir kez daha düşünmenizi istirham ediyorum!"

Ned Atwood'a gelince...

Ned'in o günkü hâlini görseniz, siz bile süttten çıkmış ak kaşık olduğuna yemin edebilirdiniz. Eve'in de gözünden kaçmayan dilere destan çekiciliği güneşli odaya daha bir canlılık katmıştı. Akşamdan kalma mahmurluğu bile bunu bozamıyordu. Dokunaklı, duygu yüklü pişmanlık ifadesi güven veriyor, son derece samimi geliyordu. Otuzlarının başlarındaki bu adam sonsuza dek genç kalacakmış hissi uyandıran sarı saçları, mavi gözleriyle pencerenin yanında adeta bir cazibe merkezi gibi duruyordu. Eve, Ned'in

lanetli, sinir bozucu bir çekiciliği olduğunu kabul ediyordu. Zaten başına tüm bu belaları açan da bu çekiciliği değil miydi?

“Evlilik hakkında söylememi istediğiniz başka bir şey var mı?” dedi yargıç kaldığı yerden devam ederek.

“Hayır!” dedi Eve. “Lütfen!”

“Keşke Madam ve Mösyöyü ikna edebilecek...”

“Beni ikna etmeye çalışmanız gerekmiyor” diye boğuk bir sesle araya girdi Ned. “Boşanmayı hiçbir zaman istemedim.”

Tıknaз yargıç kendi etrafında bir tam tur döndükten sonra sesini yükseltmeye özellikle özen gösterircesine “Sessiz olun Mösyö!” diye çıkıştı. “Suçu işleyen sizsiniz. Madamdan özür dilemeniz gerektiği yerde!”

“Elbette dilerim” dedi Ned aceleyle. “İsterse, dizlerimin üstüne çöker defalarca özür dilerim.”

Ve Ned, Eve’e döndü. Yargıç bıyığını okşayarak umutlu gözlerle onları izliyordu. Ned çekici bir erkekti. Aynı zamanda çok da zekiydi. Eve bir an onu gerçekten terk edebilecek miyim diye düşündü.

“Davanın tarafları” dedi yargıç göz ucuyla notlarına bakarak. “Madam...” Tekrar notlarına bakarak ekledi: “Buhlmeer - Smeeth...”

“Eve, o kadın benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sana yemin ederim!”

“Bunları defalarca konuşmadık mı?” dedi Eve bıkkın bir şekilde.

“Betsy Bulmer-Smith” dedi Ned. “Bir fahişe. Orospunun teki. Nasıl böyle bir şey yaptım bilmiyorum. Eğer onu kıskanıyorsan...”

“Onu kıskanmıyorum. Ama istiyorsan, sırf gıcıklığına da olsa gidip koluna sigara basarak kolunu yakabilirsin. Bak bu nasıl da hoşuna gider.”

Ned, yanlış anlaşılmış küçük bir çocuk gibi çaresiz, ümitsiz gözlerle Eve’e bakıyordu.

“Bunu yüzüme vurup durmayacaksın herhâlde?”

“Ned, yüzüne vurduğum falan yok canım. Tek istediğim şu işi bir an evvel bitirmek. Lütfen, Ned!”

“Sarhoştum. Ne yaptığımı bilmiyordum.”

“Ned, artık bunları tartışmayalım n’olursun. Bunun bir şey ifade etmediğini söyledim sana.”

“Öyleyse neden bu kadar acımasızca davranıyorsun?”

Eve üzerinde fazlasıyla güzel bir hokkalık duran büyük bir masanın yan tarafında oturuyordu. Ned, Eve’in ellerini tuttu ve konuşmalarına bir süre İngilizce devam ettiler. Ne dediklerini anlamayan yargıç birden öksürerek arkasını döndü, kitaplıkta duran bir resmi tutkulu ve biraz da meraklı gözlerle incelemeye koyuldu. Eve, Ned’in bir anda ellerini sıkıca tutmasıyla, ellerinin geri çekilmeyi mi, yoksa Ned’e sarılmayı mı daha çok istediğine karar veremedi.

Ned’in söyledikleri aslında bir anlamda doğrudu. Bütün o çecikiliği ve zekâsına karşın, bir yandan küçük bir oğlan çocuğu gibi şuursuz bir gaddarlığı hep vardı.

Eve’in daima ikiyüzlülük göstergesi olarak hor gördüğü bu yarı komik “fikri” gaddarlık bile boşanmak için yeterli bir nedendi. Ama aldatma suçlaması daha kesin ve inandırıcıydı. Buraya kaddardı, artık yeterdi. Aile hayatlarında Eve’in Ned’e dair kafasında bitirdiği çok şey vardı ve bunları mahkemede söylemeye gerek dâhi yoktu.

“Evlilik” dedi yargıç, kitaplıktaki resmi göstererek. “Bir kadın ve bir erkek için tek gerçek mutluluk kaynağıdır.”

“Eve” dedi Ned. “Bana bir şans daha verecek misin?”

Bir defasında katıldığı partilerden birinde tanıştığı munis bir psikolog Eve’e, onun pek çok insana göre başkalarının önerilerine karşı daha duyarlı biri olduğunu söylemişti. Ama bu öneri için yerince duyarlı olduğu söylenemezdi.

Ned’in dokunuşu onu adeta hareketsiz kılmış, neredeyse midesini bulandırmıştı. Ned kendi açısından onu gerçekten seviyordu. Eve bir an tereddüt etti; evet diyerek tüm bu telâşe, sıkıntı ve olaylar zincirinden kurtulmak istedi. Ama zayıf doğası gereği, sırf sıkıntı yaşamamak için “evet” demesi, Ned’e ve Ned’in yaşam tarzına, Ned’in arkadaşlarına ve kendisini hep kirli, huzursuz edici kıyafetler

içindeymiş gibi hissettiği bir yaşam tarzına geri dönmek anlamına gelecekti ve bu kesinlikle kabul edilemez bir şeydi. Eve yargıcın bıyıklarına baktığında gülmekle ağlamak arasında gidip geldi.

“Üzgünüm” dedi ve ayağa kalktı.

Yargıç son bir umutla döndü.

“Şu hâlde, Madam ne diyor...?”

“Hayır. Yürümüyor.” dedi Ned.

Eve bir an Ned’in daha önceki öfke nöbetlerinde yaptığı gibi kendisine bir şeyler fırlatacağından korktu. Ama sakinleşmiş gibi görünüyordu. Öylece kendisine bakıyor, cebindeki bozukluklarla oynuyordu. Güçlü beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Gözlerinin kenarlarında beşer ince, küçük çizgi belirdi.

“Hâlâ beni seviyorsun güzelim, bunu sen de biliyorsun,” dedi Ned, buna gerçekten inandığını gösteren bir saflıkla.

Eve uzanıp masadan çantasını aldı.

“Ve bunu sana ispatlayacağım” diye ekledi Ned. Eve’in bakışlarıyla daha bir cesaretlendi, gülümsemesi derinleşti. “Ah! Tabii ki şimdi değil. Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacın var; kim bilir, belki de ısınmak için. Bir süreliğine ülke dışına çıkacağım. Ama döndüğümde...”

Ned bir daha geri dönmedi.

Komşuların karşısına çıkmaya kararlı olan ama söyleyebilecekleri şeylerden korkan Eve La Bandelette’e yerleşti. Aslında kaygılanmasına gerek yoktu. Hiç kimsenin Angles Sokağı, Villa Miramar’da olan bitenleri dert ettiği yoktu. La Bandelette gibi ancak çok kısa bir dönem kalabalıklaşan, İngiliz ve Amerikalı konukların casinosunda para kaybetmeye geldiği tatil yörelerinde insanlar pek meraklı değillerdi. Ne Eve Neill Angles Sokağı’ndaki kimseyi tanıyordu ne de kimse onu.

İlkyazdan yazın sonuna kadar La Bandelette’teki kalabalıklar sürekli değişirdi. Zevksiz bir mimari ve renklere sahip evleriyle burası Walt Disney filmlerindeki kasabaları andırırdı. Çam kokusu her yere yayılır, uzun ve geniş bulvar boyunca faytonların nal ve çingirak sesleri yükselirdi. Casinonun yakınındaki iki büyük otel

olan Donjon ve Brittany parlak renkli panjurlarıyla ışıldar, dökme gotik kuleleri göğü delerdi.

Eve casino ve barlardan uzak dururdu. Ned Atwood ile geçirdiği baş ağrılı ve gergin dönemin ardından, hem sinirleri hayli yıpranmıştı hem de canı sıkındı ki bunlar çok tehlikeli bir bileşim oluşturuyordu! Yalnızdı ve birileriyle arkadaşlık etmekten nefret ederdi. Arada sahada başka kimseciklerin olmadığı sabahın erken saatlerini tercih ederek golf oynar, bazen de sahil boyunca uzanan küçük kum tepeliklerinde ata binerdi.

Neden sonra Toby Lawes ile tanıştı.

Lawes ailesi biraz da şaşırtıcı bir şekilde Eve'in Anges Sokağı'ndaki evinin tam karşısında kalıyordu. Küçük duvarlarla örülü bahçeler içinde beyaz ve pembe evlerin dizildiği kısa ve dar bir sokaktı. Sokak o kadar dardı ki karşıdaki evlerin pencerelerinden içeriye net bir şekilde görebilirdiniz. Haliyle bu, rahatsız edici sahnelere de yol açıyordu.

Ned ile birlikte olduğu dönemde, Eve'in belli belirsiz de olsa birkaç kez sokaktaki insanlara gözü ilişmişti. Bir iki kere kafası karışmışçasına kendilerini uzun uzun süzen yaşlı bir adamı fark etmişti. Sonradan bu adamın Toby'nin babası Sir Maurice Lawes olduğunu öğrenecekti. Sevecen ve sakın yüzü Eve'in hafızasına kazınmıştı. Evde bir de kızıl saçlı bir kız ile hayli neşeli bir yaşlı kadın vardı. Ama Eve o sabah golf sahasında karşılaşana kadar Toby'yi hiç görmemişti.

Haziran ortalarında sıcak, hareketsiz bir sabahtı. La Bandelette'te henüz çok az insan uyanmıştı. 'Tee'ler¹ ve 'fairway'ler çiy taneleri eşliğinde ıslık ışıldı. Sıralı çam ağaçlarının arasından deniz görünüyordu. Ortalık sessiz ve sıcaktı. Kötü bir golfçü olan Eve üçüncü *green'e approach* vuruşunda *bunker'a* düşmüştü.

¹ Golf Terimleri:

Tee: Başlama yerinden vuruş yaparken topu yerden yüksek tutmaya yarayan 3-5 santimetrelilik tahta ya da plastik çiviler.

Fairway ground: Oyunun oynandığı *teeing ground* ile *green* arasında uzanan, uzunluğu genellikle 100-600 yard arasında değişen çimle kaplı alan.

Green: Her bir *fairway*'in sonunda, içinde topun gireceği bir deliğin bulunduğu özel çimle kaplı alan.

Approach: Topun deliğe girmesi için değil, deliğe çok yaklaşması için yapılan vuruş.

Bunker: Özel olarak hazırlanmış, içerisindeki toprak ya da çim örtüsü alınarak, kum ve benzeri malzemeyle doldurulmuş engel çukuru.

Club: *Green* dışındaki topa vurmak için kullanılan golf sopaları.

Brassie: Pirinç korumalı, ahşaptan yapılmış bir *fairway club* 'ı.

Round: Bir oyun süresince golf sahasındaki 18 deliğin tamamının oynanması. (ç.n.)

Uykusuz geçen gecenin sabahında isyankâr ve sinirli bir şekilde golf çantasını omzundan indirdiği gibi yere fırlattı. Bu oyundan nefret ettiğini düşündü. *Bunker*’ın kenarına oturarak pozisyonuna baktı. *Fairway*’in aşağısından *brassie* ile yapılan atışın uzun ve sert sesi duyulup top kıvrım yaparak *bunker*’ın tepesindeki çime düştüğünde hâlâ bakmayı sürdürüyordu. Top yavaşça *bunker*’ın ucuna kadar geldi ve çukura, hemen Eve’in bir metre berisine yuvarlandı.

“Aptal!” diye bağırdı Eve.

Bir iki dakika sonra gençten bir adam *bunker*’ın diğer tarafından yürüyerek geldi, ufuk çizgisinin önünde durup aşağıya, Eve’e baktı.

“Aman Tanrım!” dedi adam. “Sizin orada olduğunuzu bilmiyordum.”

“Sorun değil.”

“Önünüze geçmek istememiştım! Bağırمام gerekirdi. Şey, ben...”

Sırtında iki düzine *club*’ın bulunduğu ağır çantasıyla çukura indi. Güçlü, sakın, ağırbaşlı bir gençti, dahası, Eve’in uzunca zamandır görmediği cana yakın bir yüz ifadesine sahipti. Sık, kahverengi saçları hemen alınının üzerinde kesilmişti. İnce bıyığı azametli ciddiyetiyle çelişiyor, belli belirsiz de olsa görmüş geçirmiş biri havası veriyordu.

Ayakta durup Eve’e baktı. Eve’in adam hakkındaki düşüncelerinin hepsi doğrudu. Yüzünde beliren telaş belki bir istisna oluşturabilirdi. Çaresizce bu telaşını gizlemeye çalışıyorsa da yüzü giderek daha fazla kızarıyordu.

“Sizi daha önce de görmüştüm” dedi adam nihayet.

“Gerçekten mi?” diye yanıtladı Eve, hiç de en güzel hâlinde olmadığının farkında olarak.

Birden Toby Lawes’in dürüstlüğü, ilişki düzeyini kendi diplomasi tarzıyla devam etseler varması aylar alacak olan bir noktaya sıçrattı.

“Hâlâ evli ya da birlikte olup olmadığınızı söyler misiniz acaba?” dedi.

Round'u birlikte tamamladılar. Hemen ertesi günün öğleden sonrasında Toby Lawes, bir domuzla evlenmiş ama halen herhangi birinin hayranlığını cezbedecek şekilde güçlü duran muhteşem bir kadınla tanıştığından söz ediyordu.

Bu anlattıkları bütünüyle doğrudu ama böylesi beyanlar genç adamın ailesi tarafından genellikle pek hoş karşılanmazdı.

Artık hayatı iyi tanıdığını düşünen Eve bunun Lawes ailesi üzerinde nasıl bir etki yaratacağını tahmin edebiliyordu. Yemek masasında boş gözlerle bakan manasız yüzleri, ketum, tok bir öksürme ya da göz ucuyla süzmenin ardından böylesi kusursuz biriyle tanışmış olmasının ne kadar ilgi çekici olduğunu vurgulayan “Gerçekten mi Toby?” gibi genel geçer ifadeleri az çok tahmin edebiliyordu. Eve’in, ailenin kadın fertleri olan Leydi Lawes ile Toby’nin kız kardeşi Janice’den tek beklediği kibarlığın güçlükle gizleyebildiği bir nefretti.

Bu yüzden, olanlar onu gerçekten de bir hayli şaşırtmıştı.

Onu olduğu gibi kabul ettiler ve Lawes ailesinin villasının hoş, güzel arka bahçesinde çay içmeye davet ettiler. Henüz üç beş cümle dahi kurmadan, her iki taraf da her şeyin yolunda olduğundan, iyi bir arkadaşlık kurulacağından emindi. Böyle şeyler oluyor işte. Ned Atwood’un bildiği dünyada bile –ve ne yazık ki sizin ve benim de gayet iyi bildiğimiz gibi– böyle şeyler olur. Eve’in şaşkınlığı yerini sıcak bir memnuniyete bırakırken yıpranmış sinirleri biraz olsun gevşedi; o kadar mutlu olmaya başlamıştı ki neredeyse bu durumdan korkacaktı.

Toby’nin annesi Helena Lawes, Eve’den samimiyetle çok hoşlandı. Yirmi üç yaşındaki kızıl saçlı kız kardeşi Janice neredeyse bir afet olarak tanımladığı güzellik karşısında hayran kalmıştı. Ben Dayı piposunu tüttürmekle meşgul olup çok az konuştuysa da sohbet esnasında hep Eve’in tarafında yer aldı. Yaşlı adam, yani Sir Maurice koleksiyonundaki kimi makaleler hakkında Eve’in görüşünü sordu. Bu şüphesiz ki Eve’i onurlandırmak içindi.

Toby’ye gelince...

Toby’nin son derece iyi, fazlasıyla vicdan sahibi genç bir adam olduğunu söylemek hiç de abartı sayılmazdı. Zaman zaman kibirli biri gibi görünse de, mizah anlayışı bunu hemen telafi etmesine yetiyordu.

“Sonuçta böyle olmak zorundayım” dedi Toby.

“Nasıl olmak zorundasın?” diye sordu kızıl saçlı Janice.

Toby ise, “Hookson’s’ın La Bandelette şube sorumlusu olarak” diye karşılık verdi –şu anda bunları söylerken bile sözcükler ağzından büyük bir keyifle dökülüyordu– “İhtiyatlı olmak zorundayım. Londra bankaları sorundan ve şamataadan hiç ama hiç hoşlanmaz”

“Ama bunlardan herhangi birini yaptın mı ki?” diye sordu Janice. “Yani, Fransız bankalarında bile banka memurlarının içkilerini tezgâhın altında sakladığını ya da mesai saatlerinde içtiğini çok nadir görürsün.”

“Bir düşünelim” dedi Helena Lawes, sahneyi gözünün önüne getirmeye çalışarak. “Çakırkeyif bir bankacı, Thorne Smith² haricinde birinin aklına gelebilecek en ilginç şeylerden biri olurdu.”

Toby şaşkın gözlerle annesine baktı. Ama bıyığını düzleştirmesine bakılırsa, bunu hayli ciddiye almıştı.

“Hookson’s İngiltere’deki en eski bankalardan biridir. Temple Bar’ın kuyumcularla dolu olduğu zamandan beri orada.” dedi ve Eve’e dönerek devam etti: “Amblem olarak kullandıkları küçük altın figürlerden biri babamın koleksiyonunda duruyor.”

Bu ifade, her zaman olduğu gibi, dozunda bir sessizlikle karşılandı. Sir Maurice Lawes’in hobisi, yani sözü edilen koleksiyonunun aile içindeki konumu, pek çok değersiz ıvır zıvır olarak görüldüğü şaka yollu ifadeyle Sir Lawes’in elinde bulundurduğu gerçek anlamda güzel şeylere dönük bir takdir ifadesi arası bir yerdeydi.

Koleksiyon birinci katta, sokağa bakan büyükçe bir çalışma odasında duruyordu. Sir Lawes genellikle geç saatlere kadar koleksiyonunun başında otururdu. Eve, henüz Ned Atwood ile birlikte olduğu eski kötü günlerde bir iki kez kendi yatak odasının penceresinden dışarıyı izlemiş ve çalışma odasını çekik perdeler arkasında görmüştü. Orada elinde bir büyüteç tutan yaşlı adamın sevecen yüzü ve tabii duvardan duvara uzanan cam kapaklı dolaplar aklında yer etmişti.

² James Thorn Smith (1892-1934) doğa üstü fantastik roman janrında esprili diliyle tanınan Amerikalı bir yazardır. Romanlarında cinsellik ve bol miktarda içki tüketimi sıklıkla yer almaktadır (çn).

Eve eski yaşantısına dönük herhangi bir atıfta bulunmak zorunda kalmamıştı. Lawes ailesini ilgilendirdiği kadarıyla, Ned Atwood diye biri hiç olmamıştı. Sir Maurice Lawes aslında bir ara üstü kapalı bir şekilde bu konuya değinecekken, son anda tereddüt etmiş, lafı değiştirmişti. Eve meraklı gözlerini yaşlı adama dikmişse de durumdan hiçbir şey anlamamıştı.

Temmuz ayının sonlarına doğru Toby ona evlenme teklif etti.

Eve, Toby’e ne kadar güvenebileceğini, güvene ve en çok da gülmeye, hele hele ağzı dolusu, gevrek gevrek gülmeye ne kadar ihtiyaç duyduğunu o ana kadar hiç fark etmemişti. Başınızı hiç tereddüt etmeden omzuna yaslayabileceğiniz biriydi Toby. Gerçi Eve’in üzerine fazla düşüyordu ve bu durum son derece ironik bir şekilde Eve için yeni bir gerginlik kaynağı oluşturuyordu.

La Bandelette’te ağaçlar arasında açık havada Çin yapımı kâğıt fenerler altında akşam yemeği yiyebileceğiniz *Restaurant of Forest* adında nezih bir restoran vardı. O gece Eve, solgundan ziyade hafif pembemsi görünen teninin sıcaklığını vurgulayan uçuk mavimsi gri makyajıyla ayrı bir güzel görünüyordu. Onun hemen karşısında oturan Toby yemek bıçağını parmakları arasında döndürüyor, hayli kendinden emin ve mağrur görünüyordu.

“Evet” dedi Toby doğrudan konuya girerek. “Senin için çok önemli biri olmadığımı biliyorum.” –Ned Atwood buna nasıl da kahkahalarla gülerdi! – “Ama seni çok seviyorum ve seni mutlu edebileceğimi düşünüyorum.”

“Selam Eve!” dedi biri, Eve’in arkasından usulca omzuna dokunarak.

Eve sesi ilk duyduğu o korkunç an bunun Ned Atwood olduğunu sandı.

Ama konuşan Ned değil, onun bir arkadaşıydı. Onlardan biriyle *Restaurant of Forest* gibi bir yerde karşılaşabileceğini hiç tahmin etmemişti. Sezonda, adeta bir kural gibi, saat on buçukta akşam yemeklerini yer ve doğrudan bütün gece küçük parayla dahil olunan şeytani bahislere girecekleri casinonun yolunu tutarlardı. Eve karşısında pişmiş kelle gibi sırttan yüzü hatırlamıştı. Ah bir de adını çıkarabilseydi!

“Dans edelim mi?” diye sordu Bay İsimsiz, sıkıcı ses tonuyla.

“Teşekkürler ama bu gece dans edeceğimi sanmıyorum.”

“Ah, pardon!” diye mırıldandı Bay İsimless ve yanlarından ayrıldı. Eve adamın gözlerinden sanki özel bir partide tanışmışlar gibi bir hisse kapılmıştı; adam sanki yüzüne karşı kahkaha atmıştı.

“Arkadaşın mı?” diye sordu Toby.

“Hayır” dedi Eve. Orkestra birkaç yıl öncesindeki bir vals parçasını çalmaya başladı. “Eski eşimin bir arkadaşı.”

Toby boğazını temizledi. Bu onun için, belki de hiç var olmayan idealleştirilmiş bir kadına duyulan bir saplantıydı ama canını fena yakmışa benziyordu. Ned Atwood’dan hiç söz etmemişlerdi. Daha doğrusu, Eve, Toby’ye Ned Atwood hakkında hiçbir şey anlatmamıştı. “Yapılarımız çok farklıydı” demişti sadece. “Aslında iyi biridir; gerçekten öyledir.” diye de eklemişti. Yorumu son derece açık olan bu ifade kıskançlık hissinin en sivri uçlu okunu Toby Lawes’ın vurdumduymaz ruhuna saplamıştı.

On belki on beş kez boğazını temizledi.

“Diğer meseleye dönecek olursak” dedi nihayet. “Evlilik teklimi kast ediyorum. Eğer düşünmek için zaman istersen...”

Orkestranın çaldığı şarkı Eve’in aklını başından almış, eski anılara götürmüştü.

“Ben – Ben bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama” diyerek üsteledi Toby. Bir yandan haylaz çocuklar gibi bıçakla oynamayı sürdürüyordu. “Eğer bana bir işadaminin duymak isteyeceği türden, yani en azından cevabının evet mi yoksa hayır mı olacağına dair bir ipucu bile verebilersen...”

“Evet” dedi Eve. “Evet, evet, evet!”

Toby ilk başta ne diyeceğini bilemedi. Diliyle dudaklarını ıslattı. Neden sonra zarif bir şekilde, hâlâ cama dokunuyormuşçasına nazik bir şekilde ellerini Eve’in ellerinin üzerine koydu ve hemen ardından kamusal alanda olduklarını hatırlayıp ellerini gerisin geri çekti. Bakışlarındaki saygı Eve’i şaşırtmış, açıkçası biraz da rahatsız etmişti. Öyle ki Eve, Toby Lawes’ın kadınlar hakkında herhangi bir şey bilip bilmediğini merak ediyordu.

“Eee?” dedi Eve.

Toby bir an düşündü.

“Sanırım birer kadeh daha alsak iyi olacak.” dedi. Yavaş ve şaşkın bir şekilde başını iki yana salladı. “Biliyor musun?” dedi, “Bugün hayatımın en güzel günü.”

Temmuzun son günü nişanlandılar.

İki hafta sonra, Ned Atwood, New York’taki bir plazanın yanında Fransa’dan henüz dönen bir arkadaşından aldı bu haberi. Bir süre sessiz bir şekilde, başı önde cam bardağı döndürdükten sonra hışımla kalktı ve iki gün sonraki *Normandiya* çıkarması için biletini ayırttı.

Böylelikle, bu üçünden birinin tepesine çökecek kara bulutlar Anges Sokağı’ndaki villanın üzerinde toplanmaya başlamış oldu.

II

Ned Atwood gece bire çeyrek kala Casino Bulvarı'ndan sapa-
rak Anges Sokağı'na girdi.

Uzaklarda büyük deniz fenerinin ışığı gökyüzünü okşuyordu. Günün bunaltıcı sıcaklığı biraz olsun serinlemeye başlamıştı fakat gün boyu kavru lan asfalttan hâlâ sıcak dalgalar yükseliyordu. La Bandelette'te tek bir ayak sesi dahi duyulmuyordu. Sezonun sonunda hâlâ burada kalmayı sürdüren birkaç konuk da gün ağarana kadar casinoda oyun oynuyordu.

Dolayısıyla, Anges Sokağı'nın hemen girişinde bir an için oraya girip girmemekte tereddüt yaşayan genç bir görünüme sahip, koyu takım elbiseli, hoş şapkalı adamı kimse görmedi. Dişlerini sıkmıştı, gözleri kafayı çekmişçesine cam gibiydi. Ama Ned Atwood, kuşkusuz belli bir duygu yoğunluğunu saymazsak, en azından bu gece sarhoş değildi.

Eve hiçbir zaman onu sevmekten vazgeçmemişti; Ned'in kendini saplantılı bir şekilde inandırdığı gerçek işte buydu.

O akşamüzeri Donjon Otel'in barında onu tekrar kazanacağı konusunda bu kadar büyük konuşarak akılsızlık ettiğini nihayet kabul ediyordu. Büyük bir hata yapmıştı. Sessiz sakin La Bandelette'e geri dönmeliydi; tıpkı şimdi elinde Eve'in villasının anahtarı Anges Sokağı'na girdiği gibi.

Eve'in yaşadığı Villa Miramar aşağıda, yolun tam ortasında, sol taraftaydı. Ned yaklaştıkça içgüdüsel olarak gözlerini yolun

karşısındaki eve dikti. Eve'in villası gibi, Lawes ailesinin yaşadığı villa da hayli genişti. Kare şeklinde beyaz taş bir evdi ve çatısı parlak kırmızı kiremitlerle kaplıydı. Eve'inki gibi, bu villa da yüksek bir duvar ve küçük demir parmaklıklı bir kapı ile sokağın bir-bir buçuk metre berisinde kalıyordu.

Ve işte Ned görmeyi umduğu şeyi gördü. Karanlık giriş katı. Hemen üst kat da, Sir Maurice Lawes'ın ışıklı iki penceresi hariçinde, yine karanlığa gömülmüştü. Bu iki pencere çelik panjurluydu ve içerideki perdeler bu sıcak gecede çekili değildi.

“Fena değil!” dedi Ned yüksek sesle ve ardından da ciğerlerini tatlı ve hoş kokulu havayla doldurdu.

Yaşlı adamın kendisini duymasıyla ilgili neredeyse hiç korku taşımamasına karşın, herhangi bir şekilde sayıp sövmesine gerek olmadığını fark ederek sessiz, sakin yürümeye koyuldu. Eve'in villasının bahçe kapısını açtı. Hızlı adımlarla patika yoldan ön kapıya yöneldi. Daha mutlu, en azından daha az fırtınalı günlerden yadigâr kalan ön kapının anahtarları kilide uydu. Bir kez daha derin derin solurken içinden pagan tanrılarına dualar etti ve yaptığı plana uygun olarak omzuyla kapıya yüklendi.

Eve uyuyor muydu yoksa hâlâ ayakta mıydı? Villa Miramar'da ışıkların kapalı olması hiçbir şey ifade etmezdi. Eve akşam olur olmaz bütün pencereleri kapamayı alışkanlık edinmişti: Ned bunun için hastalıklı fakat saygı duyulması bir alışkanlık diyordu.

Ama alt kattaki salon karanlıktı. İçerisi tipik Fransız evleri gibi mobilya cilası ve kahve kokuyordu. Ned geçmişe dair bütün detayları hatırlıyordu. El yordamıyla merdivenleri bulduktan sonra parmak uçlarında yürüyerek yukarı çıkmaya koyuldu. Deniz kabuklarının kıvrımları gibi duvara karşı bükülen bronz işlemeli korkulukla çevrili dar ve ince bir merdivendi. Ama aynı zamanda uzun ve dikti. Basamakları örten kalın kumaş eski tip pirinç çubuklarla tutturulmuştu. Bu merdivenleri karanlıkta kim bilir kaç kez adımlamıştı! Kim bilir kaç kez saatin tik-taklarını duymuş, içinde uyanan şeytanı hissetmişti. Çünkü Eve'i delicesine seviyordu ve Eve (Ned'e göre) onu aldatıyordu. Basamak çubuklarından, en üsttekine yakın olmakla birlikte Eve'in yatak odasına çok uzak mesafede bulunmayanlardan birinin gevşek olduğunu hatırlıyordu.

Daha önce bir iki kez düşmüş ve bunlardan birinde ölümünün bu basamaktan olacağına lanet etmişti.

Ned bir eliyle korkuluğu tutuyordu. Eve hâlâ ayaktaydı. Hemen önünde duran yatak odası kapısının altından sızan ince ışığı görebiliyordu. Bu ışığa odaklanmasıyla birlikte, kendi kendine bu kez dikkat edeceğine söz verdiği gevşek basamak tümüyle aklından çıktı ve elbette bir kez daha düştü.

“Lanet olsun!” diye bağırdı sinirli bir şekilde.

Yatak odasında bulunan Eve bu sesi duydu.

Kim olduğunu biliyordu.

Eve makyaj masası aynasının önünde oturmuş, fırça tıraşıyla sakın bir şekilde saçlarını tarıyordu. Aynanın tepesinden aşağı sarkan ve odadaki tek ışık kaynağı olan küçük lamba, Eve’in sıcak ten rengini açığa çıkarıyor, omuzlarına düşen açık kestane rengi saçlarının ışıltısını, gri gözlerinin canlılığını gözler önüne seriyordu. Başını hafif geri çekmesiyle, dik duran omuzlarının bittiği noktada boynunun yuvarlaklığı ortaya çıkmıştı. Üzerinde beyaz ipek bir pijama, ayaklarında beyaz saten terlikleri vardı.

Eve arkasını dönmedi. Saçlarını taramaya devam etti. Ama kapı açılıp –omzunun üzerinden– aynaya Ned’in görüntüsü yansımadan hemen önce ikinci bir panik hissetti.

Ned tamamen ayık görünmesine karşın, ağladı ağlayacak gibiydi.

“Bana bak,” dedi Ned, kapıyı henüz ardına kadar açmadan. “Bunu yapamazsın!”

Eve konuşmaya başladığını fark etti. Korkusu dinmek şöyle dursun, giderek artıyordu. Saçlarını taramaya devam etti; belki de içgüdüsel bir şekilde kollarındaki titremeyi gizlemeye çalışıyordu.

“Gelenin sen olduğunu tahmin ettim!” dedi sakın bir şekilde. “Tümünden kafayı mı yedin sen?”

“Hayır, ben–”

“Şşş! Allah aşkına bir şey deme!”

“Seni seviyorum!” dedi Ned ve kollarını iki yana açtı.

“Bana anahtarları kaybettiğini söylemiştin. Yemin etmiştin. Görünüyor ki, yine yalan söylemişin.”

“Bu tür önemsiz ayrıntıları tartışacak vaktimiz yok” dedi Ned, bunun önemsiz şeylerin en fenası olduğunu hissederek. “O herifle evlenecek misin gerçekten?” dedi ve tükürürcesine malum ismi söyledi: “Şu Lawes ile?”

“Evet.”

Aynı anda içgüdüsel bir şekilde ikisi birden sokağın karşısına bakan perdeleri çekili pencerelere döndü. Görünen o ki ikisi de aynı şeyi düşünmüştü.

“Senden azıcık olsun nezaket beklemeye hakkım yok mu?” diye sordu Eve, “Birazcık olsun?”

“Seni sevdiğim sürece, hayır.”

Buna kuşku yoktu; Ned dokunsan ağlayacaktı. Biraz da rol mü yapıyordu? Eve bundan kuşkulanıyordu. Bir an için olsun, bir şey Ned’i gerçek dünyayla yüzleştirip alaycılığını ve o inanılmaz özgüvenini yerle bir etmişti. Ama bu çok kısa sürdü. Ned yine her zamanki Ned’di. Odada şöyle bir dolandı, şapkasını çıkarıp yatağın üzerine attı ve rahat bir koltuğa oturdu.

Eve güçlükle de olsa çığlık atmamayı başardı.

“Sokağın hemen karşısında...” diye söze başladı.

“Biliyorum, biliyorum!” diyerek kesti Ned.

“Neyi biliyorsun?” diye sordu Eve. Tarağı masaya koydu, tabure üzerinde dönerek Ned’in yüzüne baktı.

“Yaşlı adam, Sir Maurice Lawes...”

“Ah! Ee, ne olmuş ona?”

“Her gece orada öyle oturuyor,” dedi Ned, “Sokağa bakan odada, koleksiyonun başında duruyor; artık o da neyse! O pencerelerden doğruca bu odanın içini görebiliyorsun.”

Yatak odası bir hayli sıcaktı; içerisi sigara ve banyo tuzu kokuyordu. Rahat bir şekilde koltuğa kurulup bacak bacak üstüne attıktan sonra kollarıyla da bacaklarını bir güzel saran Ned odayı incelemeye başladı. Yüzünde alaycı bir ifade vardı. Sadece oldukça hoş bir yüze sahip biri denemezdi; alnı, gözleri, ağzının kenarlarındaki çizgileriyle hayal gücü kuvvetli, hatta entelektüel görünümlü bir yüze sahipti.

Aşına olduğu koyu kırmızı saten bir panoyla kaplı duvarlara göz gezdirdi, aynalara baktı, şapkasının örtünün üzerinde öylece durduğu yatağa baktı, yatağın kenarındaki telefona baktı, makyaj masasının tepesinden aşağı sarkan lambaya baktı.

“Fazlasıyla mutaassıplar, öyle değil mi?” diye sordu.

“Kimler?”

“Lawes ailesi. Yaşlı adamcağız gecenin birinde düpedüz misafir ağırladığını bir bilse...”

Eve kalkacak gibi olduysa da hafif doğrulur doğrulmaz geri oturdu.

“Endişe etme!” diye ekledi Ned sert bir şekilde. “Sandığın kadar domuz biri değilim.”

“Madem öyle, rica etsem, buradan defolup gider misin?”

“Tek bilmek istediğim” dedi Ned. “Neden? Neden o herifle evleniyorsun?”

“Çünkü ona âşık oldum.”

“Saçma!” dedi Ned sakın ve küstah bir üslupla. Buna ihtimal dâhi vermiyordu.

“Bana söyleyeceklerin ne zaman biter?” diye sordu Eve.

“Para olamaz” dedi Ned sesli bir şekilde düşünerek. “İhtiyaç duyabileceğinden kat be kat fazla paran var. Yoo, benim tatlı cadım, para olamaz. Bilakis.”

“Bilakis ile ne demeye çalışıyorsun?”

Ned korkunç bir dobralıkla açıkladı.

“Orada duran yaşlı keçi seni apar topar oğluyla neden evlendirmeye çalışıyor sanıyorsun? Paranı, bebeğim, paranı istiyor çünkü. Mesele bu kadar basit.”

Eve masanın üzerinden saç fırçasını kapıldığı gibi Ned’e fırlattı. Kendini toparlamak için uğraştığı onca şeyi bir anda yerle bir etmek üzere çıkıp gelmişti yine. Koltuğa yayılmış oturuyordu; kravatı koyu renkli ceketinin üzerine düşmüştü. Ned birden samimi bir şekilde bir sorunu çözmeye çalışan birinin sıkıntılı havasını takındı. Eve göğsünün sıkıştığını hissediyordu. Ağladı ağlayacaktı.

“Bakıyorum da,” dedi Eve sert bir şekilde. “Lawes ailesi hakkında çok fazla şey biliyorsun.”

Ned bunu ciddiye aldı.

“Hayır, onları tanımıyorum. Ama haklarında elimden geldiğince bilgi topladım. Ve tüm bu meselenin kilit noktasında...”

“Hazır lafı gelmişken” dedi Eve, bölerek. “Anahtarlarımı geri vermeyi düşünüyorsun herhâlde.”

“Anahtarlar mı?”

“Bu evin anahtarı. Şu an parmağında salladığın anahtarlar. Beni bir daha böylesi utanç verici bir konuma düşüremeyeceğinden emin olmak zorundayım.”

“Eve! Allah aşkına!”

“Daha kısık sesle konuş lütfen.”

“Bana geri döneceksin.” dedi Ned koltukta doğrularak. Neden sonra Eve’in yüzündeki ifadeyi görmesiyle mızızlanırlar bir tonda ekledi: “Neyin var senin? Nasıl bu kadar değişebildin?”

“Değişmiş miyim?”

“Bütün bu mazbutluk saçmalıkları da neyin nesi böyle? Sen hep alelaide biriydin. Oysa şimdi kibirli, küstah biri olup çıkmışsın. Bu Lawes ailesiyle tanıştığın beri, kibirle Lukretius’u utandırıyor sun.”

“Gerçekten mi?”

Ned bir an için tehlikeli ve üzücü bir sessizliğe büründükten sonra birden ayağa fırladı.

“Orada öyle oturup, ‘Gerçekten mi?’ diyip durmayı da kes artık. Toby Lawes’a âşık olduğunu söyleme bana. Sakın bana bunu söyleme!”

“Ned senin Toby Lawes ile alıp veremediğın nedir canım?”

“Hiçbir şey. Herkesin onun burnu havada bir ahmak olduğunu söylemesi yetmez mi? Belki de fena bir tip değildir veya züppenin tekidir, ne bileyim işte? Ama sana uygun biri olmadığı kesin. Öyle ya da böyle, sana layık tek kişi benim.”

Eve korkuyla irkildi.

“Ama şimdi? Lanet olsun!” diye öfkeyle bağırdı Ned, aynayı işaret ederek. “Böyle bir kadınla yapabilecek misin?” Neden sonra sustu. Eve’in geçmişten çok iyi bildiği bir ifadeyle ekledi: “Sanırım, yapmam gereken tek bir şey var.”

Eve de artık sinirlenmişti.

“Senin bu seksiliğin” dedi Ned, “hele ki bu pijamalı halin bir münzevinin aklını başından almaya yeter de artar bile. Ve ben artık münzevi falan da sayılmam.”

“Sakin yaklaşayım deme!”

“Kendimi” dedi Ned birdenbire ümitsizliğe kapılmışçasına. “Bir melodramın kötü karakteri gibi hissediyorum. Esas kız önümde ağlıyor ama sanki bir sebepten bağırmağa çekiniyor gibi...” Başıyla pencereyi işaret etti ve birden yüz ifadesi değişti. “Peki” dedi sinsice. “Neden kötü karakter olmayayım ki? Neden alçak bir herif gibi davranmayayım? Emin ol, çok eğleneceksin!”

“Parçalarım seni. Son kez uyarıyorum!”

“Aferin sana. Böylesi daha eğlenceli.”

“Ned, şaka yapmıyorum!”

“Ben de öyle. Parçalarsın. Ama en fazla bir kere. Bunu umursamam bile.”

“Hiçbir zaman ahlâklı biri olmadın. Ama eskiden en azından oyunu hilesiz oynamakla övünürdün. Eğer—”

“Yolun karşısındaki yaşlı keçinin duyacağını sanmıyorsun, öyle değil mi?”

“Ned, ne yapıyorsun? *O pencereden çekil çabuk!*”

Eve, geç de olsa makyaj masasındaki lambayı hatırladı. Başının üstünü el yordamıyla yokladı ve lambayı kapatarak odayı karanlığa gömdü. Pencere kalın Şam kumaşı perdelerle örtülüydü; onun da altında açık pencere kanadını örten tül perdeler vardı. Ned’in kalın kumaşı hoyrat bir şekilde tutup çekmesiyle içerisi serin havayla doldu. Gerçekten gerekli olmadıkça Eve’e ciddi bir sıkıntı yaratmak istemiyordu ve şu an gördüğü şey güvenini bir kat daha artıracaktı.

“Maurice Lawes hâlâ ayakta mı? Uyumamış mı?”

“Evet, öyle. Ama burayla ilgilendiği yok. Elinde büyüteç, enfiye kutusu gibi bir şeyi inceliyor. Bekle bir saniye!”

“Ne oldu?”

“Yanında biri var. Ama kim olduğunu seçemiyorum.”

“Toby’dır muhtemelen” dedi Eve. Sesi bastırılmış bir çığlık gibiydi. “Ned Atwood, hemen o pencereden çekilip buraya geliyor musun, gelmiyor musun?”

İkisi de ışıkların kapalı olduğunu ancak o an hatırladılar.

Anges Sokağı’ndan gelen uçuk beyazımsı ışık, Ned’in yüzünün bir yanını aydınlatıyordu. Ned nihayet arkasını döndü. O saf hâlini, odayı karanlıklar içinde bulduğunda yüzünde beliren çocuksu şaşkınlığı bozan tek şey ağzındaki alaycı ifadeydi. Sert bir şekilde tülü ve ardından perdeyi çekerek odayı zifiri karanlığa gömdü.

Oda bunalıcı derecede sıcaktı. Eve yine elini başının üzerinden masaya atıp lambayı yakmaya çalıştıysa da, bu kez başaramadı. Biraz daha aramak yerine, makyaj masası taburesinden geri kaçarak odanın içinde Ned’in olabildiğince uzağına gitmeye çalıştı.

“Eve, dinle...”

“Bu durum giderek daha komik bir hâl almaya başladı. Işığı yakar mısın, lütfen?”

“Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun. Sen daha yakınsın!”

“Hayır, değilim. Ben...”

“Ah!” dedi Ned, meraklanmış bir şekilde.

Eve ses tonundaki bu değişimi fark etti ve bu durum korkusunu bir kat daha artırdı. Bu, mutlak bir zafer tonlamasıydı.

Ned’in anlamadığı, daha doğrusu, malum kibri yüzünden asla anlayamadığı şey, Eve’in onu itici buluyor olmasıydı. Durum artık tuhafın da ötesine geçmiş, düpedüz bir kâbusa dönüşmüştü. Ve bütün ihtimaller dâhilinde, Eve’in asla başvuramayacağı tek çözüm yolu, hizmetçilerine seslenerek yardım istemek ve bu duruma bir son vermektir.

Eve Neill, böylesi bir olayda kimsenin kendisine inanmayacağını düşünüyordu. Daha önce kimse inanmamıştı, şimdi de kimse inanmayacaktı. Hayat ona bunu öğretmişti. Doğrusu istenirse, bu

olayın Lawes ailesinin kulağına gitmesinden ne kadar korkuyorsa, hizmetçilerinin duymasından da bir o kadar korkuyordu. Hizmetçiler dedikoduyu severdi. Kulaktan kulağa yayılan fısıltılar sayesinde hikâye her seferinde daha süslü bir hâl alırdı. Yeni gelen hizmetçi Yvette’i alalım örneğin...

“Bana tek bir mantıklı neden söyle!” dedi Ned sakın bir tonda. “Bu Lawes’la neden evleniyorsun?”

Eve bağırdığının farkında değilse de, adeta karanlığı yırtarak yanıtladı.

“Allah aşkına git buradan. Ona âşık olduğuma inanmıyorsun. Ama gerçek bu. Kaldı ki, neyse ne! Sana açıklama yapmak zorunda değilim artık. Beni suçlamaya hakkın olduğunu düşünmüyorsun herhâlde?”

“Evet, var!”

“Ne hakkıymış bu!”

“Yanına gelip göstereceğim ne hakkı olduğunu.”

Ned, Eve’in karanlıkta ne yaptığını sanki görüyormuşçasına apaçık tahmin ediyordu. Çıkan hışırtı ve sürgü gıcirtısından, Eve’in yatağın hemen ayağında duran kalın dantel geceliğini alıp üzerine giymeye çalıştığını anlamıştı. Ned yanına ulaştığında Eve tek kolu dışında, geceliği tamamen üstüne geçirmeyi başarmıştı.

Ama şimdi Eve’in bir başka korkusu daha vardı. Ne yaparsa yapsın aklından atamadığı bir şey varsa o da hiçbir kadının ilk cinsel deneyimini yaşadığı erkeği asla unutamayacağıydı. En azından tanıdığı her kadın bunun doğruluğu konusunda onu ikna etmişti. Nihayetinde, Eve de bir insandı. Dahası, aylardır yapayalnızdı ve Ned Atwood’da, kim ne derse desin, şeytan tüyü vardı. Ya...?”

Eve sert ama hayli beceriksiz bir şekilde Ned’e vurmaya başladı.

“Bırak beni! Canımı yakıyorsun!”

“Uslu bir kız olacak mısın?”

“Hayır! Ned, hizmetçiler... !”

“Saçmalama. İhtiyar Mopsy dışında kimse yok evde.”

“Mopsy gitti. Yeni bir hizmetçi aldım. Ve ona güvenmiyorum. Gizli gizli gözetlediğinden şüpheleniyorum. Ne diyorum ben? Lütfen, birazcık olsun terbiyeni takınamaz mısın sen?”

“Uslu bir kız olacak mısın?”

“Hayır!”

Eve, Ned'den yaklaşık beş santim kadar daha uzundu. Ama ince, narin biriydi ve en ufak bir fiziksel güçten dahi yoksundu. Bu arada, bir şeylerin ters gittiğini artık Ned'in allak bullak olmuş kafasının bile alması gerekiyordu: Eve ona cilve yapmıyor, bas-bayağı karşı koymaya çalışıyordu. Olan buydu ve Ned aptal biri değildi. Ama Eve'i sıkı sıkıya kollarının arasına almıştı ve artık tamamen kendinden geçmiş bir hâldeydi.

Neden sonra birden telefon çaldı.

III

Aniden gürültüyle çalan bir telefon her yerde sinir bozucudur. Burada da, yatak odasının karanlığında cınlıyarak adeta işlenen suçu haykırıyordu. Telefon açılmadı. İkisi de söz birliği etmişler gibi, sanki telefondaki kişi onları duyacakmışçasına kısık sesle konuşmaya başladılar.

“Açma Eve!”

“Bırak beni! Muhtemelen... ?”

“Saçmalama! Bırak, çalsın dursun!”

“Ama ya görmüşlerse... ?”

Telefonun durduğu sehpa uzanabilecek bir mesafede ayakta duruyorlardı. Eve gayri ihtiyari bir şekilde, açacakmış gibi elini uzatır uzatmaz, Ned koluna sarılarak onu durdurdu. Sonuçta, itiş kakışla beraber telefonun ahizesi yuvasından kayarak takırtıyla masanın üzerine devrildi. İkisi de sessizce o yöne döndüğünde, telefondan gelen ince sesi duydular. Bu, Toby Lawes’ın sesiydi.

“Alo? Eve?” dedi Toby karanlıkta.

Ned kollarını çekip iki yanına düşürerek geri çekildi. Bu sesi daha önce hiç duymamıştı ama kime ait olduğunu tahmin etmek güç değildi.

“Alo? Eve? Orda mısın?”

Eve el yordamıyla telefonun ahizesini bulmaya çalışıyordu. Nihayet duvarın dibine uzanıp ahizeyi kaldırdı. Nefes alışverişini

dengeledi. Tarafsız biri kesinlikle o an Eve'e hayran olurdu. Gayet kontrollü, hatta neredeyse kayıtsız bir ses tonuyla yanıt verdi.

“Buyrun! Sen misin Toby?”

Toby Lawes ağır, tane tane konuşan biriydi. Telefonun kapsama alanındaki bu küçük evrende söylediği her sözcük her iki dinleyici tarafından da net bir şekilde duyuluyordu.

“Gecenin bir vakti uyandırdığım için özür dilerim” dedi Toby. “Ama bir türlü uyku tutmadı. Seni aramadan edemedim. Bir sakıncası yoktur umarım!”

Ned Atwood hiç düşünmeden eliyle etrafını yoklayıp makyaj masasındaki lambayı buldu ve yaktı.

Eve'in kendisine kızacağını, dik dik ona bakacağını düşünmüştü. Ama Eve öyle biri değildi. Perdelerin çekili olduğundan emin olmak istercesine göz ucuyla pencereleri süzerken, Ned'i neredeyse hiç fark etmemiş gibi görünüyordu. Kim bilir, belki de tam da fark ettiğinden böyle yapmıştı. Toby'nin mahcup ve neşeli ses tonundan korkmasına gerek yoktu. Ama hepsi bu kadarla bitmiyordu. Toby, bencil biri olan Ned'in kendisi dışında bir erkeğe bunu yakıştıramadığı için hayal dahi edemeyeceği kadar duyarlı ve sakin bir şekilde konuşuyordu. Bu, hayli şaşırtıcı ve hatta gülünç bir durumdu.

Ned pis pis sırtıtmaya başladı. Ama yüzündeki neşeyi silecek şey gelmekte gecikmedi.

“Toby, sevgilim!” dedi Eve, göğsünü çekerek.

Her şey ortadaydı. Bu, tam da sırılsıklam âşık olan ya da böyle olduğunu sanan bir kadının ses tonuydu. Yüzü ışıldıyordu. Rahatlığı, memnuniyeti karşısındakine de yansıyor.

“Aramam sorun olmadı mı yani?” diye sordu Toby.

“Toby! Elbette olmadı. Eee, nasılsın?”

“İyiyim. Sadece uyku tutmadı.”

“Nerdesin diye sormak istemiştım aslında?”

“Alt katta, salondayım.” diye yanıtladı Bay Lawes, bu sorudan hiç de işkillenmemiş bir ses tonuyla. “Yukarıda, odamdaydım. Seni, ne kadar güzel olduğunu düşünmekten uyuyamadım ve seni aramadan edemedim.”

“Toby, sevgilim!”

(“Sizi adiler!” dedi Ned Atwood).

Kendi hissettiklerini ne kadar rahat açarsan aç, başka biri duygularını açtığında, insan bunda daima aptalca bir yan bulabilir.

“Akşam izlediğimiz İngiliz oyununu beğendin mi?” diye sordu Toby, “Merak ettim doğrusu.”

(“Gecenin bu saatinde dramatik eleştiri için mi aramış pislik herif?” dedi Ned şaşkın bir şekilde. “Kapat şu telefonu!”)

“Toby! Çok beğendim hem de. Ama sanırım, Shaw fazlasıyla tatlı.”

(“Shaw mu?” dedi Ned. “Aman ne tatlı!”)

Ned, Eve’in yüzündeki ifadeyi gördükçe bu durumdan daha da iğreniyor gibiydi.

Toby’nin sesinden bir tür memnuniyetsizlik seziliyordu.

“Oyunun perdelerini fazla uzun buldum; seni de şaşırtmadı mı bu durum?”

(“İnanmıyorum,” diye mırıldandı Ned, ağzını kocaman açıp gözlerini telefona dikerek. “Gerçekten inanmıyorum!”)

“Annem de Janice de Ben Dayı da” dedi Toby, “oyunu iyi bulduklarını söylediler. Ama ben tam emin değilim açıkçası.” Toby, Bay Shaw’a dönük artık kabak tadı veren şaşkınlık ifadelerine öfkelenen kişilerdendi. “Belki de ben biraz eski kafalıyım. Gelgelelim, bana kalırsa kadınların, iyi bir ailede yetişmiş kadınların yani, hakkında bilgi sahibi olması gerekmeyen bazı konular vardır.”

“Açıkçası, ben pek şaşırmadım sevgilim!”

“Peki” dedi Bay Lawes, zaman kazanmak istercesine. Telefonun diğer ucunda telaş içinde durmadan kıpırdandığını hayal etmek hiç de zor olmasa gerekti. “Bunu söylemek için aramıştım. Gerçekten!”

(“Tam da George tarafından yazılmış bir Cavalier şiiri³!”)

Ama Toby kapatmadan son bir şey daha söyleme ihtiyacı hissetti: “Unutma, yarın pikniğe gidiyoruz. Hava muhteşem olacak

³ 17. yüzyıl İngiltere’sinde yaşanan iç savaş sırasında hâkim olan şiir ekolü. Din, felsefe, toplumsal sorunlar gibi önceki dönemin popüler konuları yerine daha çok kişisel meselelere, aşk ve eğlence gibi konular temelinde eserler vermişlerdir (çn).

gibi. Ha, unutmadan! Yaşlı adam bu akşam koleksiyonuna yeni bir parça daha ekledi. Çocuk gibi sevinçliydi.”

(“Evet” dedi Ned pis pis sırtaarak. “İhtiyar keçiyi açgözlülükle oynucağını izlerken görelî daha bir dakika olmadı.”)

“Evet, Toby.” diye onayladı Eve. “İzledik—”

Eve çoğul bir cümleyi ağzından kaçıırır kaçırmaz kırdığı potun farkına vardı. Yine bir an paniğe kapıldı. Kafasını kaldırıp Ned’in yüzündeki sinsî gülüşü gördü. Bu, aynı anda hem nefret uyandıran hem de büyüleyici bir gülüştü. Ne var ki Eve konuşmayı sürdürdü:

“Bu gece, diyorum, gerçekten enfes bir oyun izledik.”

“Öyleydi gerçekten de, değil mi?” dedi Toby. “Ama seni daha fazla uykundan alıkoymayayım. İyi geceler canım.”

“İyi geceler Toby. Sesini duymak beni ne kadar mutlu etti bilemezsin!”

Eve telefonu kapatıp yerine koyduktan sonra bir süre sessizlik oldu.

Hâlâ yatağın üzerinde oturuyordu. Bir eli telefonun üzerindeyken diğeri dantel geceliğinin üzerinden göğsüne bastırıyordu. Neden sonra başını kaldırıp Ned’e baktığında, yanakları kızardı. Yüzünün zarafetini daha bir meydana çıkaran uzun, kestane rengi, ipeksi saçları ıslıl ıslıl ve darmadağınktı. Eve saçlarına çeki düzen vermek için elini başının arkasına attı. Tırnaklarına sürdüğü pembe oje parlayarak kolunun beyazlığını gölgede bırakmıştı. Bu kadar yakınındayken böylesine uzak durması, hâlâ içinde kor ateşi yanarken, böylesi bir tutkuya kapılması, insanın kafasının tasını attırmaya yeterdi.

Ned öylece onu izliyordu. Cebinden sigarasını, çakmağını çıkardı, sigarasını yaktı ve derin bir nefes aldı. Elinde yanan çakmağın ateşi titriyorken birden çat diye sert bir hareketle çakmağı söndürdü. Belli etmemeye çalışıyorsa da sinirleri hayli gerilmişti. Odadaki sıcak ve iç bunalıcı havayı saatin tik-takları bile kıramıyordu.

Ned’in hiç mi hiç acelesi yoktu.

“Tamam” dedi nihayet konuya gelerek. Boğazını temizledi. “Söyle hadî.”

“Neyi söyleyeyim?”

“ ‘Şapkanı al ve git.’ ”

“Şapkanı al” diye tekrarladı Eve. “Git.”

“Anlıyorum.” Ned sigarasının ucunu inceledi ve derin bir nefes daha çekip dumanını üflledi. “Vicdanın el vermiyor, öyle değil mi?”

Bu elbette ki doğru değildi. Ama Eve’in yüzünde sinirli bir ifa-
deye yol açtığına göre, bir parça olsun gerçeklik payı mevcuttu.
Ned uzun boyuyla odanın içinde dolanırken bir yandan hâlâ sigar-
asının ucunu inceliyor gibi görünerek şeytani dedektif içgüdüleriyle
Eve’i sıkıştırmaya devam ediyordu.

“Söylesene benim tatlı cadım. Hiç endişelenmiyor musun?”

“Hangi konuda?”

“Lawes ailesi ile birlikte yaşamak konusunda.”

“Görüyorsun işte, Ned. Sen bunu anlamıyorsun.”

“Yeterince ‘zeki’ sayılmam, ha? Karşıdaki moron kadar da yok
muyum, yani?”

Eve ayağa kalkarak geceliğini düzeltti. Sürekli çözülüp duran
pembe saten bağı tekrar beline doladı.

“Küsmüş çocuk gibi mızızlanmasan belki çok daha ikna edici
olabilirdin” dedi.

“Evet, bu da ayrı bir mesele zaten. Onunla konuşurken takındı-
ğın haller beni çileden çıkardı.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten! Sen zeki bir kadınsın.”

“Teşekkür ederim.”

“Ama Toby Lawes ile konuşurken, onun aklını kendininkine
tercih ediyor gibisin. Vay be! Shaw tatlıymış! En sonunda kendini
en az onun kadar aptal olduğuna ikna edeceksin yani. Edecek mi-
sin gerçekten? Daha evlenmeden adamla böyle konuşmaya başla-
mak zorunda kalmışsan, evlendikten sonra ne olacak, kim bilir?”
Neden sonra sakın bir ses tonuyla ekledi: “Eve, gerçekten hiç en-
dışelenmiyor musun?”

(Allahın cezası!)

“Derdin ne senin?” diye sordu Ned, sigarasının dumanını üfle-yerek. “Sakin bana şeytanın avukatlığını yapma!”

“Senden korkmuyorum.”

“Bu Lawes ailesi hakkında ne biliyorsun? Ciddi manada so-ruyorum sana.”

“Evlenmeden önce senin hakkında ne biliyordum? Eğer mesele buysa, tanışmadan önce, senin hayatın hakkında ne biliyordum? Bencil biri olduğunu saymazsak tabii...”

“Kabul.”

“Kaba şey seni... !”

“Eve, hayatım, şu an konumuz Lawes ailesi. Nesine âşık oldun o adamın? Saygın bir aileden oluşuna mı?”

“Tabii ki saygı duyulan biri olmak istiyorum. Her kadın ister.”

“Öyle mi?”

“O senin fesatlığın şekerim. Gördüğün gibi, onları seviyorum. Anne Lawes’ı, Baba Lawes’ı, Janice’i, Ben Dayı’yı; hepsini sevi-yorum. Cana yakın insanlar. Doğru, düzgün davranıyorlar ve in-sanı asla canından bezdirmiyorlar. Son derece,” –doğru sözcüğü bulmaya çalışarak– “son derece *aklı başında* insanlar.”

“Bu arada Baba Lawes da tabii senin banka cüzdanını seviyor.”

“Sakin buna bir kez daha cüret edeyim deme!”

“Sana bunu ispatlayamam. Ama bir gün... !”

Ned sustu. Elini alnına götürdü. Bir an öylece Eve’e bakakaldı. Gerçekten âşık olduğuna yemin ediyordu; bu hissettiği, yepyeni bir şeydi, karışık, ümitsiz, hatta hoş bir şeydi.

“Eve” dedi aniden. “Bunu yapmana izin vermeyeceğim.”

“Neyi yapmama?”

“Böyle bir hata yapmana izin vermeyeceğim.”

Ned sigarasını söndürmek üzere makyaj masasının üstünde du-ran cam kül tablasına yönelirken, Eve dimdik doğruldu. Onu tanı-yordu; nasıl bir ruh halinde olduğunu hissediyordu. Ned sigarasını söndürüp tekrar döndü. Sarıya çalan bakımlı saçlarının altında par-layan alnında ince çizgiler vardı.

“Eve, bugün Donjon’da bir şey öğrendim.”

“Yanı?”

“Dediklerine göre, Baba Lawes” dedi Ned, sigarasını yakarak başıyla pencereyi işaret etti. “Düpedüz sağırmış. Ama şimdi perdeyi çekip bağıra bağıra nasıl olduğunu soracak olsam...”

Sessizlik.

Eve karnında sanki hasta olmak üzereymiş gibi bir sancı hissetmeye başladı. Gözlerinin karardığını hissederken bunların hiçbirinin gerçek olmadığını düşünmek istiyordu. Sıcaktan kavrulan odanın içi sigara dumanı dolmuştu. Dumanların arasından Ned’in mavi gözlerinin kendisine baktığını gördü. Kendi sesi bile çok uzaklardan ve cılız bir şekilde geliyordu.

“Böyle adice bir şeyi yapamazsın!”

“Yapamaz mıyım dersin?”

“Hayır! Sen bile bu kadar alçak olamazsın.”

“Ama bu adice bir şey, öyle değil mi?” diye sordu Ned sakın bir şekilde. Parmağını Eve’e doğrulttu. “Senin yaptığın ne peki? Sen süttten çıkmış ak kaşıksın yani, öyle mi?”

“Öyle!”

“Tekrar söylüyorum. Sen bir namus abidesisin. Bense kötü adamım. Buraya zorla girdim. Her ne kadar kendi anahtarlarım varsa da, öyle mi?” Bir an durakladıktan sonra ekledi: “Diyelim ki ortalığı birbirine kattım. Bundan neden korkasın ki?”

Eve’in dudakları kurumuştu. Sanki her şey ışıkların küçük parçalar hâlinde dağıldığı, seslerin alabildiğine uzaklardan geldiği koca bir boşlukta cereyan ediyordu.

“Ben kaba herifin tekiyim, sağlam bir dayağı hak ediyorum ve sanırım Toby Lawes bunun icabına bakabilir. Beni öylece başından atmak istedin, öyle değil mi? Ve tabii ki, sadık arkadaşların seni tanıyor, sen ne dersen ona inanıyorlar, ha? Hayhay! Anlattığın hikâyeyi inkâr etmeyeceğim, sana söz veriyorum. Eğer gerçekten benden tiksiniyor, nefret ediyorsan, bu insanlar gerçekten senin söylediğin gibiyse, neden seni tehdit ettiğimde avazın çıktığı bağırıyorsun da böyle öfkeden kuduruyorsun?”

“Ned bunu sana açıklayamam...”

“Niye?”

“Çünkü anlamazsın.”

“Niye?”

Eve konuşmanın ortasında kollarını çaresizce iki yana açtı. Bir cümlede koca dünyayı anlat anlatabilirden!

“Sana sadece şu kadarını söyleyeyim” dedi Eve. Kolları gövdesine ağır geliyor, çaresizce iki yanına düşüyorsa da, sakın bir şekilde konuşmaya devam etti: “Bu gece senin burada olduğunu herhangi birinin öğrenmesinden ölmeyi tercih ederim.”

Ned bir süre öylece Eve’in yüzüne baktı.

“Allah aşkına! Cidden böyle mi düşünüyorsun?” dedi. Bir hıslımla arkasına dönüp pencereye yöneldi.

Eve’in içgüdüsel olarak ilk yapmak istediği ışığı söndürmek oldu. Hızla öne atıldı. Geceliğinin yine çözülmüş olan saten kuşağına takılıp düşmek üzereyken kendini toparlamayı başardı. Ned’e öfkeyle bağırmasının neredeyse farkında bile değildi. Makyaj masasının taburesine takılırken güçlkle de olsa, asılı duran lambaya eliyle uzandı ve nihayet odayı yeniden karanlığa gömdüğünde rahat bir nefes aldığını hissetti.

Şimdi Ned’in –aklından geçen buysa bile– sokağın karşısındaki Bay Lawes’a bağırıp bağırmayacağı şüpheliydi. Ama artık her koşulda, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Ned sırmalı ipek perdeyi ahşap çemberini tangırdatarak sert bir şekilde çekti. Altındaki tül perdeyi de çekip dışarı baktı. Ama başka da bir şey yapmadı.

Sokağın karşısına dikti gözlerini; belki on beş metre bile tutmayacak bir mesafe ötede, Sir Maurice Lawes’in çalışma odasının ışıklı pencerelerine baktı. Fransız tarzı pencereler yerden tavana kadar uzanarak hemen ön kapının üstündeki taş ve demir işlemeli balkona açılıyordu. Pencereler kısmen açıktı. Çelik panjurlar tam kapalı değildi ve perdeler hafif aralık bırakılmıştı.

Ama içerisi Ned’in daha birkaç dakika önce gördüğünden farklı gibiydi.

“Ned!” dedi Eve sert, terör estirir bir tonda.

Ned cevap vermedi.

“Ned? Ne oluyor?”

Ned eliyle karşıyı işaret etti ve bu her şeyi açıklamaya yetti.

Duvarları tuhaf tarz ve şekillerde cam kapaklı biblo dolaplarıyla örölü, orta boyda, kare şeklindeki odaya diktiler gözlerini. Hemen karşılarında duran iki pencereden odanın neredeyse tamamını görebiliyorlardı. Biblo dolaplarının sonunda bir ya da iki kitaplık bulunuyordu. Beyaz duvarlar ve halının gri bulanıklığının ortasındaki sandalyeler oldukça süslü ve işlemeliydi. Ned en son baktığında sadece masa lambası yanıyordu. Oysa şimdi odanın ortasındaki avizenin ışığı, ikilinin dayanmakta güçlük çekeceği korkunçluktaki manzarayı gözler önüne seriyordu.

Sol taraftaki pencereden, Sir Maurice Lawes’ın sol duvara karşı duran üstü yassı masasını, sağ taraftaki pencereden ise, sağ duvar dibindeki beyaz mermer şömineyi görüyorlardı. Ve işte çalışma masasının arkasında, yani tam karşılarında duran arka duvarda, üst kata açılan kapıyı görüyorlardı.

İkili odayı gözetlerken, birinin usulca kapıyı kapattığına tanık oldular.

Bu kişinin, artık her kim ise, çalışma odasından adeta usulca sıvışıyor gibi hareket ettiğini gördüler. Eve daha sonraları aklından çıkaramayacağı bu kişinin yüzünü görebilmek için biraz geç kalmıştı. Ama Ned görmüştü.

Kapanmakta olan kapının gizlediği kişi, bu mesafeden bakıldığında küçük gibi görünen kahverengi eldivenli elini uzatarak kapının yan tarafındaki lamba düğmesine dokundu. Hafif bükük hünerli bir parmak düğmeye bastı ve ışığı söndürdü. Hemen ardından topuz değil de metal bir kulpu olan uzun beyaz kapı yavaşça kapandı.

Artık yalnızca masa lambası yanıyordu. Yeşil camının etkisiyle beraber, bu küçük çalışma lambasının loş ışığı sol duvara doğru itilen büyük üstü yassı masanın ve hemen buna doğru çekilen döner sandalyenin üzerine vuruyordu. Ancak profilden görebildikleri Sir Maurice Lawes her zamanki gibi döner sandalyesinde oturuyordu. Ama büyütecisi elinde değildi; bir daha hiçbir zaman da olmayacaktı.

Büyüteç masadaki kayıt defterinin üzerindeydi. Masanın bütün yüzeyinin üzerinde burada kırılmış olması muhtemel bir şeyin parçaları duruyordu. Çok fazla kırık parça vardı. Pembe renkte parlayan ve ışığı yayarak dünyayı adeta pespembe gösterircesine geri yansıtan bu şeffaf parçaların içine altın da karıştırılmış olmalıydı. Belki başka şeyler de karıştırılmıştı. Ama masanın üzerine yayılan, hatta duvara sıçrayan kan lekeleri arasında renkleri ayırt etmek oldukça güçtü.

Eve Neill orada, boğazından yukarı doğru yükselen ama yine de gördüğü şeyin gerçek olduğunu inkâr eden bir mide bulantısıyla düpedüz hipnotize edilmiş bir şekilde ne kadar durduğunu hiçbir zaman hatırlamayacaktı.

“Ned, ben gidip...”

“Sessiz ol!”

Sir Maurice Lawes’ın başına şu an ortalıkta olmayan bir silahla defalarca vurulmuştu. Masanın ön tarafına sıkışıp kalan bacakları vücudun sandalyeden yere düşmesini engelliyordu. Çenesi göğsüne değiyordu; cansız elleri aşağı sarkmıştı. Adeta boyalı bir maske gibi yüzünden, yanaklarından burnunun altında belli bir noktaya doğru usulca akan kan bu cansız baş için adeta bir tür örtü görevi görüyordu.

IV

Eskinin Westminster, Queen Anne's Gate şövalyesiyken son günlerini La Bandelette'te, Angers Sokağı'nda geçiren Maurice Lawes ölmüştü.

Gazetelerin yazacak çok az şeye doldurması gereken çok fazla yere sahip olduğu o günlerde, Maurice Lawes'ın ölümü İngiliz basınına yeni bir hareketlilik getirmişti. Bırakın neden şövalye unvanı aldığını duymayı gerçekte kim olduğunu bile çok az insan biliyordu. Ta ki evinde gizemli bir şekilde öldürülene dek! Birden hakkındaki her şey merak konusu olmaya başlamıştı. Şövalyeliğini geçmişteki iyiliksever faaliyetlerine borçlu olduğunu keşfetmişlerdi. Yoksullar için daha sağlıklı konutlar inşa edilmesi, cezaevi reformu ve denizcilerin koşullarının iyileştirilmesi gibi toplumsal meselelerle yakından ilgilenmişti.

*Who's Who*⁴, "koleksiyonculuk ve insan doğası üzerine çalışmalar" gibi hobileri olduğunu söylüyordu. Birkaç yıl sonra İngiltere'yi yıkımın eşiğine getirecek olan muhalif karakterlerden biriydi. Ciddi bağışlar yapmasına ve toplumsal iyileştirmelere kaynak aktararak yetkili mercileri sürekli rahatsız ediyor olmasına karşın, kendisi gelir vergisi ödeme yükümlülüğünden kaçmak için yurtdışında yaşamayı tercih etmişti. Kısa boylu, tıknaz, bıyıklı, çenesinin altında küçük bir tutam sakal bırakmayı seven ve ileri derecede işitme sorunu yaşayan Maurice Lawes bir yandan da kendi dünyasını yaratmıştı. Ama aile içinde sevilen, hoş

⁴ Bir dönemin çok ilgi çeken "Kim Kimdir?" kitaplar serisi (çn.)

ve sağduyulu biri olarak onların takdirini kazanmıştı. Bu takdir ve saygıyı sonuna kadar hak etmişti. Maurice Lawes gerçekten de olmaya çabaladığı kişi olmuştu.

Ne var ki biri önceden planlanmış bir şekilde, vahşice beynini dağıtmıştı. Gecenin köründe, ıssız sokağın karşı tarafındaki pencerede bulunan Eve Neill ve Ned Atwood korkudan tir tir titreyen iki çocuk gibi buz kesmişlerdi.

Eve'in asıl dayanamadığı şey, kanın üzerine vurdukça ıslıl ıslıl parlayan lambanın ışığıydı. Bu yüzden daha fazla bakamayarak pencereden ayrıldı.

“Ned, buraya gel!”

Ned karşılık vermedi.

“Ned, sence gerçekten... ?”

“Evet. En azından öyle olduğunu tahmin ediyorum. Buradan net bir şey söylemek güç.”

“Belki de sadece yaralıdır.”

Ned yine yanıt vermedi. Şüphesiz, bu ikisi düşünüldüğünde erkeğin kadından daha şaşkın olduğunu söylemek mümkündü. Ama bu çok doğaldı. Çünkü adam, kadının görmediği bir şeyi yani Kahverengi Eldiven'in yüzünü görmüştü. Aydınlık odaya bakmayı sürdürürken kalbi yerinden fırlayacakmışçasına atıyordu, boğazı bir çöl kadar kuruydu.

“*Diyorum sana, belki de sadece yaralıdır!*”

Ned boğazını temizledi. “Yani, sence... ?”

“Hayır, oraya gidemeyiz!” dedi Eve, durumun korkunçluğunu tamamen idrak etmiş bir şekilde. “İstesek de yapamayız bunu.”

“Hayır. Bence –Bence de öyle!”

“Ona ne oldu?”

Ned konuşmaya başlar başlamaz susup olanları kafasında bir kez daha gözden geçirdi. Durum gerçek olamayacak kadar iyiydi (ya da belki de kötüydü). Sözcükler kifayetsizdi. Bunun yerine, Ned elinde tuttuğu bir şeyi vahşice adamın kafasına indiren kişiyi gözünün önünde canlandırmayı tercih etti. İkisi de mümkün olduğunca

kısık sesle konuşuyordu. Sesleri fısıltının birazcık üstüne çıkar gibi olduğunda, sözcükler çınlayarak yankılanıyor gibi hissediyor, anında susuyorlardı. Ned bir kez daha boğazını temizledi.

“Bakmak için bir şeyin var mı? Dürbün, opera dürbünü gibi bir şey?”

“Niye?”

“Orasını boş ver sen. Var mı?”

Dürbün! Eve pencerenin bitişiğindeki duvara sırtını vermiş, komik bir şekilde durmuş, kafasını toplamaya çalışıyordu. Dürbün, yarışlar. Yarışlar, Longchamps. Daha birkaç hafta önce Lawes ailesiyle birlikte Longchamps'teydi. Tüm o renkler gözlerinin önüne geliyor, sesler kulağında yankılanıyordu. Güneş ıslıl ıslıl parlarken birden duyulan çan sesi, jokeylerin renkli gömlekleri, beyaz bir korkuluğun ötesinde koşturan atların tamamı aklındaydı. Maurice Lawes başına gri bir silindir şapka takarken dürbünü yine gözündeydi. Ben Dayı her zamanki gibi bahis oynamış ve kaybetmişti.

Eve, Ned'in dürbünü neden istediğini düşünmeden, hatta umursamadan, karanlık odada ağır adımlarla şifoniyere yöneldi. Üst çekmeyi açarak dürbünü deri kılıfından çıkardıktan sonra Ned'e uzattı.

Karşıdaki oda artık tepe lamba sönük olduğundan daha karanlıktı. Ama Ned dürbünü gözüne yerleştirip sağdaki pencereye doğru odakladığında, odayı net bir şekilde görmeye başladı.

Çaprazlama olarak sağ duvar tarafını ve rafı görebiliyordu. Bu raf şüphesiz şömine rafıydı ve üzerindeki duvarda İmparator Napolyon'un resmi bulunan bronz bir madalyon asılıydı. Şömine Ağustos ortasında elbette ki boştu ve üzeri küçük bir yangın perdesiyle örtülüydü. Ama ızgaranın yanında pirinç dip tablalı bir maşa tezgâhı ve bunun da üzerinde kürek, maşa ve ocak süngüsü duruyordu.

“Eğer” dedi Ned, “Bu ocak süngüsü...”

“Bu ocak süngüsü ne?”

“Şunlara baksana bir.”

“Hayatta bakamam!”

Eve bir an için Ned'in pis pis sırtacağını sanmıştı. Ama Ned Atwood bile bu kadar alaycı olamazdı. Yüzü kireç gibiydi, elleri titreyerek dürbünü tekrar yerine koymaya çalıştı.

"Son derece akli başında bir aile!" dedi Ned, başıyla yaşlı adamın kanlar içinde yattığı odayı işaret ederek. "Son derece akli başında bir aile! Yanlış hatırlamıyorsam, tam olarak böyle demiştin."

Eve, boğazının soluğunu kesercesine düğümlendiğini hissetti. "Kimin yaptığını gördüğünü mü söylemeye çalışıyorsun yani?"

"Aynen öyle."

"Hırsız onu öldürdü ve sen de bunu gördün, öyle mi?"

"Hayır, olay anını görmedim. Ben baktığımda Kahverengi Eldiven işini çoktan bitirmişti."

"Ne gördün?"

"Kahverengi Eldiven'in işini bitirdikten sonra ocak süngüsünü yerine koyduğunu."

"Hırsızı tekrar görsen tanır mısın?"

"O sözcüğü kullanmakta ısrar etmesen daha iyi olacak sanırım."

"Hangi sözcüğü?"

"Hırsız."

Sokağın karşısındaki loş ışıklı çalışma odasının kapısı bir kez daha açıldı.

Ama bu kez sinsilikten, gizlilikten eser yoktu. Kapı bariz bir kararlılıkla hızlı bir şekilde açıldı. Aralıkta Helena Lawes'in gergin yüzü belirdi. Kötü ışığa rağmen, Helena'nın mimik ve hareketleri o kadar netti ki sanki kolunu uzatsan degecekmiş kadar yakın görülüüyordu. Aklından geçenleri tahmin etmek hiç de zor değildi. Kapıyı açar açmaz dudakları hareket etmişti. Belki tahmin, belki dudak okuma, belki de ikisinin birleşimi neticesinde, görenler ne söylediğini kulaklarıyla duymuş gibi anlamışlardı.

"Maurice, artık gerçekten de yatma vaktin geldi!"

Kimsenin Leydi Lawes olarak hitap etmediği Helena güleç ve yuvarlak yüzlü, kısa ve kır saçlı, orta boylu ve hafif tombulca

bir kadındı. Üstünde el bileklerini açıkta bırakan parlak renkli bir kimono vardı ve terlikleri sertçe topuğuna vuruyordu. Kapı aralığında durup tekrar bir şeyler söyledi. Tepe lambasını yaktıktan sonra birden kollarını sallayarak sırtı dönük oturan kocasına doğru yürümeye başladı.

Gözleri iyi seçemeyen Helena adamın neredeyse dibine girene kadar yaklaştı. İlk pencerenin önünden geçerken sarsak gölgesi sokağa vurdu. Birden gözden yitti ve hemen ardından ikinci pencerede belirdi.

Helena Lawes otuz yıllık evliliği boyunca çok az üzüntü yaşamıştı. Dolayısıyla, kendini hışımla geri atıp çılgılığı bastığında adeta bütün sinirleri boşalmış gibiydi. Tiz sesli çılgınlıkları durmaksızın acı acı gecenin sessizliğini yırtarak her evdeki her bireyi ayağa kaldırırcasına sokakta yankılandı.

Eve Neill sakın bir şekilde konuşmaya başladı.

“Ned, gitmen gerek. Acele et!”

Ned yine karşılık vermedi.

Eve, Ned’in kolundan tutup adamakıllı sarstı. “Helena kesin buraya gelecektir. Ardından da polisler. Çok geçmeden burada olurlar. Hemen şimdi buradan çıkıp gitmezsen, bittiğimizin resmi- dir!” Sesi öfkeli bir inleme gibiydi ve Ned’in kolunu sarsmayı sürdürüyordu. “Ned, gerçekten söylediğin şeyi kastetmedin, öyle değil mi? Bağırıp bizi ele vermek hakkında söylediklerini diyorum.”

Ned kolunu Eve’in elinden kurtarıp uzun, güçlü parmaklarını gözlerine bastırdı. Omuzları öne düştü.

“Hayır, onu kastetmedim. Aklımı kaçırmak üzereydim. Üzgünüm.”

“O hâlde, şimdi lütfen gider misin?”

“Tamam, Eve! Yemin ederim onu kastetmemiştim!”

“Şapkan yatağın üzerinde. Al hadi” dedi Eve ve uzanıp şapkayı kaptı. “Karanlıkta gitmek zorundasın. Şu an ışıkları yakmaya cesaret edemem.”

“Neden?”

“Yvette! Yeni hizmetçim!”

Eve birden ağır hareket eden ve kulakları pek duymayan yaşlı Yvette’i gözünün önüne getirdi. Yvette o ana kadar hiç gereksiz yere konuşmamışsa da, Eve sanki her hareketi bir ima içeriyor gibi hissetmişti. Toby Lawes’a göre bile, kadının Eve’in anlayamadığı tuhaf bir tutumu vardı. Eve’e göre Yvette, konuşan, sürekli konuşan, hatta hiç susmaksızın konuşan bir dünyayı simgeliyordu. Birden mahkemede tanık kürsüsüne oturtulursa ne olacağını, neler söyleyeceğini düşünmeye başladı.

“Sir Maurice Lawes öldürüldüğü esnada odamda bir adam-
laydım. Ama tabii ki orada bu adamla tahmin ettiğiniz şeyi yap-
mıyorduk.”

Tabii canım, tabii, tabii. Önce hafif bir kıkırdama ve hemen ar-
dından motor patpatı gibi bir kahkaha. Neden sonra Eve yüksek
sesle konuşmaya başladı:

“Yvette üst katta kalıyor. Kesin uyanmıştır çünkü bu çığlık bü-
tün sokağı ayağa kaldırmıştır.”

Aslında çığlık hâlâ devam ediyordu. Eve buna daha ne kadar
tahammül edebileceğini bilmiyordu. Şapkayı Ned’e uzattı.

“Söylesene Eve, o gıcık herife gerçekten âşık mısın?”

“Hangi gıcık herife?”

“Toby Lawes’a.”

“Ah! Sence şu an bunu konuşmanın sırası mı?”

“İnsanın yaşadığı her an aşktan konuşmak için uygun bir za-
mandır” diye yanıtladı Ned.

Eve cadaloz kadının feryadına daha fazla dayanamayacak
gibiydi.

“Bunu daha önce kaç kadına söyledin kim bilir?”

“Öyle. Ama sadece birinde işe yaradı. Ve sonrasını biliyorsun
zaten.”

Ned hâlâ yerinden kımıldamıyordu. Eve artık kendisi de çığlık
atmaya başlayacaktı. Adeta içindeki dürtü bir dizi fiziksel itmeyle
onu kapıya doğru yönlendiriyormuş gibi ellerini açıp kapadı.

Yolun karşı tarafında Helena’nın feryadı nihayet dinmiş, ku-
laklarda koca bir boşluk bırakmıştı. Artık duymayı beklediği tek

ses polislerin ayak sesleriydi. Ama Eve usulca pencereden dışarıyı süzdüğünde başka bir şey gördü.

Helena Lawes'in yanına iki kişi daha gelmişti; güzel kızı Janice ve ağabeyi Ben. Işıktan gözleri kör olmuş gibi kapının önünde duruyorlardı. Eve, Janice'in kızıl saçlarını, Ben Dayı'nın bitkin yüzünü görebiliyordu. Gecenin sessizliğinde yarım yamalak duyulan sözcük ve sesler yükselerek adeta sokakta uğulduyordu.

Neden sonra Ned'in sesini duydu.

"Dur, hareket etme!" dedi net bir şekilde. "Birkaç saniye içinde histeri nöbeti geçirecek gibisin. Üzerini çıkar ve sakinleş. Beni görmeyecekler merak etme. Arka taraftan gizlice kaçırım."

"Gitmeden anahtarlarımı da geri ver lütfen."

Ned masum bir şekilde kaşlarını kaldırırsa da, Eve kesin bir bakışla gözlerini ona dikti.

"Anlamamış numarası yapma! Ön kapının anahtarları sende bulunmayacak artık. Lütfen!"

"Hayır, sevgilim. Anahtarlar bende kalıyor."

"Üzgün olduğun söylüyorsun, öyle değil mi? Öyleyse, beni bu gece düşürdüğün bu durumdan sonra biraz daha nazık olabilirsin pekâlâ..." Eve, Ned'in birine sıkıntı yarattığını idrak ettiğinde hissettiği pişmanlıkla tereddüt yaşadığının farkındaydı. "Anahtarları verirsen, o zaman belki seninle tekrar görüşürüz."

"Şeyi mi kast ediyorsun?"

"Anahtarları ver dedim sana!"

Daha bir saniye sonra Eve keşke istemeseydim diye geçirdi içinden. Ned açısından, anahtarları vermesinin istendiği an akıl almaz, ürpertici bir anmış gibi göründü. Eve onu tekrar görmek konusunda söylediklerinde ciddi değildi. Zaten artık hiçbir şey için söz veremeyecek kadar kafası karışık bir durumdaydı. Anahtarları güvenli bir yere, pijamasının göğüs cebine koyarak Ned'i kapıya doğru itti.

Üst kattaki salon sessizdi ve karanlık sayılırdı. Odası hemen üstte olan Yvette belli ki uyanmamıştı. Salonun arka tarafındaki perdesi açık pencereden içeri vuran loş ışık, Ned'in yolunu

merdivenlerin başına kadar aydınlatıyordu. Ama Eve'in sorması gereken son bir soru daha vardı.

Eve hayatı boyunca huzursuz edici şeylerden kaçmıştı. Huzursuzluktan, belki de korkudan, Maurice Lawes'in beyaz duvarlardaki cafcacılı ıvr zıvırları ve son derece güzel mobilyalarla döşeli odasında bir ocak süngüsüyle öldürülmüş bedeninin ardında bir insan suretine bürünen korkudan uzak durmak istiyordu. Ama bu kez bundan kaçınamazdı. Hayatını bu denli yakından ilgilendiren ihtimaller söz konusuydu. Emniyet müdürlüğünün bulunduğu Belediye Sarayı kulesindeki saati düşündü. Polis müdürü Mösyö Goron'u düşündü. Gri bir sabahı, büyük giyotini düşündü.

"Ned, hırsızdı değil mi?"

"Bu kadarı da saçmalığın daniskası artık!" dedi Ned beklenmedik bir sertlikte.

"Ne?"

"Bu gece buraya geldiğimde bu salon şapkam kadar siyahtı. Perdenin çekili olduğuna yemin ederim." dedi Ned başıyla salonun arka tarafını işaret ederek. Eve'e de hissettirdiği gibi, aklından geçen şeye inancı giderek artıyordu. "Merdivenlerde tökezledim. O malûm basamakta. Eğer içerisi şimdiki gibi aydınlık olsaydı tökezlemezdim. Burada ne olup bitiyor böyle?"

"Ned Atwood, bunu bana yapmaya hakkınız yok! Hırsızdı, öyle değil mi?"

Ned derin bir nefes aldı.

"Hayır, bunak kadın. Hırsız olmadığını sen de biliyorsun."

"Sana asla inanmayacağım. Ne olursa olsun, söylediklerine inanmayacağım!"

"Safım benim, aptallık etme" dedi Ned kesin bir ifadeyle. Eve, Ned'in gözlerindeki hüznü görebiliyordu. "Daha önce hiç güçsüz birini korumak zorunda kalmadım. Hiç kimseyi. Ama sen, benim zavallı aşkım... sen...!"

"Ben ne?"

"Senin yalnız başına dışarı çıkmaman gerek, hepsi bu."

Aşağı doğru dik bir şekilde bükülen merdivenler daha bir karanlıktı. Ned, sağlamlığını kontrol etmek istercesine elini tırabzana attı.

“Sana söylemeli miyim yoksa söylememeli miyim, karar vermeye çalışıyorum” dedi Ned. Ellerini yumruk yaptı ve konuşmaya devam etti. “Bu tür meselelerde neyin ahlaki olacağını bilememekten nefret ediyorum. Cinsel ahlâktan falan da hiç anlamam. Görüyorsun, bu kez de benim başıma geldi, ama bu yeni bir şey değil işte. Bunun Viktoryen dönemde olduğunu duyduğumda da, kendi kendime mantıksal safsatalar uydurup durmuştum.”

“Sen neden bahsediyorsun Allah aşkına?”

“Hatırlamıyor musun? Hikâye neredeyse yüz yıl öncesine, Lord William dönemine dayanıyor. Birisi öldürülüyor ve katil uşak çıkıyor.”

“Ama zavallı Maurice Lawes’in uşağı yok ki.”

“Böyle cahilçe konuşmaya devam edecek misin bebeğim?” diye sordu Ned. “Dizimin üstüne yatırıp kıcını tokatlayacağım artık, bak. Bu hikâyeyi hiç duymadın mı sen?”

“Hayır.”

“Katili yalnızca o sırada karşı evin penceresinde duran bir adam görmüştür. Ama konuşamaz, katilin kim olduğunu söyleyemez, çünkü o sırada evli bir kadının yatak odasındadır ve orada hiç olmaması gerekiyordur. Dolayısıyla, masum biri adam öldürmek suçundan tutuklandığında, bu adam ne yapacaktır?”

“Bu, elbette ki uydurma bir hikâye. Bu vakada gerçekte katilin kim olduğuna dair en ufak bir kuşku dâhi yoktur. Ama hikâye kuşaktan kuşağa anlatılır çünkü insanlar komik bir olaya bulaşan ama bunu asla itiraf edemeyen ağırbaşlı Viktoryen çiftin içine düştüğü bu belayı dinlemekten büyük bir heyecan duyarlar. Bunun hep komik bir durum olduğunu düşünürdüm. Ta ki bu geceye kadar!”

Kısa bir sessizliğin ardından ekledi:

“Ama hiç de komik değil. Hiç değil.”

“Ned, kim yaptı? Onu kim öldürdü?”

Ned mevcut soruna gömülüp kaldığından yeni bir soruna ilişkin bu soruyu duymamış görünüyordu. Belki de duymazdan gelmişti.

“Yanlış hatırlamıyorsam, biri bu hikâyeyeyle ilgili bir oyun yazmıştı.”

“Allah aşkına ama Ned!”

“Hayır, dinle beni! Çok önemli.” Eve, Ned’in yüzündeki kasveti fark etti. “Oyunda, sorunun üstesinden gelmeyi başarıyorlar. Adamcağız polise bir mektup yazarak katilin kim olduğunu söylüyor ve böylelikle meselenin hallolduğunu sanıyor. Tabii ki hiçbir şey hallolmuyor. Gerçekten bu güç durumdan kurtulmalarını sağlayacak tek şey mahkemeye çıkıp gerçek katil aleyhinde ifade vermeleri olacaktır.”

O kötü ‘mahkeme’ sözcüğünü duyar duymaz, Eve bir kez daha Ned’in kolunu sıktı. Ama Ned onu biraz olsun teskin etmeyi başardı. Bir basamak aşağı inerek Eve’e doğru döndü. Hiç de aceleci davranmayan ikilinin adeta önceden çalışılmış havası verircesine acele etmeleri gerektiğini vurgulayıp duran mırıltılı tartışmaları hararetlendikçe sesleri daha bir alçalıyordu.

“Merak etme. Sen bu işe hiç bulaşmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim.”

“Polise söylemeyecek misin?”

“Kimseye söylemeyeceğim.”

“En azından bana söyleyebilirsin. Kim yaptı?”

Ned, Eve’in elini sıkarak bir basamak aşağı indi. Bir eli tırabzanda geri geri iniyordu. Beyaz dişlerini gözler önüne serecek şekilde gülümseyen yüzü belli belirsiz görülürken, ağır ağır Eve’den uzaklaşıp karanlığa karışmak üzereydi.

Eve’in aklına bir anda öyle fena bir düşünce geldi, yerleşti ki, ancak aşırı yıpranmış sinirleri böyle bir şey düşünmesine neden olmuş olabilirdi.

“Hayır, hayır,” dedi Ned, eskiden kalma alışkanlıkla Eve’in aklından geçenleri okuyarak. “Bu konuda endişe etmene gerek yok. Kendi başına bela ettiğin evdekilerden biri değildi.”

“Buna yemin edebilir misin?”

“Yemin ederim” dedi Ned. “Tam da buna yemin ederim.”

“Bana işkence etmeye mi çalışıyorsun?”

Ned sakın bir şekilde konuşmaya başladı.

“Bilakis, sana gül bahçesi vaat ediyorum. Ait olduğun yer orası senin. Hayatındaki bütün erkeklerin seni tutmaya çalıştığı yer

orası. Ah, ama işte o şeytan yok mu? Senin yaşında bir kıza göre, hele yaşadığın varsayılan deneyim de düşünüldüğünde, dünyaya bu kadar safça bakan bir insan daha tanımadım! Kesinlikle böyle.” dedi Ned ve derin derin içini çekerek ekledi: “Er ya da geç, senin de kulağına gelir elbet.”

“Yalvarırım, acele et!”

“Oraya ilk baktığımız anı... o anı hatırlıyor musun?”

Eve hafızasını ne kadar zorladıysa da, hep aynı görüntüyü hatırlıyordu. Ned gözlerini dikmiş, kendisine bakıyordu. Eve’in tek hatırladığıysa, sol duvara karşı duran büyük masa, büyütec ve çenesindeki bir tutam sakalıyla orada duran Baba Lawes’ti. Zavallı adamın; başına kandan bir şapka geçirilmeden önce aynı sahneyi defalarca görmüştü. Birden çerçeveyi bozan bir gölge belirdi.

“O tarafa ilk baktığımızda, yaşlı adamın yanında birinin daha olduğunu söylemiştim. Ama işte kim olduğunu net göremiyordum.”

“Eee?”

“Ama ikincisinde, bütün ışıklar açıkken...”

Eve, Ned’e doğru bir adım atarak bir basamak aşağı inmişti. Ona yaklaşmak veya itmek gibi bir niyeti falan yoktu. Neden sonra birden polis düdüğü sessizliği yırtarcasına ötmeye başladı.

Duyma mesafesindeki bütün polislere cinayeti haber veren ve gerçekte var olmayan bir hırsızın peşine düşmeye çağıran düdük sesi sokakta çınlıyor, peşi sıra gelen titreşimleri açık pencereden içeri doluyordu. Bu şok edici sesi duyar duymaz Eve’in ilk hissettiği şey, Ned’i hışımla aşağı doğru itelemek, onu buradan kovalamak, evin dışına çıkararak kendisini bekleyen tehlikeden kurtulmak isteği oldu. İki elini birden Ned’in omzuna atarak onu hızla öne itti.

Ned ne olduğunu dahi anlamadı. Gayri ihtiyari bir şekilde dengeğini sağladı, sırtı merdiven boşluğuna, topukları basamağın ucuna geldiyse de, sol eliyle hafif bir şekilde tırabzandan destek aldı. Neden sonra birden eli kaydı ve sendeleyerek öfkeli bir şekilde homurdandı. Ardından da bir adım geri atarak olanca ağırlığıyla çürük basamağa yüklendi. Düşmezden hemen önce yüzünde beliren o aptal şaşkınlık ifadesi Eve’in gözünden kaçmamıştı.

V

Dik merdivenlerin on altı basamağını korkunç bir hızla düşer yuvarlana inip karşıdaki duvara toslayan bir insan bedeninin bütün evi zangır zangır sallayacak kadar şiddetli bir gürültü çıkaracağı düşünülebilir.

Ama gerçekte, Eve sonrasında çok az gürültü duyduğunu hatırlayacaktı. Bu muhtemelen girdiği şokun etkisinden ileri geliyordu ya da belki de yıpranmış sinirlerinin onu sağır edeceği türde bir gürültü ve sarsıntı beklemişti. Eve'e göre, Ned'in düştüğü an ile kendisinin soluğu merdivenlerin başında Ned'e doğru eğilirken aldığı an arasında çok kısa bir zaman dilimi geçmiş gibiydi.

Onun canını yakmak istememişti. Onun gibi sevecen tavırları kendisine zarar verebilecek kadar yoğun bir cinsel çekicilikle birleştirebilen güzel ve iyi huylu bir kadının ne yaparsa yapsın böyle kötü bir niyeti olamayacağı açıktı. Korkunç bir skandalın ortasında olduğunu biliyordu. Ama bu skandalın çamurunun kendi eteğine sıçrayacağından henüz bihaberdi.

Eve nihayet kendine geldi. Ned'i öldürmüş olabileceğinin tamamen farkındaydı ve ilginç bir şekilde onu sevmeye hiç bu kadar yakın olmamıştı. Perdelerin çekili olduğu alt kattaki salon o denli karanlıktı ki, Ned'in yanına ancak sendeleye tökezleye varabilirdi. Ön kapıyı açıp bu duruma bir son vermesi için polisler seslenmesi tam da böylesi bir kâbusa yakışır bir son gibi görünüyordu. Orada öylece yatan ceset titreyip konuşmaya başladığında, Eve nihayet gözyaşları içinde derin bir oh çekti.

“Aklından ne geçiyor senin böyle?” dedi Ned. “Niye ittin beni?”

Rahatlama dalgası bir anda yerini tiksinti dalgasına bıraktı.

“Kalkabilecek misin? Canın acıyor mu?”

“Hayır, tabii ki bir yerim acımıyor. Biraz sarsıldım, hepsi bu. Ama hayır da, ne oldu diyorum sana?”

“Şşşş!”

Ned ayakları üzerinde doğrulmadan önce ellerini iki yana açıp dizleriyle hafifçe salınır gibi göründü. Ses tonu az önceki kadar kararlı değilse de normal gibiydi. Ona doğru eğilerek kalkmasına yardım etmeye çalışan Eve, elini hafifçe Ned’in yüzüne, hemen ardından da başının arkasına götürerek saçlarına dokunduğunda elleri ıslak, ılık, yapış yapış kana bulandı.

“Yaralanmışın!”

“Saçmalama. Alt tarafı, hafif bir sarsıntı geçirdim. Gerçi sakatlanmış gibi hissediyorum; omzum sanki sakatlanmış gibi. Tepetaklak düştüm. Bana bak, beni neden ittin?”

“Canım, yüzünde kan var. Çakmak ya da kibrit gibi bir şeyin var mı? Yaksana.”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Burnum kanıyor.” dedi Ned. “Hissedebiliyorum. Orası da acıyor. Burnumu bir yere vurmadım gerçi; en azından ciddi bir şey yok sanırım. Çakmağım var, evet. İşte.”

Çakmağın cılız ateşi yandı. Ardından Ned çakmağı Eve’e verip küçük bir mendi çıkardı. Eve, Ned’in yüzünü daha net görebilmek için çakmağı iyice yukarı kaldırdı. Önemli bir şeyi yok gibi görünüyordu. Sadece saçları dağılmış, ceketini toz içinde kalmıştı. Burnu kanıyordu. Eve kana değer değmez elini hızla çekti. Ama Ned kanı kolayca durdurmayı başarıp mendili tekrar cebine koydu. Ezilmiş, toz içinde kalmış şapkasını yerden alıp kafasına taktı.

Bütün bunları yaparken, Ned yarı baygın ve sersemlemiş görünüyordu. Ne olduğunu çıkaramadığı bir tadı çözmeye çalışmış gibi, bir iki defa diliyle dudaklarını ıslatıp emdi. Bir yandan başını sallayıp diğer taraftan omuzlarını sınırcasına gerip bükmeyi sürdürdü. Yüzü hayli solgundu; konsantre olmaya çalışmışçasına mavi gözlerini kısıyor, göz kenarlarındaki çizgiler büzüüyordu.

“İyi olduğuna emin misin?”

“Gayet iyiyim. Teşekkürler” dedi Ned sert bir şekilde. Çakmağı Eve’in elinden alıp söndürdü. Geçmişte sergilediği öfkeli, canice tutumlarının bir anlık yansıması gibiydi bu. “Tuhaf. Gerçekten tuhaf” dedi. “Şimdi de beni öldürmeye kalkıştın. Allah aşkına buradan çıkıp gitmeme izin verecek misin?”

Evet. İşte bu eski Ned Atwood’du. Eve’i delicesine korkutan bir hayaletti. Bir an için neredeyse gerçekten düşünmeye başlayacaktı ki...

Sessiz ve karanlık villanın mutfak çıkışına doğru yürüdüler. Eve yaylı kilidi açtı. Buradan sonra, birkaç taş basamağın ardından yüksek taş bir duvarla çevrili küçük bir bahçeye varılıyordu. Duvardaki kapı, devamında Casino Bulvarı’na çıkan dar bir so-kağa açılıyordu.

Kapı hışımla gıcırdayarak açıldı. Sıcak hava göz kapaklarını mayıştırıyor, ıslak, nemli çimenlerin buğusu, güllerin etrafa yaydığı kokuya karışıyordu. Çatıların çok ötesinde beliren büyük deniz fenerinin ışığı yirmi saniyede bir yanıp sönüyordu. Bahçede ilerlerken birden durdular. Ön tarafta, Eve sokaktan gelen seslerden polislerin nihayet geldiğini anlayabiliyordu.

Usulca Ned’in kulağına eğilerek, “Ned, dur!” dedi. “Bana bunu kimin yaptığını...”

“İyi geceler,” dedi Bay Atwood nazik bir şekilde.

Hafif öne eğilerek baştan savma bir şekilde, adeta dalgınca Eve’i dudaklarından öptü. Eve bir kez daha kanı hissetti. Ned şapkasını Eve’e doğru düzelterek arkasına döndü. Ayağını öne doğru hafif sendelercesine attıysa da, düzgün adımlarla kapıya doğru yürümeye koyuldu.

Eve’in bütün korku ve enerjisi bastırılmış bir çılgılık içinde kaynaşıysa da arkasından seslenmeye cesaret edemedi. Hızlı adımlarla ilerledi ve geceliğinin kuşağı yine açılırken Ned’in fark etmediği tuhaf hareketler yaptı. Arka kapıdan çıkan hafif çıt sesini de bu yüzden duyamamıştı.

Ned evin dışına çıkar çıkmaz, Eve tehlikenin ortadan kalktığını düşündü. Derin bir oh çekebilir, kendisini bu boğucu keşfin korkusundan çekip çıkarabilirdi artık.

Ama işler hiç de normale dönmeyecekti. Eve adını koyamadığı bir kaynaktan gelen belli belirsiz bir korkuya kapıldı. Adını koymasına da, bu korku dönüp dolaşıp Ned Atwood'da toplanıyordu. Ned, Eve'in çok iyi bildiği aylak adam sırtışından sıyrılmış, bir anda adeta büyümlü bir dokunuşla tuhaf ürkütücülüğünden arınmış, kibar bir yabancıya dönüşmüştü. Kuşkusuz sabaha eskisi gibi olacaktı. Ama sabaha...

Eve derin bir nefes aldı ve tekrar geri yöneldi. Elini kapıya attı, ölü gibi buz kesti. Kapı kendiliğinden kapanmıştı. Yaylı kilidi kapının iç tarafında kalıyordu.

Dünya üzerindeki herkes, gün olur, asla bilinemeyen bir sebepten her şeyin ters gittiği bir an yaşar. Çoğu kadın bu durumla daha sık karşılaşır. Tatlı tatlı kahvaltı için pişireceği yumurtaları düşürüp kırar mesela. Bu bir felaket değildir elbet ama kadın ruhu açısından can sıkıcıdır. Ardından misafir odasındaki bir şeyleri devirir. Daha sonra her şey sorun olmaya başlar. Kış uykusuna yatan yılanlar gibi, haftalardır uykuda olan ev içi karışıklıklar bir anda ayyuka çıkıp batır. Öyle ki, cansız nesneler bile içlerine şeytan kaçmış gibi görünür ve talihsiz kadının, fırtınalar koparmak şöyle dursun, şaşkın bir biçimde kendine aynı şeyi sormaktan başka elinden bir şey gelmez: "Ben bunu hak edecek ne yaptım?"

İşte, Eve, kapanmış olan kapının tokmağını sertçe çekiştirirken kendine bu soruyu soruyordu.

Ama yine de...

Kapı nasıl kapanmış olabilirdi ki?

Bırakın rüzgârı, ortada bir esinti bile yoktu. Dışarısı tahmin ettiğinden daha serinse de, bulutsuz gökte parıldayan yıldızların, bahçedeki ağaçların altında tek bir yaprak dahi kıpırdamıyordu.

Ama şimdi asıl mesele bu değildi. Bir anda tüm bu aksiliklerin sökün etmesine yol açan şey, korkunç bir astrolojik durum bile olsa, bunun nedenini sormanın sırası değildi. Olan olmuştu işte. Artık nasıl tekrar içeri girebileceğini düşünmesi gerekiyordu. Her an polisler kokuyu alıp onu bulabilirlerdi.

Kapıyı çalmak?

Ve Yvette'i uyandırmak? Yvette'in güçlü, donuk yüzü, küçük kara gözleri, iki gözünün üstünde orta yerde belli belirsiz

kavuşan seyrek kaşları aklına geldikçe, Eve öfkeyi andıran bir tiksinti hissediyordu. Kabul etmeliydi, her ne kadar nedenini bilemese de, Yvette'ten korkuyordu. İyi de içeri nasıl girecekti? Pencereler iyi bir plan sayılmazdı zira zemin kattakiler her gece kapatılıp içeriden kilitlenirdi.

Eve başını ellerinin arasına aldı. Islak, vıcık vıcık kanı bir kez daha teninde hissetti ve yine ellerini hızla iki yanına düşürüp salladı. Gece kıyafetlerinin görüş alanında olması gerekiyordu. Bakıp görmeye çalıştı ama ışık çok azdı. Sağ eline kıyasla görece temiz olan sol eliyle geceliğini yırtarcasına çekti. Ned Atwood'dan aldığı ön kapının anahtarları pijamasının cebinde duruyordu.

Aklının bir yanı kesin bir dille uyarıyordu: Sokak polis kaynıyor! Ön kapıdan giremezsin! Diğer yanı karşı çıkıyordu: Sonuçta, villa taş duvarlarla çevrili, sokaktan içeri girmesi imkânsız. Evin yan tarafından usulca gider ve ses çıkarmamayı başırırsa, dikkat çekmeden ön kapıdan içeri girebilirdi.

Eve bir süre ne yapacağını kestiremez halde durup bekledi. Geçen her saniye kendini daha bir çıplak hissediyordu; en sonunda denemeye karar verdi. Gözlerini evden ayırmıyordu. Güçlkle nefes alarak ön bahçeye varmayı başarmıştı ki Toby Lawes ile karşı karşıya geldi.

Toby onu görmemişti elbette. Bütün gece boyunca ilk kez şanslı biraz olsun yaver gitmişti.

Tam tahmin ettiği gibi, kendisini arıyorlardı. Toby pijamalarının üzerine uzun bir yağmurluk geçirmiş, ayakkabılarını giydiği gibi sokağın karşısına geçmişti ve şu an eli Villa Miramar'ın bahçe kapısına dayalı duruyordu.

Sokağa bakan duvar yirmi beş, belki otuz santim yüksekliğindeydi ve giriş, demir parmaklıklı kemerli bir kapıdan sağlanıyordu. Loş ışıklı, uzun Anger Sokağı kestane ağaçlarının dallarına degecek şekilde görece yeşil bir ışık tutuyordu. Ağaçlar Eve'in evini gölgede bırakıyor, öte yandan hemen kapının diğer tarafında duran Toby'nin yüzünü aydınlatıyordu. Ayrıca, Anger Sokağı polis falan da kaynamıyordu. Yalnızca işgüzar bir polis vardı ve Eve'i yakalamaktan kurtaran da bu adam olacaktı. Toby tam kapıya geldiğinde, arkasından telaşlı bir ses yükseldi.

“Attendez là, jeune homme!” diye bağırdı. “Qu’est-ce je vois? Vous partez à l’anglais, hein? Hein, hein, HEIN?”⁵

Uç uca eklenen her bir ‘hein’ bir öncekinden daha bir gür çıkmıştı. Sokakta ayak sesleri duyuldu.

Toby ellerini havaya kaldırarak arkasını döndü ve Fransızca bir şeyler söyledi. Her ne kadar Eve’in, allahın belası yabancılara ödün vermemek için kasten mi böyle konuştuğundan şüphelenmesine neden olacak kadar kötü bir aksanla konuşsa da, Fransızcası gayet akıcıydı.

“Sadece Madam Neill’ın evine gidiyorum!” diye bağırdı. “Buraya!” Ve kapıyı çaldı.

“Hayır, Mösyö. Evden ayrılmanız yasak. Lütfen derhal geri dönünüz. Hadi, hadi, hadi!”

“Ama size diyorum ki— !”

“Rica ederim geri dönün. Aptalca bir şeye yeltenmeyin. Lütfen!”

Toby çileden çıkmış gibi birtakım el kol hareketleri yaptı. Eve ışığın altında öfkeli bir şekilde sallandığını fark etti. Parmaklıkların arasından, kısaltılmış bıyıklarını, şu an kendisini şaşkına çevirecek kadar güçlü bir duyguyla gerilmiş, diken diken olmuş kahverengi, ipeksi saçlarını, güleç yüzünü gördü. Toby yumruklarını sıkı. Birisinin kendisinden şüphelenebilecek olmasından felaket korkuyordu; özellikle de Eve’in.

“Mösyö, komiser bey!” dedi ve hemen ardından Fransızcada *inspecteur* sözcüğünün yalnızca polis memuru anlamına geldiğini hatırlamış olsa gerek, ekledi: “Rica etsem, anneme nezaket gösterir misiniz? Şu an yukarıda sinir krizi geçiriyor kendisi. Ne halde olduğunu kendi gözlerinizle gördünüz.”

“Ah!” dedi Bay Kanun Uygulayıcısı.

“Annem, Madam Neill’ı bulmamı istiyor. Şu an ona yardım edebilecek tek kişi Madam Neill. Ayrıca, İngiltere’ye falan gitmiyorum. Alt tarafı şuraya giriyorum!” dedi Ned ve tekrar kapıyı çalmaya başladı.

⁵ Fr. “Orda dur genç adam!” diye bağırdı. “Neler görüyorsunuz? İngiltere’ye mi gidiyorsun, ha? Ha, ha?” Ç.N.

“Hiçbir yere gitmiyorsunuz, Mösyö!” dedi Bay Kanun Uygulayıcısı.

“Babam öldü...”

“Burada bir cinayet gerçekleşmişse,” diye çıkıştı Bay Kanun Uygulayıcısı, “bu benim hatam mı? La Bandelette’te bir cinayet! Bu kadarı da fazla artık. Mösyö Goron’un ne tepki vereceğini düşünmek dahi istemiyorum. Casinodaki intiharlar yetmezmiş gibi, şimdi bir de bu çıktı!” Birden ses tonu çaresizlik içinde yükseldi. “Aman Tanrım. İşte biri daha geldi!”

Polis memurunun bu ıstırabının nedeni, sokağın diğer tarafından gelen ayak sesleriydi. Bu seferkilerin sesi daha hafif geliyordu. Parlak kırmızı pijamalarıyla Janice Lawes kapının önünde duran ikiliye katıldı. Yumuşacık, kabarık açık kızıl saçları, hayli solmuş uzun lülesi, pijaması ve güzel yüzüne sinen soluk renkle tezat oluşturunuyordu. Janice yirmi üç yaşında, kısa boylu ve tombul, süslü ve şık, dinç ve kendinden emin, on sekizinci yüzyıl insanların endamına ve (zaman zaman da) on sekizinci yüzyıl ciddiyetine sahip biriydi. Oysa şimdi şaşkın ve her an çılgılığı basmaya hazır biri gibi görünüyordu.

“Sorun ne?” diye sordu Toby’ye bakarak. “Eve nerede? Niye burada duruyorsunuz?”

“Çünkü bu kalın kafalının dediğine göre...”

“Bu adamın seni durdurmasına izin mi veriyorsun yani? Ben olsam bir kez daha düşünürdüm.”

Bay Kanun Uygulayıcısı kuşkusuz İngilizce biliyordu. Janice parmaklıklardan içeri –her ne kadar onu göremese de– tam da Eve’in gözlerinin içine bakarken, polis memuru bir kez daha düdüğünü öttürerek ikisinin de kulaklarını çınlattı.

“Bu da arkadaşlarım için!” dedi pis pis sırtarak. “Evet, Mösyö! Evet, Matmazel! Şimdi sessiz bir şekilde benimle birlikte geliyormusunuz, yoksa arkadaşlarımla nezaretinde mi gitmek istersiniz?”

Polis memuru dans eder gibi Eve’in görüş açısına girdi ve Toby’yi kolundan tuttu. Paltosunun altında duran kısa, beyaz, sert plastik copunu çıkardı.

“Mösyö!” dedi, üzgün bir ses tonuyla. “Üzgünüm! Bu, benim için kolay bir iş değil. Anlıyorum, babanızı o halde görmek sizin için de çok zor olmalı.”

Toby elleriyle yüzünü örttü. Neden sonra Janice birden arkasını dönerek evlerine doğru koşmaya başladı.

“Ama emir böyle! Gidelim. Lütfen!” Polis memurunun ses tonu, ikna edici bir dil dökmekten ziyade, sahte bir ifade gibi geliyordu. “O kadar da kötü değil be, öyle değil mi? On beş dakikaya kalmaz, amirim gelmiş olur! On beş dakikacık sabredin. Daha sonra onu görebilirsiniz. Bundan kuşkunuz olmasın. *Hein?* O zamana kadar, rica etsem...”

“Peki” dedi Toby çaresiz bir şekilde.

Polis memuru Toby’nin kolunu bıraktı. Toby kapıdan ayrılmadan önce son bir kez daha Villa Miramar’a baktı. Uzun yağmurluk giymiş, kare çeneli ve kısa boylu tuhaf biri gibi konuşmaya başladı. Bütün o nezaket, adabı muaşeret algısını yitirmişti. O denli duygu yüklüydü ki sesi fazlasıyla dokunaklıydı.

“Dünyanın en iyi, en tatlı, en sevecen insanıdır!” dedi.

“Ha?”

“Madam Neill,” diye açıkladı Toby, villayı işaret ederek.

“Ya!” dedi Bay Kanun ve başını kaldırıp bu kusursuz insanın evine baktı.

“Kimse onun gibi olamaz!” dedi Toby, “Onun gibisi gelmemiştir yeryüzüne. Düşünceli, saf, tatlı, ...” Toby, neredeyse Eve’in hissedebileceği kadar şiddetli bir şekilde kendini tutarak yutkunduk. Kan çanağına dönmüş gözlerini kapıya dikerek, “Madem oraya girmeme izin vermiyorsun,” diye ekledi Fransızca. “Hiç olmazsa telefon etsem, bir sakıncası olur mu?”

“Bana verilen emirler Mösyö,” diye yanıtladı Bay Kanun Uygulayıcısı ve kısa bir sessizliğin ardından ekledi: “Telefonu kapsamıyor. Evet. Telefon edebilirsiniz. Böylece gitmenize gerek kalmaz!”

Yine telefon.

Eve, polis memurunun kapının önünde durmaması için dua ediyordu. Toby Lawes aradığında telefonun başında olmalıydı.

Toby'nin kendisini bu kadar kusursuz bulduğunu hiç tahmin etmezdi. Bütün o süslü zırvaları kendi kulaklarıyla duymuştu. Ama bu, içini yeni ve tuhaf bir şekilde sızlatmıştı. Aklının bir yanı sabırsızlıktan kuduruyorsa da, diğer yanı, seve seve fedakârlıkta bulunabilecek olan esas dışıl yanı, ne pahasına olursa olsun, Toby'nin bu geceki karmaşadan asla haberi olmaması için her şeyi yapmaya hazırды.

Polis memuru kapıyı açıp başını içeri sokarak Eve'in birkaç saniye nefesini tutmasına neden olduktan sonra, tatmin olmuş görünüyordu. Eve sokağın karşısına doğru ilerleyen adımların sesini duyabiliyordu. Nihayet karşıdaki evin kapısı büyük bir gıcırtyla açıldı ve Eve başını eğip kendi evinin ön kapısına doğru koşmaya başladı.

Garip bir şekilde geceliği havada uçuşuyordu; kuşağı yine çözülmüştü. Eve'in buna aldırış ettiği yoktu. Kapı, koşar adım en fazla üç beş adım uzağındaydıysa da Eve için bu mesafe her an yakalanabileceği sonsuz, bitimsiz bir boşluk, aşılması gereken büyük bir engel gibi gelmişti. Anahtarı kilitte döndürmek bile yıllar almıştı sanki. Kilit adeta kendisinden kaçıyor, anahtarın çıkıntıları yuvaya yerleşmemek için çabalıyordu.

Kapı açıldı. Nihayet içerideydi, sıcak, huzurlu karanlık içeride. Kapanan kapıdan gelen hafif pat sesi onu dışarıdaki şeytanlardan kurtarmıştı. Başarmıştı; kimsenin kendisini görmediğini düşünüyordu ve bu düşünceinde kesinlikle haklıydı. Kalbi yerinden fırlayacakmışçasına küt küt atıyordu. Elindeki kan lekesi yine terden ıslanmıştı, kıvrak zekâsı yavaş yavaş da olsa geri geliyor gibiydi. Karanlıkta çömelmiş nefesini tekrar düzene sokarken, bir yandan da üst kata çıkıp Toby'nin telefonunu açtığında mantıklı bir şekilde konuşabilmek için hem kafasını toplamaya hem de sakinleşmeye çalışıyordu.

Artık korkmasına gerek yoktu. Her şey, diyordu kendi kendine, açıklığa kavuşacak. Elbette her şey açıklığa kavuşacaktı. Her şey açıklığa kavuşmak *zorundaydı*. Geceliğine iyi bir sarılıp telefona yanıt vermek üzere üst kata yöneldi.

VI

Yalnızca bir hafta sonra, 1 Eylül, Pazartesi günü, Mösyö Aristide Goron, arkadaşı Dr. Dermot Kinross ile birlikte Donjon Otel'in terasında oturuyordu.

Mösyö Goron yüzünü buruşturdu.

“Kararımızı verdik” dedi ve kahvesinden usulca yudumladı. “Madam Neill’ı Sir Maurice Lawes’ı öldürmek suçundan tutuklayacağız.”

“Kanıtlarda herhangi bir kuşku var mı?”

“Maalesef, hiç yok.”

Dermot Kinross içinin ürperdiğini hissetti. “Yani, o... ?”

Mösyö Goron bir an düşündü. “Hayır!” dedi, bir şey hesaplamaya çalışıyormuşçasına tek gözünü yumdu. “Sanırım, bu pek olası değil. Çok yumuşak bir boyuna sahip. Zarif bir boyuna.”

“Yani?”

“Adada on beş yıl; büyük olasılıkla bu olacak. Belki on, hatta iyi bir avukat tutar, güzelliğinden de istifade edebilirse, belki de beş yıl. Tabii ki, adada beş yıl geçirmek bile öyle kolay iş değil hani.”

“Kuşkusuz, değildir. Madam Neill bunu nasıl karşılayacak peki?”

Mösyö Goron kurtlandı.

“Sevgili doktor” dedi ve kahve fincanından kaşığına çıkarıp altlığın kenarına koyarak devam etti: “İşin kötü tarafı da bu zaten! Bu

çekici kadın bu işten yırttığını sanıyor. Şüpheliler arasında olduğunu bile düşünmüyor. Benim bunu ona söyleme görevime gelince...”

Bu polis müdürünün zorlanması haklı bir nedeni vardı elbet. Cinayet, La Bandelette’te sık görülen bir olay değildi ve onu hayli geriyordu. Mösyö Goron rahat bir insandı; tombul, cana yakın biriydi, önemsiz konulardaki harareti tartışmaları, ceketine ilıştirdiği beyaz gülülle kedi gibi biriydi. Bu tür bir polis müdürünün pek bir görevi de yoktur; anca La Bandelette’teki törenlerin bir nevi efendisi gibi caka satardı. Ama Mösyö Goron aynı zamanda zeki biriydi.

Önünde uzayan bembeyaz Forêt Bulvarı akşam güneşi altında arabalar ve faytonların ışıklarıyla parlıyordu. Donjon Otel’in tepesinde, turuncu-siyah şemsiyeler terası güneşten koruyordu. Küçük masalarda tek tük insan vardı. Mösyö Goron etrafıyla ilgilenmekten ziyade gözlerini konuğuna dikmişti.

“Yine de zavallı acınacak halde olmalı. Şu Madam Neill’ı diyorum!” dedi ve hemen ekledi: “Bir şeyden korkuyor. Yalnızca şu Lawes ailesine bakması yetiyor, birden farklı bir insan oluveriyor. Kendi kendime bu, vicdanla ilgili bir şey mi diye soruyorum. Yoksa başka bir şey mi? Ama işte, dediğim gibi, deliller sabit...”

“Ama yine de,” dedi Dermot Kinross hoş Fransızcasıyla. “Bir türlü tam anlamıyla emin olamıyorsun.”

Mösyö Goron gözlerini kıstı.

“Zeki birisiniz” dedi itiraf edercesine. “Açıkçası, hayır. Kesin emin değilim. Bu yüzden de sizden yardım istiyorum.”

Dermot hafif tebessüm etmekle yetindi.

Dr. Kinross’un o denli kendine özgü bir havası vardı ki onca kalabalığın arasında bile görseniz, tanımak isteyeceğiniz ilginç bir insan olduğunu düşündürdünüz. Belki de bunun nedeni, kendisinin de tıpkı sizin gibi biri olduğunu, sizi anlayabileceğini anlatan yüzündeki o mutlak hoşgörü ifadesiydi.

Kırış kırış yüzü sevecen ve dalgındı. Siyah gözleri de yine her zamanki gibi kafasından geçen başka bir şey varmışcasına bakıyordu. Gür siyah saçlarında tek bir beyaz dahi yoktu. Arras’ta bir bombalı saldırının ardından, yüzünün bir tarafının estetik ameliyat geçirdiğini, belirgin çizgiler dışında tahmin etmeniz mümkün

değildi. Onda mizahı ve asla küstahlığa varmayan bir zekâyı görürdünüz de gerekmediği sürece hiçbir güç gösterisinde bulunulduğuna tanık olamazdınız.

Sigarası iki parmağının arasında, viski-sodası önündeydi. Tatil havasındaymış gibi görünse de, gerçekte tatil sözcüğünün anlamını dahi bilmiyordu.

“Devam edin” dedi.

Polis müdürü kısık sesle anlatmaya devam etti.

“Şimdi, ortada kusursuz bir uyum olduğunu söylemek hiç de abartı olmaz. Madam Eve Neill ile Mösyö... herkes Tobee diyor ama gerçek adı Horatio... Lawes. İkisini diyorum. Adeta birbirleri için ideal kişiler. Dahası, servetleri de var. Neredeyse ruh ikizi gibiler.”

“Ruh ikizi diye bir şey yoktur” diye karşı çıktı Dermot Kinross. “Doğada, A eğer B ile hiç tanışmamışsa, C ile de aynı derecede mutlu olur.”

Mösyö Goron, buna nazik bir kuşkuculukla yaklaştı.

“Buna gerçekten inanıyorsun, öyle değil mi Doktor?”

“Bunun bilimsel bir gerçek olduğunu biliyorum.”

“Öyleyse” dedi Mösyö Goron, hâlâ nazik kuşkuculuğunu sürdürerek, “Madam Neill ile hiç karşılaşmadığınızı varsayıyorum.”

“Öyle!” dedi Dermot gülümseyerek. “Ama bir kadınla tanışmamış olmamın bilimsel bir gerçeği değiştireceğini söylemek de abes olur doğrusu.”

“Öyle, tabii.” dedi Mösyö Goron ve tekrar asıl konuya döndü. “Olay, tam olarak geçen hafta bugün, Sir Maurice Lawes, eşi, kızı Janice, oğlu Mösyö Horatio ve kayın biraderi Mösyö Benjamin Phillips’in yaşadığı Angles Sokağı’ndaki Villa Bonheur’da gerçekleşti. Evde bunların dışında iki de hizmetçi vardı.

“Saat sekizde, Madam Neill ve Lawes ailesinin Sir Maurice haricindeki bütün fertleri tiyatroya gitmek üzere evden ayrıldılar. Sir Maurice onlarla gitmeyi reddetti. Rutin akşam yürüyüşünden döndüğünden beri –buraya dikkat!– tuhaf bir gerginlik yaşıyor gibiydi. Ama bu gerginliğini daha sonra üzerinden attı. Saat sekiz

otuzda, Harpe Sokak'taki sanat tüccarı arkadaşı Mösyö Veille'den bir telefon aldı. Mösyö Veille eline bir mücevher, Sir Maurice'in koleksiyonuna nefis uyacak bir hazine geçtiğini söyledi ve arzu ederse bu mucizevî parçayı incelemesi için derhal Villa Bonheur'a getirmeyi önerdi. Ve böyle de yaptı."

Mösyö Goron sustu. Dr. Dermot Kinross sigarasından bir nefes çekip dumanın sıcak ve miskin havada süzülüşünü izledi.

"Bu hazinenin özelliği ne?" diye sordu.

"Bir enfiye kutusu" diye yanıtladı Mösyö Goron. "Bizzat İmparator Napolyon'a ait olduğu söylenen bir enfiye kutusu."

Polis müdürü hayli şaşkın görünüyordu.

"Mösyö Veille daha sonradan parçanın fiyatını söylediğinde, kulaklarıma inanmadım." diye devam etti. "Yüce Tanrım! İnsanlar böyle tuhaf şeylere nasıl bu kadar para döküyor? Tarihi önemini saymazsak tabii..." dedi ve kısa bir tereddüdün ardından ekledi: "Hoş, sadece bir tahmin! Bu enfiye kutusunun gerçekten İmparator Napolyon'a ait olduğundan da şüpheliyim doğrusu."

Dermot güldü.

"Dostum," dedi. "Hiç İngiliz tiyatrolarında Napolyon ile ilgili bir oyun izledin mi? Sahnedeki hiçbir oyuncu beş dakika olsun enfiye kutusunun yerini değiştirmeden, üç cümlede bir onu sahnenin merkezine yerleştirmeden duramaz. En özgün biyografilerde bile, Napolyon boyuna enfiye çeker."

Mösyö Goron kaşlarını çatı.

"Görünen o ki" dedi kabul edercesine. "Parçanın gerçekliğinden kuşkulanan için herhangi bir neden yok öyleyse. Ama işte, ya esas değeri!" Kahvesinden yudumlayıp gözlerini ovaladı. "Şeffaf, gül akikten yapılmış ve -dikkat!- altın ve küçük mücevherlerle süslenmiş. Göreceğiniz gibi, tuhaf bir şekli var. Yanında, gerçek olduğunu garanti eden yazılı bir de şeceresi var.

"Sir Maurice hayli keyiflenmişti. Napolyon'a ait parçalara özel bir düşkünlüğü var gibiydi. Kutuyu satın almayı uygun buldu ve kutunun orada kalmasını, sabah bir çek yazıp göndermeyi teklif etti. Bu arada, kutunun parası hâlâ ödenmedi; dolayısıyla, Mösyö Veille kendisinden kuşkulamadığımı düşünüyor.

“Aynı gece, Madam Neill, daha önce de söylediğim gibi, Lawes ailesinin diğer fertleriyle birlikte tiyatroya gitti. *Bayan Warren*’ın *Mesleği* adında bir İngiliz oyununu izlediler. Saat on bir gibi eve döndüler ve ayrıldılar. Genç Mösyö Horatio Lawes ona kapıya kadar eşlik etti. Daha sonra, soruşturma yargıcısı ona şunu sordu: ‘Mösyö, ona iyi geceler öpücüğü de verdiniz mi?’ Genç adam doludurulmuş bir baykuş gibi şaşkın gözlerle geriye çekilerek sert bir biçimde yanıtladı: ‘Mösyö, bu sizi alakadar etmez.’ Soruşturma yargıcısı bundan hayli işkillendi. Belki de kavga etmişlerdi. Ama sanki böyle bir şey söz konusu değilmiş gibi görünüyör.”

Mösyö Goron bir kez daha duraksadı.

“Lawes ailesi kendi villalarına dönerler. Elinde yeşil ve altından bir kutu bulunan ve yeni hazinesini göstermek niyetiyle hızlı adımlarla aşağı inen Sir Maurice ile selamlaşırlar. Güzel bulduğunu söyleyen küçük Janice dışında, pek de heyecanlanmış görünmüyorlardır. Leydi Lawes bu yaptığının gereksiz israf olduğunu söyler. Sir Maurice Lawes biraz da gücenerek, azıcık olsun huzur bulmak için odasına çekileceğini söyler. Diğerleri yatmaya giderler.

“Ama ikisi, dikkatinizi çekerim, uyuyamazlar.”

Mösyö Goron hafif eğilip masayı tıklattı. İşine o kadar odaklanmıştı ki kahvesi buz gibi olmuştu.

“Mösyö Horatio, şu Tobee, gece bir gibi yataktan kalkıp Madam Neill’a telefon ettiğini kabul ediyor. ‘Hımm!’ diyor soruşturma yargıcısı, ‘Sırılsıklam âşık olduğunuza ne şüphe?’ Mösyö Horatio’nun rengi atar, sıırılsıklam âşık olduğunu reddeder. Somut bir ipucu yok, haklı! Ama açıkçası, tam buna uygun bir ortam var. Bir şeylerin kokusunu almak mümkün. Siz de benimle hemfikir misiniz?”

“Aslında hayır.”

Mösyö Goron afalladı.

“Hemfikir değil misiniz?”

“Şimdilik bunu bırakalım. Devam edin.”

“*Telefonlaşma!* Telefon etmek için alt kata iner, konuşur, daha sonra geri odasına döner ve uyur. Ev karanlıktır. Hiçbir ses duymaz. Babasının çalışma odasının kapısının altından ışığın açık olduğunu görür ama Sir Maurice’i rahatsız etmez.

“O sırada, Leydi Lawes hayli huzursuzdur. Huzursuzluğunun kaynağı, tam olarak, bu enfiye kutusunun satın alınmasına sinirlenmesi ya da üzülməsi değildir. Ama işte bu da onu biraz kaygılandırmıştır. Bir türlü uyku tutmaz. Gece biri çeyrek geçe –zamana dikkat!– yataktan kalkar. Kocasının çalışma odasına gider. Görünüşte, ona yatağa gelmesini söylemek için gider ama aslında, daha sonradan itiraf ettiğı üzere, böyle pahalı şeyler satın alanlar hakkında kısa bir vaaz verme niyetindedir.”

Mösyö Goron’un ses tonu tıpkı bir oyuncununki gibi yükseldi ve sertleşti.

“Ve SON!” dedi birden parmak şaklatarak. “Onu masasında ölü bulur.

“Başına, o sırada odadaki maşa tezgâhının üzerinde duran ocak süngüsü ile dokuz kere vurulmuş. Sırtı odaya dönük şekilde oturmuş, masanın üzerinde, hemen önünde bulduğumuz kayıt defterine enfiye kutusunun açıklamasını yazmakla meşgulmuş. Dahası da var! Yanlışlıkla mı yoksa kasıtlı mı olduğu bilinmeyen bir şekilde ocak süngüsünün darbelerinden biri enfiye kutusuna isabet etmiş ve kutuyu paramparça etmiş.”

Dermot kısık bir sesle ısıık çaldı.

“Yaşlı adamı öldürmek yetmez” dedi Mösyö Goron. “Hazinesi de yok edilmeli!

“Ya da, tekrar söylüyorum, bu belki de tamamen kazadır.”

Dermot’un rahatsızlığı giderek artıyordu.

“Koskoca bir adamın başını ıskalayıp” diye yanıtladı, “Masanın üzerinde duran enfiye kutusunu vurmak çok zor. Tabii eğer...”

“Ne diyorsunuz yani Doktor?”

“Hiç. Lütfen devam edin.”

Mösyö Goron parmaklarının üstünde yükselip bilgece sözcükleri yakalamaya çalışırcasına elini kulak arkasına götürdü. Pörtlek gözlerini Dermot’a dikti. Ama sonra tekrar arkasına yaslandı.

“Bu cinayet” dedi. “Vahşice. Manasız. Görünüşte, düpedüz kafayı yemiş bir adamın işi...”

“Saçma!” dedi Dermot, kibar ama rahatsız edici şekilde.

“Tersine, çok özgün!”

“Özgün mü?”

“Tarz olarak, evet. Böldüm, kusuruma bakmayın. Lütfen, devam edin.”

“Hiçbir şey çalınmamış” dedi Mösyö Goron. “İçeri hırsız girdiğini gösteren en ufak bir ipucu dahi yok. Bu cinayeti her kim işlediyse, evi bilen biri. Ocak süngüsünün maşa tezgâhının üzerinde durduğunu, hatta yaşlı adamın sağır olduğunu, dolayısıyla arkasından kolayca ona yaklaşabileceğini bilen biri olmalı. Bu Lawes ailesi gayet mutlu bir aile, neredeyse Fransız gibiler. Sizi temin ederim! Haliyle, şaşkın bir haldeler, dehşete düşmüş durumdalar.”

“Sonra peki?”

“Madam Neill’a bakmaya giderler. Madam Neill’a çok düşkünlüdürler. Cinayetten haberdar olur olmaz, hem Mösyö Horatio’nun hem de Bayan Janice’in onu görmeye çalıştığını öğrendim. Ne var ki sokakta, görevli polis memuruyla karşılaşılır ve memur onlara komiser gelene kadar evden dışarı çıkmalarının yasak olduğunu söyler. Daha sonra Bayan Janice’in bir kez daha evden sıvıştığını duydum. Ama şüphesiz, Madam Neill’ı görememiş.

Komiser bölgeye varır. Güzel! Aile fertlerini sorgudan geçirir. Bu da güzel! Madam Neill’ı görüp göremeyeceklerini sorarlar. Komiser, Madam Neill’ı alıp getirmesi için bir adam göndermeyi önerir. Bu adam, zaten bölgede görev başında olan polis memurundan başkası değildir. Ne şans ki elinde feneri vardır. Evler karşılıklı, belki görmüş ya da duymuşunuzdur... ?”

“Evet!” dedi Dermot.

“Memur” dedi Mösyö Goron. Öne doğru eğilip iki tombul dirseğini birden masanın üzerine koyarak yüzünü korkunç bir şekilde buruşturdu. “Bahçe kapısını açar, eve doğru yürümeye başlar. Madam Neill’ın villasının doğrudan ön kapısına çıkan yolda, bir şey bulur...”

Mösyö Goron birden duraksayınca, “Ne?” diye sordu Dermot.

“Pembe saten bir kuşak ya da kemer gibi bir şey; kadınların sabahlıklarını, geceliklerini bağladıkları türden. Ve kumaşta kan lekeleri vardır.”

“Anlıyorum.”

Kısa bir sessizliğin ardından, Mösyö Goron devam etti.

“Ama polis memuru kurnazdır. Saten kuşağı cebine koyar ve hiçbir şey söylemez. Kapı ziline basar. O saniye, korkmuş iki kadının sesi gelir. Bu kadınların adları,” –Mösyö Goron küçük not defterini açıp göz ucuyla baktı– “Yvette Latour, Madam Neill’in hizmetçisi. Ve Célestine Bouchère. Aşçı.

“İki kadın karanlıkta memura bir şeyler fısıldarlar. Parmaklarını dudaklarına götürerek, memurdan sessiz olmasını isterler. Onu zemin kattaki odalardan birine götürüp gördüklerini anlatırlar.

“Yvette Latour birden bir gürültüyle uyandığından söz eder. Odasından çıkar ve Madam Neill’in usulca eve girdiğini görür. Yvette (iradesi kuvvetli bir kadın olmasına karşın) korkar ve Célestine Bouchère’i uyandırır. Birlikte usulca ve gizlice Madam Neill’in yatak odasını gözetlerler. Odanın iç tarafında, aynalardan, banyoda Madam Neill’in allak bullak bir halde, adeta nefes almakta bile zorlanarak ellerindeki, yüzündeki kanı yıkadığını, kuşağı kaybolmuş beyaz dantel geceliğindeki küçük kan lekelerini çitileyerek çıkarmaya çalıştığını görürler.”

Mösyö Goron omzunun üstünden hafif bir baş hareketiyle arka tarafı süzdü.

Donjon Otel’in terası giderek dolmaya başlıyordu. Forêt Bulvarı’nın diğer yakasındaki çam ağaçlarının ardında batan güneş gözlerini alıyordu.

Sinsice gözetleyen hizmetçileri, aynalardan yansıyan telaşlı yüzü bir an gözünün önünde canlandırdı Dermot Kinross. Olay, kötülüğün alacakaranlığından besleniyordu ve bu, polisin görev alanına giriyordu. Ama aynı zamanda zekânın alacakaranlığından ilham alıyordu ki bu, tam da Dermot Kinross’un ihtisas alanıydı. Hemen hüküm vermek istemedi. Sadece şunu söyledi:

“Ya sonra?”

“Evet! Memurumuz iki hizmetçiye, Yvette ile Célestine’e çıt çıkarmamalarını tembihler. Cesur bir şekilde üst kata çıkar ve Madam Neill’in yatak odasının kapısını tıklar.”

“Yatakta mıydı?”

“Bilakis” dedi Mösyö Goron biraz da hayranlıkla içini çekerek. “Dışarı kıyafetlerini giyyordu. Mösyö Horatio Lawes’in telefonu- na uyandığını –dikkat ederseniz, sadece birkaç dakika önce yeni bir telefon görüşmesi daha– trajik haberi aldığını söyler. Daha ön- cesindeyse, hiçbir şey duymadığını söylüyor. Ne bir polis düdüğü ne sokaktaki bağrıışmalar. Hiçbir şey!

“Ah, Doktor, bu ne oyunculuk böyle! Görseniz, Sir Maurice Lawes’in ölümüne nasıl içten gözyaşı döküyor! Dudakları nasıl ayırık! Gözleri boğum boğum! Sanırsın, pembe bir gül kadar ma- sum! Beyaz geceliği gardıroba asılıdır ve bitişik banyoda eline bulaşan yaşlı adamın kanını çıkarma uğraşından kalma su buğusu hâlâ aynadadır.”

Dermot oturduğu yerde huzursuz bir şekilde kıpırdandı.

“Senin polis peki? O ne yapmış?”

“İçin için gülmüş, demir gibi katı bir yüz ifadesiyle kendisiyle sokağın karşısında gelip arkadaşlarını teskin etme nezaketini gös- terip gösteremeyeceğini sormuş. Daha sonra da, kendisinin hemen arkasından geleceğini söylemiş.”

“Şey için mi?”

“Aynen öyle. Gizlice geceliği ele geçirmek için.”

“Ee?”

“Yvette’e, hizmetçi kadına dönüp sessizce, inler gibi fısılda- yarak, Madam kendisine geceliğini sorarsa, temizlikçiye gönder- diğini söylemesini tembihledi. Bu kurguyu sağlama almak adına, birkaç öteberi de gerçekten temizlikçiye gönderildi. Madamın umurunda mı? Hiç değil! Ufak kan lekeleri temizlendi neticede. Ha, elbette ki, bu tür lekelerin kimyasal tetkiklerde ortaya çıkaca- ğından haberi yoktu. Ama doktor, inanın, gecelik ile ilgili en ilginç şey bu kan lekeleri değil.”

“Öyle mi?”

“Öyle!” dedi Mösyö Goron, bir kez daha parmaklarıyla masayı tıklatarak. “Bizzat adamımın nezaretinde, geceliği yakından ince-leyen kişi Yvette Latour’du. Dantel geceliğe takılmış küçük bir gül akik kıymığını bulan da yine Yvette Latour’dan başkası değildi.”

Polis müdürünün bu seferki esi dramatik değil, daha çok derin, kederli bir final öncesi esiydi.

“Bir hafta boyunca süren sabırlı canlandırım çalışmaları, kıymığın paramparça olmuş enfiye kutusundaki yerini kesin olarak tespit etmemizi sağladı. Bu, Madam Eve Neill ocak süngüsünü alıp yaşlı adamı canice ölüme gönderirken kutudan fırlayıp geceliğe saplanan bir parçaydı. Bu çalışma tam şeytan işi bir şey. Ama kati. İşe yarıyor. Ve bana öyle geliyor ki, Madam Neill’in kamusal hayatına da bu son verecek.”

Kısa bir sessizliğin ardından, Dermot boğazını temizledi.

“Madam Neill” diye sordu. “Bu durumu nasıl açıklıyor, peki?”

Mösyö Goron afalladı.

“Kusurumu bağışlayın” diye ekledi Dermot. “Unutmuşum. Henüz ona bundan bahsetmediniz, öyle değil mi?”

“Bu ülkede, Doktor” dedi Mösyö Goron gururlu bir şekilde. “Bizler oyun bitmeden, kartlarımızı açmayı aklımızdan dahi geçirmeyiz. Elbette kendisinden bir açıklama beklenecek. Ama bu ancak tutuklanıp soruşturma yargıcının karşısına çıktığında gerçekleşecek.”

Dermot bu karşılaşmaların ne kadar huzursuz edici olabildiğini hatırladı. Her ne kadar hiçbir üçüncü dereceden kanıt kullanılmayacaksa da, yasalar neredeyse her türlü “ruhsal” baskı aygıtının kullanılmasına müsaade ediyordu. Fazlasıyla dişli ve zeki biri olan bu kadının sorgu memurunu alt etmesi ve daha sonra pişmanlık duyabileceği tek bir söz dahi söylememesi gerekiyordu.

“Madam Neill aleyhindeki kanıtınla ilgili en ufak bir şeyin bile sızdırılmayacağından emin misin peki?” diye sordu.

“Kesinlikle, Mösyö.”

“Sizi tebrik ederim. Peki, şu iki hizmetçi, Yvette Latour ile Célestine Bouchère? Ya onlar çenelerini tutamazlarsa?”

“Hayır, böyle bir şey olmayacak. Her şey ayarlandı. Yaşadığı şoku atlatamamış görülen Célestine bir süreliğine izne ayrıldı. Diğer hizmetçiye adeta kaya gibi sert bir kadın. Ağzını açmayacaktır.” Mösyö Goron düşünceli görünüyordu. “Ayrıca, Madam Neill’dan pek de hoşlandığını sanmıyorum.”

“Yani?”

“Ama size son bir şey daha söyleyebilirim. Bu Lawes ailesi muhteşem! Onlara hayran olmamak mümkün değil. Neredeyse akıllarını kaçıracaklar. Ama ne sorsak yanıtlarlar. Sözüünüzden de asla çıkmıyorlar” dedi Mösyö Goron ve üç sözcük için İngilizcesine başvurdu: “Gıkları bile çıkmıyor. Usanmak nedir bilmeden Madam Neill’a iyi davranıyorlar...”

“Neden davranmasınlar ki? Ondan şüpheleniyorlar mı?”

“Katiyen, zinhar!”

“O hâlde, cinayet olayını nasıl açıklıyorlar, peki?”

Mösyö Goron ellerini iki yana açtı. “Nasıl açıklayacaklar? Hırsız! Manyağın biri!”

“Ama hiçbir şey çalınmamış, öyle değil mi?”

“Öyle!” dedi Mösyö Goron daha kısık bir sesle. “Ama enfiye kutusunun yanı sıra, başka bir şey daha zarar görmüş. Yaşlı adamın çalışma odasında, kapının hemen sol tarafındaki vitrinde koleksiyonun bir diğer hazinesi olan son derece değerli bir elmas firuze gerdanlık duruyormuş. Yine bunun da tarihi bir önemi varmış.”

“Yani?”

“Gerdanlık, hafif kana bulanmış bir hâlde biblo dolabının altındaki yığıntının arasına atılmış hâlde bulundu. Ancak bir manyağın yapacağı bir iş!”

İngiltere’nin belki de en önde gelen suçlu psikolojisi uzmanı olan Dr. Dermot Kinross meraklı gözlerle karşısındaki polis müdürüne baktı.

“Uygun bir sözcük!” dedi sakın bir şekilde.

“Uygun bir sözcük mü? Hangisi?”

“ ‘Manyak’ sözcüğü tabii ki. Peki, hırsız bir manyak olduğu düşünülen kişi eve nasıl girmiş?”

“İşte” dedi Mösyö Goron. “Şansımıza, ailenin henüz yanıtını bulamadığı soru da bu.”

“Öyleyse, Madam Neill’ın kendisi nasıl girebildi içeri?”

Mösyö Goron içini çekti. “İşte son kanıt da bu. Anges Sokağı’ndaki dört villa da aynı inşaat şirketi tarafından yapıldı. Tüm dış kapılar tek bir anahtarla açılabilir.”

Mösyö Goron yine isteksiz bir şekilde, bütün ağırlığıyla masanın üzerine eğildi.

“Soruşturmaya paha biçilmez katkılar sunan Yvette Latour” dedi, “Madam Neill’in pijamasının göğüs cebinde kendi villasının ön kapısının anahtarını buldu. Bak sen şu işe! Bir kişinin kendi villasına ait anahtarı neden pijamasının cebinden çıkar ki? Ne amaçla orada taşırsın? Yatmak üzere olan bir insanın evinin anahtarını neden pijamasının cebine koyduğunun mantıklı ve masum bir açıklaması olabilir mi? Olamaz. Bunun tek bir açıklaması olabilir. O da Madam Neill’in evine sokağa bakan taraftan girmek zorunda kalması. Cinayetin işlendiği gece Villa Bonheur’u ziyaret ettiğini gösteren son kanıt da bu işte.”

Onu enselemişlerdi. Buna şüphe yoktu.

“Yine de... kadının bunu yapmaktaki gerekçesi ne olabilir?” diye üsteledi Dermot.

Ve Mösyö Goron ona izah etti.

Güneş bulvar boyunca sıralı ağaçların ardında batmış, gerisinde gökte pembe bir ışık bırakmıştı. Hava ılık, insanı sarhoş edici bir sıcaklıktaydı. Fransa güneşini kör edici bir spot lambaya benzetmek mümkündür; gözlerini kamaştırdığında, tekrar görebilmek için gözlerini kırıştırmak zorunda kalırsın. Onların da o an yaptığı buydu. Mösyö Goron’un alnında küçük bir ter damlası inatla duruyordu.

Dermot sigara izmaritini hemen yanında oturdukları taş koruluklardan aşağı atmak üzere ayağa kalktı. Ama atmadı, izmarit elinde kaldı.

Terasın altmış, yetmiş santim, belki bir metre kadar aşağısındaki çakıl döşenmiş zeminde de yine terastakilerle aynı küçük masalar diziliydi. Korkuluğun hemen altında, ayaklarının hizasında kalan masada oturan koyu renkli elbiseli ve şapkalı bir kız La Bandelette’in göz alıcı rengi içinde hüzünlü bir şekilde dikkat çekiyordu. Neden sonra kız birden başını kaldırdı. Dermot doğrudan onun gözlerinin içine bakıyordu.

Yirmi iki, yirmi üç yaşlarında güzel bir kız olduğunu fark etti. Açık kızıl saçları vardı. Ne kadar zamandır güneşten gizlenmiş orada oturuyordu, bilmiyordu. Önünde tadına dahi bakılmamış bir kokteyl duruyordu. Az berisinde, Forêt Bulvarı'nı arşınlayan otomobillerin homurtularına, korna seslerine hiçbir şey olmamışçasına kaygısız, ağır ilerleyen faytonların nal sesleri, çingirak sesleri ekleniyordu.

Birdenbire kız ayağa fırladı. Vücudunun üzerinde turuncu renkli bir örtü bulunan küçük masaya değmesiyle kokteyl bardağının şangırdayarak devrilip içindekini dökmesi bir oldu. Kız el çantası ve seyrek örgülü siyah eldivenlerini aldı ve masaya beş frank bıraktıktan sonra dönerek sokakta koşmaya başladı. Dermot kızın gözlerindeki ifadeyi aklına not ederek ardından bakakaldı.

Mösyö Goron pes perdeden konuştu.

“Herkes açık bir yerde yapılan bütün konuşmalara lanet olsun, cehennem ateşinde cayır cayır yanasıcalar!” dedi öfkeli bir şekilde. “Bayan Janice Lawes’ti bu.”

VII

Tamamen saçmalık bi'tanem!" dedi Helena, Janice'i sakinleştirmeye çalışarak. "Sinirlerin boşalmış."

Eğilmiş, çay servis arabasının yanında duran King Charles spaniel köpeğinin kulaklarıyla oynayan Ben Dayı'nın yüzündeki hafif şaşkın ve yılgın ifade, kendi adına duruma bakışını yeterince açıklıyordu.

"Sinirimin boşaldığı falan yok" diye karşılık verdi Janice, buna ramak kaldığını gösterircesine boğuk ve hızlı bir şekilde. Sinirle eldivenlerini çıkardı. "Ve rüyada değilim, tahminde bulunmuyorum, hayal falan da görmedim. Söylüyorum size," –sesini yükseltti; göz göze gelmeden Eve'e kısa bir bakış attı– "Eve'i tutuklamaya geliyorlar!"

Helena gözlerini kırıştırdı.

"İyi de neden?"

"Çünkü, annecim, bunu onun yaptığını düşünüyorlar!"

"Sen neler saçmalıyorsun böyle!" dedi Helena. Ama hemen ardından korkutucu, kaygılandırıcı bir sessizlik oldu.

Böyle bir şey olamaz diye düşünüyordu Eve. Bu imkânsızdı. Böyle bir şeyi aklının ucundan bile geçiremezdi.

Eve mekanik bir şekilde çay fincanını yere bıraktı. Villa Bonheur'un misafir odası uzun ve genişti. Yerler cilalı parkeyle döşenmişti. Ön taraftaki pencereleri Anges Sokağı'na bakarken

arka taraftakiler, büyük bahçenin yeşil, serin, loş ışığını içeriye bu-
yur ediyordu. Çay servis arabasının hemen yanında duran kabarık
kızıl kahverengi tüylü spaniel iri gözlerini Ben Dayı'ya dikmişti.
Kısacık kır saçlı, çok konuşmayı sevmeyen ama güleç, kısa boylu
ve dinç biri olan Ben Dayı'nın kendisi de odadaydı. Tombul, cana
yakın biri olan ve nefes darlığı problemi çeken, gümüşî kır renkli
kısa saçları hâlihazırda sabit ve kuşkucu bir gülümseme kondurdu-
ğu gül tenli yüzüyle tezat oluşturan Helena da odadaydı.

Ve tabii bir de konuşmayı sürdüren Janice odadaydı...

Janice sinirlerine hâkim olabilmek için büyük bir çaba harcıyor
gibi görünüyordu. Birden gözlerini Eve'e dikti.

"Dinle, Eve" dedi yürek burkan bir ses tonuyla. Dudaklarını ıs-
lattı. Janice, yüzünün güzelliğine gölge düşürmeyen görece büyük
bir ağza sahipti. "Senin yapmadığını elbette biliyoruz."

Biraz da çaresiz bir mahcubiyetle konuşuyordu. Eve'in gözleri-
ne bakmaya daha fazla devam edemedi.

"Ama onlar neden senden—" diye araya girdi Helena.

"Şüpheleniyorlar?" diye tamamladı Ben Dayı.

"Gelgelelim" dedi Janice, gözlerini şömine rafının üzerindeki
aynaya sabitleyerek. "O gece dışarıda *değildin*, öyle değil mi? Elin
kan içinde eve geri *dönmedin*, di mi? Ve cebinde bu evin anahtarı da
yoktu? Geceliğine saplanıp kalan parlak bir enfiye kutusu kıymığı
falan da *yoktu*, öyle değil mi? *Bunlar doğru değil, öyle değil mi?*"

Misafir odasında adeta felç edici bir hava hâkimdi. İri spaniel
çenileyerek biraz daha yemek istedi. Helena Lawes bu görülmeye
değer manzara karşısında ağır usul el yordamıyla bir şeyi aramaya
koyuldu; birden kenarsız burun gözlüklerini buldu, burnuna taktı
ve onlara baktı. Ağzı yarı açık haldeydi.

"Sen ciddi misin, Janice?" dedi sert bir şekilde.

"Söylediğim şey şu" diyerek tekrar anlatmaya başladı Janice.
"Polis müdürünün kendi ağzından duydum. Duydum diyorum!"
diye tekrarladı, ilk kez anlatmaya başlamışçasına.

Ben Phillips dizinin üzerindeki kırıntıları eliyle süpürdü, dalgın
bir şekilde ama şefkatle spanielin kulaklarının ardını okşadı. Elini
cebine atıp piposunu çıkardı. Kaygılı çizgilerin açıkça görüldüğü

alını, sevecen buz mavisi gözleri, aklında utanç verici bir merak içinde gizlediği sorular olduğunu ele veriyordu.

“Donjon Otel’deydim,” diyerek devam etti Janice. “Bir şeyler içmeye gitmiştim.”

“Janice, bi’tanem!” dedi Helena robot gibi. “Keşke gidip o—”

“Goron’un bir doktorla konuşmalarını duydum; suçlu psikolojisi alanındaki en tanınmış tiplerden biriyle. İngiliz doktoru kast ediyorum, Goron’u değil. Bir yerde fotoğrafını görmüştüm. Goron, doktora Eve’in o gece elleri kan içinde, kıyafetine enfiye kutusu kıymığı saplanmış bir halde eve girdiğini söyledi.”

Janice hâlâ kimsenin yüzüne bakmıyordu. Yaşadığı şok geçmeye başlamış fakat bunun yerini korku almış gibiydi.

“İki tanık olduğunu söylüyor, Yvette ile Célestine onu görmüş. Polis geceliğini almış ve üzerinde kan lekeleri varmış...”

Eve Neill sırtını koltuğa yaslamış, put gibi duruyordu. Janice’e bakıyor gibiydi ama aslında onu görmüyordu. Eve gülmek, gülmek, katıla katıla gülmek, kafasında dönüp duran bütün o iç karar-tıcı, fena sesleri kusmak istiyordu.

Kendisini cinayetle suçluyorlardı! Eğer bir şey kalbine ok gibi saplanmamış olsaydı, bu durum, komik bile sayılabilirdi. Hatta her halükârda komikti. Ama tüm bu yakışıksız saçmalıklar arasında, “enfiye kutusu kıymığının” elbisesine saplanmış olmasıyla ilgili kısmı hiç anlamamış, dahası komik de bulmamıştı. Ortada bir hata olmalıydı; ya da kendisine garezi olan biri onu köşeye sıkıştırıp öldürmek istiyordu. Elbette, diyordu içinden, polisten korkmaya gerek yok. Zavallı yaşlı Baba Lawes’ı öldürmek suçu kolaylıkla çürütülecek, aksi ispat edilecek bir iddia. En kötü ihtimalle gerektiğinde Ned Atwood’dan söz eder ve o da kendisini doğrular.

Kimseyi öldürmediğini ispatlayabilirdi. Ama Ned’i açıklamak...

“Bu, hayatımda duyduğum en gülünç şey!” diye bağırdı niha-yet. “Lütfen, bari biraz olsun nefes almama izin verin artık!”

“Bunlar doğru değil, di mi?” diye üsteledi Janice.

“Tabii ki doğru değil. Hayır!” dedi Eve. “Yani—”

Çaresizlik içinde anlık bir tereddüt yaşadı. Sesi titredi; bu titre-me bir yorum kadar açık, bir yorum kadar manidardı.

“Tabii ki doğru değil,” dedi Ben Dayı net bir şekilde. Boğazını temizledi.

“Tabii ki doğru değil!” diye tekrarladı Helena.

“Öyleyse neden?” diye üsteledi Janice. “Neden ‘yani’ dedin?”

“Nasıl yani, anlamadım?”

“Gayet kendinden emin bir şekilde ‘Hayır’ dedin!” dedi Janice. “Ama sonra birden dudağını ısırдын, gözlerin tuhaf bir hâle büründü ve ardından da sanki devamında bir şey söyleyecekmişsin gibi ‘yani’ dedin.”

(Yalvarırım yardım et Tanrım, şimdi ne diyeceğim ben?)

“Bunların hiçbirisi doğru değil, öyle değil mi?” diye sordu Janice sert bir şekilde. “Bir kısmı doğru, bir kısmı yanlış olamaz. Bu öyle bir şey değil. Şimdi anladın mı ne demek istediğimi?”

“Kızın söylediklerinde,” dedi Ben Dayı, tekrar boğazını temizleyip biraz da gönülsüz bir şekilde devam etti: “Kuşkusuz bir şeyler var.”

Üç çift göz, üç çift samimi göz, şüphesiz ki hiç de hayra alamet bir bakışları olmayan üç çift göz Eve’e çevrildi. Eve bir an soluk dahi almakta güçlük çekti.

Gerçek yavaş yavaş da gelse, er ya da geç gelirdi. Bütün bunlar yalandı, yanlış anlamaydı. Belki de, aklının bir köşesinde dönüp duran “enfiye kutusu kıymığına” bakacak olursa, daha da fenası söz konusuydu. Ama bunlardan bazıları da doğruydu. Polis bunları pek âlâ ispatlayabilirdi. Bunların aksini ispat etmesine imkân yoktu.

“Söyler misiniz lütfen” dedi Eve sağlam bir zemine ulaşmaya çalışarak, “Gerçekten benim, onca insan arasında, benim... onu... incitmek isteyebileceğimi mi düşünüyorsunuz?”

“Hayır, hayatım, olur mu öyle şey?” dedi Helena. İyice kıstığı yalvaran gözlerle ona bakıyordu. “Sadece bize bütün bunlarda en ufak bir gerçekliğin olmadığını söyle. Tek bilmek istediğimiz bu.”

“Eve” dedi Janice sakın bir ses tonuyla. “Toby ile tanışmadan önce nasıl bir hayatın vardı?”

Bu, Eve’in bu evde duyduğu ilk kişisel soruydu.

“Şimdi bunun sırası mı yani Janice? Ciddi olamazsın!” dedi Helena sert ve daha önce hiç olmadığı kadar telaşlı bir şekilde.

Janice hiç oralı olmadı. Usul, ağır adımlarla ilerleyip Eve’e doğru dönük alçak bir koltuğa oturdu. Genelde kızıl saçlarının gayet hoş bir şekilde uyduğu açık, neredeyse şeffaf sayılabilecek kadar açık ten rengi, belli duygu anlarında hep olduğu gibi nahoş bir şekilde maviye çalmıştı. İri, kahverengi gözlerini Eve’e dikmişti, yüzünde hayranlık ile antipati karışımı bir ifade vardı.

“Seni bundan dolayı suçladığımı düşünme sakın!” dedi, yirmi üç yaşında olmanın verdiği doğal ve kendiliğinden güzelliğiyle. “Hatta sana hayranlığımın asıl nedeni bu. Gerçekten. Sana hep hayrandım. Bunu şimdi söylüyorum, çünkü polis müdürü bundan söz ediyordu. Babama neden bir şey yapmak istemiş olabileceğinden yani. Yaptın demiyorum. Yanlış anlama! Bir an bile senin yaptığını düşünmedim. Doğrusu da bu zaten. Sadece...”

Ben Dayı gürültülü bir şekilde öksürdü.

“Hepimizin açık fikirli olduğumuzu umuyorum,” dedi Helena. “Yani, tabii Toby dışında; belki biraz da zavallı Maurice. Ama Allah aşkına, Janice!”

Janice yine hiç oralı olmadı.

“Şu Atwood denen adamla evliydin, öyle değil mi?”

“Evet!” dedi Eve, “Tabii ki evliydim.”

“Bildğin gibi, La Bandelette’e geri döndü.”

Eve diliyle dudaklarını ıslattı.

“Öyle mi?”

“Öyle. Tam bir hafta önce bugün Donjon’un arka barında sohbet ediyordu. Senin hâlâ ona âşık olduğun gerçeği de dâhil, diğer pek çok şey bir yana, ailemize senin hakkındaki gerçeği söylemek zorunda kalsa bile, ne pahasına olursa olsun seni tekrar kazanacağını söyledi.”

Eve put kesmiş halde oturuyordu. Kalbi bir an için duracakmış gibi sandı, hemen ardından korkunç bir şekilde, göğsünden fırlayacakmışçasına atmaya başladı. Yaşadığı bütün bu haksızlıklar onu adeta lâl etmişti.

Janice boynunu hafif öne uzattı.

“Babamın öldüğü gecenin akşamını hatırlıyor musunuz?” dedi.

Helena’nın gözleri yuvalarından çıkacakmışçasına açıldı.

“Eve döndüğünde nasıl da tuhaf, sessiz ve gergin göründüğünü hatırlıyor musunuz? Bizimle tiyatroya gelmeyi reddetmişti. Ancak sanat tüccarının arayıp enfiye kutusundan söz etmesi biraz olsun keyfini yerine getirebilmişti. Ayrıca, biz tiyatroya gitmeden hemen önce de, Toby’ye bir şeyler söylemişti. Ve işte Toby de o andan beri çok tuhaf davranıyor zaten.”

“Yani?” diye sordu Ben Dayı piposunun gövdesini dikkatlice inceleyerek.

“Bu tam bir saçmalık!” dedi Helena. Ama o geceden konuşmaya başlanır başlanmaz, gözlerinden yaşlar boşanmış, yüzünde en ufak bir tebessüm kalmamıştı. “Toby’nin o geceki tuhaflığının tek nedeni, *Bayan Warren’ın Mesleği*’nin fahişelik ile ilgili bir oyun olmasıydı.”

Eve birden ayağa kalktı.

“Babam o çok sevdiği akşam yürüyüşlerini” dedi Janice, “Donjon Otel’in arkasındaki Hayvanat Bahçesi’nde yapardı. Bay Atwood onun peşinden gitmiş, ona bir şeyler anlatmış olamaz mı? Şey hak... ?”

Janice cümlesini tamamlamak yerine, etrafına bakınmadan başıyla Eve’i işaret etti.

“Daha sonra babam tuhaf bir hâlde eve geldi, Toby’ye bir şeyler söyledi. Toby ona inanmamıştır. Ama bu olmuş olamaz mı? Ayrıca, hatırlayın, Toby o gece bir türlü uyuyamamıştı. Gecenin birinde kalkıp Eve’i aradı. Farz edelim ki, Toby ona babamın söylediklerini anlattı. Sonra da Eve babamla kavga etmek üzere çıkıp buraya geldi ve ...”

“Bir saniye, lütfen!” dedi Eve son derece sakin bir ses tonuyla.

Konuşmadan önce nefes alışverişini dengeledi.

“Bunca zamandır benim hakkımda gerçekten ne düşünüyordunuz?” diye sordu.

“Hiçbir şey, tatlım! Hiçbir şey!” dedi Helena, elini burun gözlüklerine götürüp çıkardı. “Senin bir eşin daha olamaz! Kimsenin karakterinle ilgili kötü bir şey düşündüğü yok! Sadece, Janice kandan ve Tanrı aşkına, diğer bütün şeylerden bahsettiğinde, dosdoğru karşısına dikilip bunları reddetmiyorsun...”

“Doğru” diye onayladı Ben Dayı.

“Ama benim gerçekten bilmek istediğim tek şey bu değil!” diye üsteledi Eve. “Şimdiye kadar hiç sözünü bile etmediğiniz tüm bu çapraz sorgulamalar, imalar da neyin nesi? ‘Bayan Warren’ın Mesleği’ ‘Bayan Neill’in Mesleği’ mi oluyor yani? Bu mu?”

Helena şok olmuştu.

“Asla, canım! Aman Tanrım! Hayır!”

“Öyleyse ne? İnsanlar benim hakkımda ne söylüyorlar, en azından eskiden ne söylüyorlardı, bilmek istiyorum. Bu, doğru değil. Ama bunu bu kadar sık duyarsam, büyük bir keyifle pek âlâ bunun doğru olmasını sağlarım!”

“Ama peki ya cinayet?” diye sordu Janice usulca.

Janice’in yüzünde küçük bir çocuğun saf ifadesi belirdi. Yaşıtlarının eğlencelerine burun kıvrıran o çokbilmiş kız edasından, çalışmından eser yoktu. Oturduğu alçak koltukta dizlerini karnına çekip kollarını dizlerine doladı. Işıl ışıl görünen gözkapaklarını kahverengi gözlerinin üstüne indirerek kırıştırdı. Dudakları oynuyordu.

“Görüyorsun işte” dedi, “Seni gözümüzde o kadar mükemmel-leştirmişiz ki...”

Cümlesini yine mimikleriyle tamamladı. Bu insanlara karşı müthiş bir sevgi besleyen Eve birden kendini çok daha güç bir durumda buldu.

“Bay Atwood’a hâlâ âşık mısın?” diye sordu Janice.

“Hayır!”

“Peki, bütün bir hafta içinde bize karşı hiç ikiyüzlü davrandın mı? Bize anlatmadığın bir şey var mı?”

“Hayır. Yani—”

“Sanırım” dedi Ben Dayı. “Sadece biraz solgun görünüyor. Hepimiz öyleyiz.” Neden sonra sustalı çakısını çıkarıp piposunun

içini temizlemeye koyuldu. Sıkılmış, bunalmış yüz ifadesi bir anda kayboldu. Başını kaldırıp Helena'ya döndü. "Hatırlıyor musun, canım?"

"Neyi hatırlıyor muyum?" diye sordu Helena.

"Arabayı tamir ediyordum. Tek yaptığım eldivenli elimi uzatıp ona dokunmak olmuştu. Şu kahverengi deri iş eldiveniyle, hani! Neredeyse düşüp bayılacaktı. Kabul ediyorum, pek temiz bir eldiven değildi."

Eve elleriyle yüzünü kapattı.

"Hakkındaki hikâyelere kimsenin inandığı yok!" dedi Helena kibar bir ses tonuyla. "Ama diğer mesele farklı." Hafifçe hırılda-yarak devam etti. "Janice'in sorusunu hâlâ yanıtlamadın ama. O gece dışarıda mıydın?"

"Evet" dedi Eve.

"Üzerinde kan var mıydı, peki?"

"Evet. Biraz."

Günbatımı ışığının pencerelerden içeri dolduğu geniş misafir odasında, yerdeki parkeleri kazıdıktan sonra kulaklarını patileri arasına alıp uyuşuk bir şekilde yere uzanan spanielin burnunu çekişi dışında, odada çıt çıkmıyordu. Ben Dayı'nın piposunun içini temizlediği bıçağın sesi bile kesilmişti. Odadaki koyu giysili üç kişi, siyahlar içindeki iki kadın ve koyu gri giysili bir erkek şaşkınlık ile kuşku arasında gidip gelen gözlerle Eve'e bakıyordu.

"Bana öyle bakmayın!" dedi Eve, neredeyse bağırır bir ses tonuyla. "Bu, doğru değil. Onun ölümüyle bir alâkam yok. Onu çok severdim. Her şey yanlış anlamadan ibaret; asla kurtulamayacağımı düşündüğüm korkunç bir yanlış anlama!"

Janice'in beti benzi atmıştı. "O gece buraya geldin mi?"

"Hayır. Yemin ederim ki gelmedim!"

"Öyleyse pijamanda bu evin anahtarı ne geziyordu?"

"Bu evin anahtarı değil. Kendi evimin anahtarı. Sizin evinizle hiçbir alâkası yoktu! O gece gerçekte ne olduğunu size anlatmak istedim. O gecedan beri anlatmayı istiyorum. Ama buna cesaret edemedim."

“Ah!” dedi Helena. “Neden anlatamadın?” Eve, daha ağzını bile açmadan, söylemesi gereken şeyin ne kadar karmaşık bir ironi olduğunu, ne var ki hiç de komik olmadığını anlamıştı. Oysaki aslında pek çok insan bunu komik bulurdu. Eğer kaderini yazan ironi tanrıları gerçekten varlarsa, şu an taraflarını seçmiş olmalılardı. Her sözcükte çınlayan küstah kahkahalarını duymak mümkündü.

“Size anlatamadım,” diye yanıtladı Eve. “Çünkü Ned Atwood yatak odamdaydı.”

VIII

Mösyö Aristide Goron ve Dr. Dermot Kinross, tıknaz polis müdürünün hiç de hoşuna gitmeyen türde bir hızlı tempoyla Anges Sokağı'nda yürüyorlardı.

“İşe bak!” dedi polis müdürü, burnundan soluyarak. “Tam da şeytanın işi bu! Küçük Hanım, Janice, hiç şüphesiz, doğruca Madam Neill’a gidip her şeyi anlatacaktır.”

“Ben de bunu çok olası buluyorum” diye onayladı Dermot.

Polis müdürü soğanı andıran bir melon şapka takıyordu ve elinde Malakka bastonu vardı. Dermot’un uzun adımlarına ayak uydu-rabilmek için kısacık bacaklarını pat pat atıyor, hırlaya guruldaya yürüyordu.

“Şayet bana bir iyilik yapıp Madam Neill’dan bahsetmek ve gerçekten tarafsız izlenimlerinizi aktarmak nezaketini gösterecekseniz bunu hemen şimdi yapsanız çok iyi olacak. Soruşturma yargıcı öfkeden deliye dönecek. Kendisine telefon ettim ama dışarıdaymış. Olayı duyduğunda ne yapacağını gayet iyi biliyorum. Derhâl salata sepetini gönderecek ve Madam Neill bu geceyi delikte geçirecek.”

Dermot şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

“Salata sepeti? Delik?”

“Ah, tabii ya! Tamamen aklımdan çıkmış. Salata sepeti...” dedi Mösyö Goron ve sustu. Doğru sözcükleri bulmakta zorlanı-yordu. Bunun yerine, pek açıklayıcı olmasa da, jest ve mimiklerle anlatmayı tercih etti.

“Mahkûm arabası mı?” diye kafadan attı Dermot.

“Evet, o. Aynen! Bu terimi duymuştum! Sepet zaten fiziksel olarak mahkum taşıma arabalarına çok benzer. Ve delik de sizin İngiltere’de kodes ya da nezarethane dediğiniz yer oluyor.”

“*Chokey*.⁶ ‘Ç’ sesi vurgulu.”

“Bunu not alayım” dedi Mösyö Goron ve ufak not defterini çıkardı. “Ama hani İngilizceyi çok daha iyi konuşma konusunda biraz daha çabalamam gerek sanki, ne dersin? Aslında Lawes ailesiyle sürekli İngilizce konuşurum.”

“İngilizceniz gayet iyi. Sadece, ‘görüşme’⁷ eylemi için ‘sevişme’⁸ sözcüğünü kullanmamanızı rica ederim.”

Mösyö Goron başını hafif öne eğerek, “İkisi aynı şey değil mi?” diye sordu.

“Kesinlikle farklı şeyler. Ama...”

Dermot kaldırımında birden durdu. Akşam ışığının vurduğu sessiz, sakin, تنها durumdaki taşra sokağına baktı. Tek tük kestane ağaçları gri bahçe duvarlarının ardından yapraklarını sarkıtıyordu.

Londra’daki meslektaşlarının çoğu Dr. Kinross’u tanıyamamıştı. Bunda tatil kıyafetlerinin, bol, spor takım elbisesi ve rahat gösterişsiz şapkasının da etkisi vardı. La Bandelette’e geldiğinden beri, daha az yorgun, yakasını asla bırakmayan işe daha az bağlı görünüyordu. Estetik ameliyatının izlerini yalnızca belli bir ışıktaki ele veren karanlık yüzünde daha bir canlılık, gözlerinde daha bir parlaklık vardı. Mösyö Goron’dan hikâyeyi en ince detayına kadar öğrenene kadar bu dikkat dağınıklığı ve rahatlık hep olmuştu.

Dermot kaşlarını çatı.

“Hangisi Madam Neill’in evi?” diye sordu.

“Hemen yanında duruyoruz” dedi Mösyö Goron, Malakka bastonuyla sol tarafındaki duvara vurarak. “Ve, tabii ki, yolun hemen karşı tarafındaki ev de Villa Bonheur.”

Dermot başını o yöne çevirip baktı.

⁶ Burada İngilizcede kodes, hapisane veya nezarethane anlamına gelen “chokey” sözcüğünün hatalı telaffuzuyla ilgili bir gönderme mevcut (çn.)

⁷ interview (çn.)

⁸ intercourse (çn.)

Kare şeklinde, huzur verici, dış yüzeyi beyaz renkli olan Villa Bonheur'un çatısı kirli kızıl kiremitlerle örülmüştü. Evin duvarı zemin katın pencerelerinin görüş açısını engelliyordu. Zeminin hemen bir üst katında, oda başı iki pencere olmak üzere toplam altı pencere vardı. Dermot ve Mösyö Goron tam ortada duran iki pencereye bakıyorlardı; bu kattaki pencerelerden yalnızca bu ikisi tam boydu ve hemen dışlarında tel parmaklıklı balkona açılıyordu. Gri boyalı çelik panjurlar kapalıydı.

"Çalışma odasının içini görmek," dedi Dermot. "Ziyadesiyle ilgimi çekerti, doğrusu."

"Sevgili Doktor, orası kolay." dedi Mösyö Goron ve omzunun üzerinden başıyla Eve'in evini işaret etti. Gerginliği daha da artmıştı. "Ama öncelikle Madam Neill'ı görmemiz gerekmez mi?"

Dermot aldırış etmedi.

"Sir Maurice'in akşamları perdeleri açık bırakıp oturma alışkanlığı var mıydı?" diye sordu.

"Öyle olduğunu sanıyorum. Havalar çok sıcaktı."

"O halde, katil ciddi bir risk almış olmaz mı?"

"Ne riski?"

"Görülme riski" –Dermot başıyla işaret etti– "Sokağın karşı tarafındaki bu diğer evlerin herhangi birinin üst kat pencerelerinden."

"Hayır. Sanmam."

"Neden?"

Mösyö Goron omuz silkti.

"Güzel beldemizde sezon kapandı sayılır. Bu villalardan yalnızca çok azı dolu şu an. Sokağın ne kadar تنها olduğunu görmüyor musunuz?"

"Yani?"

"Madam Neill'ın evinin her iki yanındaki villa da boş. Geri kalanlardan da eminiz, dilimiz damağımız kuruyana kadar herkesi sorguladık. O gece bir şey görmüş olma ihtimali olan tek kişi Madam Neill'ın kendisi. Ama, çok düşük bir ihtimal de olsa, katilin o olmadığını düşünsek bile, Madam Neill'ın bize yardım

edebileceğini sanmıyorum. Kendi pencerelerinin perdelerini sürekli kapalı tutma meraklısı biri gibi görünüyor.”

Dermot şapkasının kenarını alnına düşürdü. “Dostum maalesef senin kanıtlarını beğenmedim.” dedi.

“Ehem?”

“Mesela, Madam Neill’in cinayet işleme gerekçesi düpedüz saçmalık. Sana açıklayayım.” dedi Dermot ama devamını getirmede.

Mösyö Goron kimsenin kendilerini dinlemediğinden emin olmak için sağına soluna dikkatlice bakındı. Casino Bulvarı yönündeki kaldırımdan birinin kendilerine doğru geldiğini görür görmez arkadaşının koluna girdi. Dermot’u Eve’in villasının bahçe duvarındaki giriş kapısına doğru götürdü ve ardından kapıyı kapattı.

“Mösyö” dedi fısıldayarak. “Mösyö Horatio Lawes’in kendisi de buraya doğruyu yürüyor, muhtemelen kötü bir niyeti olmaksızın Madam Neill’i görmeye geliyor. Kadının iyiliğini istiyorsak, oraya ilk bizim varmamız gerekiyor.”

“Ama—”

“Lütfen, size yalvarırım, Mösyö Lawes’ı süzmek için durmayın! O, Tanrı biliyor ya, yeterince sıradan biridir. Doğruca ilerleyip zili çalalım.”

Ama zili çalmaları gerekmedi. Girişteki iki taş basamağın ilkinin adımladıklarında, kapı birdenbire yüzlerine açıldı.

Varlıkları şüphesiz ki içerideki kişiler için hayli şaşırtıcı olmuştu. Yarı karanlık iç taraftan cıyak cıyak bir bağırış geldi. Eşikte iki kadın duruyor, birinin eli kapının tokmağını tutuyordu.

Kadınlardan ilki, bariz bir şekilde, Yvette Latour olmalı diye düşündü Dermot. Toplu, kilolu bir kadındı. Güçlü görünümlyüdü ve siyah saçlıydı. Kendini öyle geride tutuyordu ki salonun iç kısmındaki dekora uyum sağlama niyetindeymiş gibi bir hâli vardı. Yüzündeki şaşkınlığın yerini küçük siyah gözlerinin içinde bir an parlayıp çok geçmeden sönerek bir tür duyarsızlığa dönüşen kötücül bir tatmin ifadesi almıştı. Ama Mösyö Goron’un kaşlarını neredeyse saç hizasına kadar yukarı doğru ayırmasına neden olan şey yirmi yaşlardaki diğer kadının varlığıydı.

“Sürpriz!” dedi Mösyö Goron monoton bir şekilde, şapkasını çıkarıp sesine sahte bir ton daha katıp ekledi: “Sürpriz, sürpriz?”

“Mösyö’nün kusurumuzu bağışlamasını dilerim” dedi Yvette sakın bir şekilde.

“Önemli değil, hiç önemli değil!”

“Bu benim kardeşim Mösyö” dedi Yvette yine aynı sakın ses tonuyla. “O da tam çıkıyordu.”

“Görüşürüz tatlım” dedi kız.

“Görüşürüz bi’tanem,” dedi Yvette, gerçek bir sevecenlikle. “Kendine dikkat et. Anneme selam söyle.”

Ve kız kapının dışına çıktı.

Gerçekten kardeş olduklarını anlamak hiç de zor değildi. Ama aralarındaki bazı benzerlikler Yvette’in çoktan yitirdiği şeyleri ifade ediyordu.

Kardeşi, incecikti, çok hoş giyinmişti, çekingendi ve teşbihte hata olmaz, tam bir çıtırdı. Kendilerine samimi değer veren bir bakışa sahip iri siyah gözlerine dudakları hafif bükük gülümsemesi eşlik ederken yüzünde ancak Fransız kadınlarda görülebilecek bir mutluluk ifadesi vardı. Arsızca ve biraz da işveli bir şekilde göz kırptı. Sıkıdığı parfüm (hatta biraz fazla sıkıymıştı sanki) gölge gibi onu iki adım berisinden takip ediyordu.

“Matmazel Prue” dedi Mösyö Goron, resmi bir ses tonuyla.

“Mösyö” diye yanıtladı kız saygılı bir şekilde. Dizlerini hafif bükerek reverans yaptı. Ardından yoldan aşağı doğru yürümeye koyuldu.

“Madam Neill ile görüşecektik” dedi polis müdürü, Yvette’e dönerek.

“Öyleyse, Mösyö Goron, üzülerek belirtmek durumundayım ki tam karşıdaki eve gitmeniz gerekecek. Madam Neill, Lawes ailesiyle birlikte çay içeriyor.”

“Teşekkür ederim Matmazel.”

“Rica ederim Mösyö!”

Yvette duygusuz fakat kibar ifadesini sürdürüyordu. Birden, kapı kapanmazdan hemen önce, Dermot’un ne anlama geldiğini

bir türlü çıkaramadığı bir ifade belirdi yüzünde. Belki de kendileriyle alay etmişti. Mösyö Goron kapalı kapının önünde bir an öylece durdu, bastonunun tepesiyle dişlerini kaşdı ve şapkasını tekrar başına taktı.

“Sürpriz!” diye mırıldandı. “Dostum içimde öyle bir his var ki—”

“Evet?”

“Bu kısacık perdenin bir anlamı olmalı gibi geliyor bana. Ama ne olduğunu bilmiyorum işte.”

“Ben de aynı şeyi hissediyorum” dedi Dermot.

“Bu ikisi bir şeyler karıştırıyorlardı. Kokusunu alabiliyorum. Bu tür şeyler sezi işi ve bu da bizde fazlasıyla var. Ama yine de sadece tahminlerle hareket etmemek gerekir.”

“Kızı tanıyor musun?”

“Matmazel Prue’yi mi? Evet.”

“O kız...”

“Saygılı, bunu mu soracaktın?” diye birden araya girdi Mösyö Goron. “Sürpriz! Siz İngilizlerin her zaman ilk sorusu bu olur.” Ama sonra tekrar sorunun yanıtını düşündü. “Evet, tanıdığım kadarıyla, yeterince saygılı biri. Harpe Sokağı’nda bir çiçekçi dükkânı var. Bu arada arkadaşım Mösyö Veille’in antika dükkânının da çok uzağında sayılmaz.”

“Sir Maurice Lawes’a enfiye kutusunu satan adam değil mi o?”

“Evet. Ama parasını alamadı.” Polis müdürü yine bir an duraksadı. “Ama bu,” dedi, son derece biçimsiz bir yüz ifadesiyle, “bizi bir yere götürmez. Burada durup Matmazel Prue’nin neden ablasını ziyaret ettiğini düşünerek zaman kaybedemeyiz. Buraya Madam Neill’ı görmeye geldik. Sokağın karşısına geçip Madam Neill’ın kendisinin ne söyleyeceğine bakarsak, her şey çok daha kolay olacaktır.”

Bunu çok yakında öğreneceklerdi.

Villa Bonheur’un ön bahçesi, bir tuğla duvarın ardında kalan çimleri yeni kırılmış bir alandı. Ön kapı kapalıydı. Hemen sağ tarafa bakan uzun pencereler ardına kadar açıktı. Saat tam akşam altı olmuştu ve bahçe gölgelikti. İleride, misafir odası hayli karanlık

görünüyordu ki birden adeta bunu beyin gücüyle başarmışlar gibi lambalar yanıverdi. Mösyö Goron açık kapıyı ittiğinde, misafir odasından sesler geldiğini duydu. Genç bir kız İngilizce bir şeyler konuşuyordu. Dermot, adeta karşındaymış kadar net bir şekilde, Janice Lawes'in hareketli kişiliğini gözünün önüne getirdi.

“Devam et!” diye üsteledi ses.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Ben –Ben bunu yapamam!” dedi başka bir kadın sesi.

“Bana öyle bakma! Ve susma” dedi Janice yalvarır bir ses tonuyla. “Toby geldi diye konuşamazlık etme!”

“Beni dinleyin” dedi tok bir erkek sesi. Sesinin tonundan şaşkınlığını anlamak zor değildi. “Bütün bunlar ne demek oluyor böyle?”

“Toby, sevgilim, sana anlatmaya çalıştım!”

“Ofiste çok kötü bir gün geçirdim. Siz kadınların hiçbirinin buna en ufak bir saygısı yok gibi görünüyor. Zavallı babam da maceraları nedeniyle işleri pek de iyi bir hâlde bırakmamış hani. O yüzden hiç oyun oynayacak havada değilim.”

“Oyun mu?” diye sordu Janice.

“Evet, oyun! İnsanı birazcık olsun rahat bıraksanız, olmaz mı yani?”

“Babamın öldürüldüğü gece” dedi Janice. “Eve dışarıdaymış ve elleri kanla eve dönmüş. Üzerinde de ön kapının anahtarı varmış. Dahası, üzerindeki dantel geceliğine, enfiye kutusunun kıymığı saplanmış.”

Mösyö Goron eliyle Dermot'a “sessiz ol” işareti yaptı ve çimlerde usulca yürüyerek en yakınlarındaki pencereyi gözetlemeye koyuldu.

Geniş misafir odası neredeyse mobilyadan geçilmiyordu. Gök-yüzünden daha parlak görünen soluk lâl kırmızısı yerden hafif parlıyordu. Gayet konforlu bir odaydı; etrafta toplanmayı bekleyen kül tablaları ve diğer birçok şey vardı. Kızıl kahverengi bir spaniel, çay servis arabasının hemen dibinde uyukluyordu. Rahat koltuklar, sert, taba rengi bir malzemeye kaplıydı; beyaz mermer şömine rafı da, yan sehpanın üzerinde, kâsede duran mavi-alev kırmızısı saray patları da akşam karanlığında soluk görünüyordu. Ama koyu

kiyafetler içindeki insanlar, yüzlerindeki canlı ifade bir kenara bırakılırsa, adeta birer gölge gibi görünüyordular.

Mösyö Goron'un tasvirlerinden hareketle, Dermot'un Helena Lawes ile ağzında boş piposuyla çay servis arabasının yanında oturan Benjamin Phillips'i tanıması güç olmamıştı. Janice sırtı pence-relere dönük bir şekilde alçak bir koltukta oturuyordu.

Eve Neill'ı göremiyordu çünkü Toby Lawes hemen onun önünde duruyordu. Koyu gri bir takım elbise giyen ve elbise koluna uygun bir siyah yas işareti takmış olan Toby, şöminenin yanında duruyordu. Yüzünde sanki ahmakça bir ifade vardı ve bir eli gözlerini gizlemek istercesine havada duruyordu.

Olan bitenden herhangi bir şey anlamadığı açık bir yüzle Janice'den annesine döndü ve hemen ardından tekrar Janice'e baktı. İnce bıyığından bile dilbaz biri olduğu anlaşılıyordu. Birden yüksek sesle konuşmaya başladı:

“Allah aşkına, sen neden bahsediyorsun böyle?”

“Toby, elbette ki” diye araya girdi Helena titrek bir ses tonuyla. “Bir açıklaması var.”

“Açıklama mı?”

“Evet. Bütün bunların nedeni, Ned Atwood'muş, Eve'in kocası.”

“Ya?” dedi Toby.

Bütün bu anlaşılması güç sözcükler karşısında resmen şok olmuşsa da, Toby kaşlarını kaldırdı. Tek heceli cümlesi ağzından dökülmeden önce kısa bir sessizlik olmuştu. İçinden geçenleri bastırmış, kendini tutmuştu. Ama yine de dikkatli bir kulak için bu tek heceli cümle kıskançlıkla zehirlenmiş derin bir anlam içeriyordu.

“Sana defalarca söyledim, anne!” dedi Toby dudaklarını ıslatarak. “Söz konusu kişinin artık Eve ile evli olmadığını unutmuş olamazsın.”

“Ama o unutmamış. Eve öyle diyor” dedi Janice. “La Bandelette'e geri döndü.”

“Evet, döndüğünü duydum.” diye karşılık verdi Toby anında. Ardından gözlerini perdeleyen elini yere indirdi, kendisine bile son derece sert gelen bir mimikle, “Tek bilmek istediğim...” dedi. “Bütün bunlar ne demek oluyor... Ne... ?”

“Bay Atwood” diye yanıtladı Janice. “Babamın öldüğü gece Eve’in evine girmiş.”

“Evine mi girmiş?”

“Yani, burada yaşadığı zamandan kalan anahtar hâlâ yanındaymış. Eve henüz geceliğini giydiği sırada yukarı çıkmış.”

Toby öfkелendi.

Keder ve üzüntüsünden anlaşılacağı üzere, yüzünde manasız bir ifadeyle geriye doğru bir adım attı ve şömine rafına çarpıp eliyle tutunduktan sonra dengesini yeniden sağladı. Eve’i süzmeye başladı; bir şey yapacak gibiyken bariz bir şekilde fikrini değiştirdi.

“Devam et!” dedi boğuk bir sesle.

“Bu, benim hikâyem değil.” dedi Janice. “Eve’in kendisine sor. O sana anlatır. Eve, anlatmak zorundasın! Toby’nin senden kuşkulanmasına izin veremezsin. Toby yokmuş farz et, bize her şeyi baştan anlat.”

La Bandelette’in polis müdürü Mösyö Aristide Goron boğazında bir yumru hissetti. Güçlүkle nefes alıyordu. Yuvarlak, mülayim yüzünde şaşkın ve samimi çizgiler belirmişti. Omuzlarını hafif geriye doğru çekti, şapkasını çıkardı. Çabuk bir adımla öne atılıp cilalı parkeyi ayaklarının altında gıcırdatarak misafir odasına daldı.

“Beni burada görmeyi beklemiyormuş gibi bir hâliniz var, Madam Neill,” dedi.

IX

On dakika sonra, Mösyö Goron bir koltukta oturmuş, bir kedi gibi öne doğru dikkatli bir şekilde uzatmış onu sorgulamaya başlamıştı. Soruşturmayla abartılı ve ağdalı bir İngilizceyle başlamış ancak çok geçmeden heyecanlanıp kendini uzun, anlaşılabilir cümleler kurarken yakalayınca nihayet doğruca Fransızca geçmişti.

“Evet, Madam!” dedi kuşkulu bir şekilde ve parmağını onu kışkırtmak istercesine sallayarak ekledi: “Sonra?”

“Daha başka ne söyleyebilirim?” diye bağırdı Eve.

“Bay Atwood,” dedi polis müdürü, “Anahtarıyla eve girip yukarı çıktı. Pekâlâ. Sonra sizi,” –Mösyö Goron boğazını temizledi– “Alt etmeye çalıştı. Doğru mu?”

“Evet.”

“Siz karşı koymaya çalıştınız tabii, değil mi?”

“Elbette!”

“Anlaşıldı!” dedi Mösyö Goron. “Peki, Madam, daha sonra ne oldu?”

“Kibar bir beyefendi olması ve kimseye görünmeden gitmesi için yalvardım; çünkü Sir Maurice Lawes hemen karşıdaki odada oturuyordu.”

“Sonra?”

“Perdeleri açmaya başladı; Sir Maurice’in çalışma odasında olup olmadığına bakmak için. Hemen ışığı kapattım–”

“İşığs sız mı kapattınız?”

“Evet, kesinlikle!”

Mösyö Goron kaşlarını çattı. “Madam, aptallığıma bağışlayın ama, Bay Atwood’un dikkatini dağıtmak için fazlasıyla sıradışı bir yol değil mi bu sizce de?”

“Size söyledim, Sir Maurice’in bilmesini istemiyordum!”

Mösyö Goron bunu şöyle bir zihninde tarttı.

“Şu hâlde, Madam kendisinin... nasıl desek... taş kalpli birine dönüşmesine sebebiyet veren şeyin, yakalanma korkusu olduğunu itiraf ediyor, doğru mu?” dedi.

“Hayır, hayır!”

Akşam karanlığı uzun misafir odasına iyice çökmüştü. Lawes ailesi fertlerinin bazısı oturuyor, bazısı ise mumdan heykeller gibi ayakta öylece duruyordu. Yüzlerinde neredeyse en ufak bir ifade dahi yoktu; daha doğrusu, yüzlerinden, aklından geçenleri okumak mümkün değildi. Şöminenin yanında duran Toby birden şömineye döndü ve elini otomatik olarak yanmayan ateşe doğru tuttu.

Polis müdürünün gözdağı vermek ya da sindirmek gibi bir niyeti yoktu. Yüzündeki ifadeden kaygılı olduğu görünüyordu. Tam bir Fransız erkeğı olan Mösyö Goron sadece bütün dürüstlüğü ve samimiyetiyle kendisini şaşkına çeviren durumu anlamaya çalışıyordu.

“Bu Atwood denen adamdan korkuyor musunuz?”

“Evet, hem de çok.”

“Ama yine de tam karşınızda, görme ve duyma mesafenizde olmasına karşın, ona seslenmeye kalkışmadınız!”

“Söyledim size, yapamadım!”

“Farzı misal, o sırada Sir Maurice ne yapıyordu?”

“Oturuyordu” diye yanıtladı Eve; birden o sahneyi bütün canlılığıyla tekrar gözlerinin önüne getirerek ekledi: “Masasında oturuyor, büyüteciyle bir şeyi inceliyordu. Bir—”

“Dinliyorum Madam?”

“Biri daha vardı” demek istemişti ama Lawes ailesinin önünde, hele ki bunun nasıl bir etki yaratacağını da düşününce, yutkunmayı

tercih etti. Yine yaşlı adamın hareket eden dudakları, büyütecisi ve hemen arkasındaki gölge gözlerinin önüne geldi.

“Enfiye kutusu vardı” dedi cılız bir sesle. “Bunu inceliyordu.”

“Bu sırada saat tam olarak kaçtı, Madam?”

“Ben –Hatırlamıyorum!”

“Daha sonra?”

“Ned üzerine yürüdü. Karşı koydum. Hizmetçileri uyandır-maması için yalvardım.” Eve, kelimesi kelimesine doğruyu söy-lüyordu; ama son cümlesinde, dinleyenlerin yüzlerinde ciddi bir de-ğişiklik oldu.

“Anlamıyor musunuz? Hizmetçilerin de öğrenmesini isteme-dim. Sonra da telefon çaldı.”

“Hımm!” dedi Mösyö Goron, tatmin olmuş bir şekilde. “Bu durumda, saati tam olarak tespit etmek kolay olacak.” Boynunu hafifçe çevirdi. “Sanırım, Mösyö Lawes sizi aradığında saat tam birdi, Madam.”

Toby başıyla onayladı. Ama gerçekte buna aldırış ettiği yoktu. Gelişigüzel bir şekilde, Eve’e sordu:

“Yani, benimle konuştuğun sırada, o herif gerçekten senin odandaydı?”

“Özür dilerim canım. Seni buna bulaştırmamaya çalıştım!”

“Doğru” dedi alçak koltukta kımıldasız oturan Janice, “Bulaş-tırmadın da.”

“Hemen yanibaşındaydı!” dedi Toby. “Yanibaşında oturuyor-du. Hatta belki de...” Eliyle tuhaf bir hareket yaptı. “Çok da sakın konuşuyordun. Sanki bu hiç de büyük bir mesele değilmiş gibi. Sanki gecenin bir vakti telefon sesine uyanmışın, sanki tek düşün-düğün benmişim gibi!”

“Rica etsem, devam eder misiniz?” diyerek araya girdi Mösyö Goron.

“Daha sonra” dedi Eve. “Ona dışarı çıkmasını söyledim. Ama gitmedi. Benim bir hata yapmama izin vermeyeceğini söyledi.”

“Neyi kastediyordu, Madam?”

“Toby ile evlenmemem gerektiğini düşünüyordu. Ve candan başını uzatıp Sir Maurice’e benim yatak odamda olduğunu bağırsa, insanların benim hakkımda neler düşünebileceğini göz önünde bulundurmamı söyledi. Ned böyle bir şey aklına geldiğinde deliye döner. Doğruca pencereye yöneldi. Ben de arkasından koştum. Ama karşıya baktığımızda...”

Eve çaresiz bir şekilde ellerini iki yana açıp avuçlarını açtı. Dermot Kinross için, Aristide Goron için, bu tür ortamlara duyarlı herkes için, peşi sıra gelen duraksama kesinlikle kötüye alametti.

Odada kısık, boğuk sesler uğulduyordu. Helena Lawes, elini göğsüne götürerek, hafifçe öksürdü. Benjamin Phillips özenli bir şekilde piposuna tütün doldurup çakmağa uzandı. Çakmağın yanmadan hemen önce çıkardığı sürtünme ve çat sesi ortamda yankılandı. Janice öylece duruyordu; iri ve masum kahverengi gözleri bunun ne manaya geldiğini henüz anlıyor gibiydi. Nihayet ilk konuşan Toby oldu.

“Pencereden dışarı mı bakıyordunuz?” diye sordu.

Eve sert bir şekilde başını salladı.

“*Ne zaman?*”

“Hemen sonra...”

Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Kısık fısıltılar kulağına geliyordu. Bu kısık sesler pusudan fırlayıp hayaletleri uyandırmamak istercesine yüksek sesle dillendirilemeyen şeyleri fısıldıyorlardı.

“Yani görmediniz mi-?” diye sordu Helena.

“Kimseyi?” diye ekledi Janice.

“Herhangi bir şey?” diye mırıldandı Ben Dayı.

Kimsenin kendisini fark etmediği bir köşede eli çenesinde, gözlerini bir an olsun Eve Neill’a çevirmeksizin öylece oturan Dermot, kadının hikâyesini sürekli duraksayarak anlatmasının ve hiç de ikna edici olmamasının altında yatan asıl neden, bu olabilir mi, anlamaya çalışıyordu.

Onunla ilgili analitik zekâsına başvurdu: Kendisini savunurken güçlü, adeta bir kalkan gibi. Üstelik yaratıcı ve insanları kolaylıkla etkileyebilir. Belki de kendi zararına olacak kadar iyi huylu ve

yüce gönüllü bir görünümü var. Ona kibar davranan herkese karşı kesinlikle dürüst biri. Evet, şayet yeterince kışkırtılırsa, bu kadın pekâlâ birini öldürebilir. Dermot yirmi yıldır kendi duygularının üzerine örttüğü sert deriyi yırtıp içine saplanan bu düşünceden korkunç rahatsız oldu.

Dönüp ona baktı. Ten renginde bir malzemeyle kaplı rahat bir koltukta oturuyordu. Parmaklarını kollarına sıkı sıkıya sarışını, sertçe kenetleyişini izledi. Zarif yüzünü, hafif aralık duran dudaklarını, boynunda iyice şişerek belirginleşmiş olan damarını izledi. Alnındaki hafif buruşukluk vahim bir soruya hazır olduğunu gösteriyordu. Gri gözlerinin Toby'den Janice'e, Janice'den Helena'ya, Helena'dan Ben Dayı'ya, Ben Dayı'dan tekrar Toby'ye dönüşünü izledi.

Ve Dermot şöyle düşündü: Bu kadın yalan söyleyecek.

“Hayır!” diye bağırdı Eve; vücudu kararını verdiğini gösterircesine kaskatı kesildi. “Kimseyi görmedik. Ya da herhangi bir şeyi.”

“Biz!” dedi Toby ve elini şömine rafının üzerine koydu. “Biz hiçbir şey görmedik!”

Mösyö Goron bir süre sessizce Toby'yi süzdükten sonra, “Yine de, anlaşılan o ki,” dedi tehlikeli bir yumuşaklıkla. “Madam bir şey görmüş. Sir Maurice ölmüş müydü?”

“Evet!”

“Onu net bir şekilde görebiliyor muydunuz?”

“Evet!”

“Öyleyse” dedi polis müdürü tatlı bir şekilde. “Bunun öldürüldükten ‘hemen sonrası’ olduğunu nasıl bilebiliyor acaba Madam?”

“Tabii ki bilmiyorum” dedi Eve kısa bir sessizliğin ardından. Gri gözlerini tekrar Mösyö Goron'a çevirdi; göğüsleri usulca yükselip alçalıyordu. “Yani, öyle olmalı diye tahmin ediyorum.”

“Devam edin lütfen” dedi Mösyö Goron ve elini kaldırıp parmağını hafifçe şaklattı.

“Zavallı Helena geldi ve çılgık atmaya başladı. İşte tam o anda Ned'e hemen dışarı çıkmasını emrettim. Ve bu kez çok ciddiydim.”

“Ah! Madam daha önce ciddi değil miydiniz yani?”

“Ciddiydim. Öyle olduğumu söyledim size. Ama bu kez gitmek zorunda olduğumu anlayacağı kadar ciddiydim. Gitmeden önce, anahtarı geri aldım ve pijamamın cebine koydum. Aşağı inerken...” Burada, söylemek zorunda olduğu şeyi tuhaflığını hatırlatacak şekilde tekrar yaşıyormuş gibi göründü. “Aşağı inerken, merdivenlerden düşüp burnunu yaraladı.”

“Burnunu mu?” diye sordu Mösyö Goron.

“Evet. Kanamaya başladı. Ona dokundum ve işte elimdeki, üzerimdeki kan da oradan bulaştı. Bu kadar üzerine titredığınız kan Ned Atwood’a ait yani.”

“Gerçekten mi Madam?”

“Bunu bana sormayın. Gidin, Ned’e sorun. Hiçbir zaman olması gerektiği gibi olmadıysa da, böyle bir durumda söylediklerimi kelimesi kelimesine doğrulayacaktır.”

“Öyle mi dersiniz, Madam?”

Eve başını yine sert bir şekilde sallayarak onayladı. Etrafında ayakta duran insanların yardımını, onayını istercesine kısa bir bakışta bulundu. Bu kadın giderek Dermot’un kafasını karıştırmaya başlamıştı çünkü anlattıkları ne anlaşılabilir ne de sıkıcıydı. Hayatında daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Evet, aklının bir köşesi, Eve’in –duraksadığı yerler dışında– doğruyu söylediğini söylüyordu.

“Bay Atwood’a dönecek olursak,” dedi polis müdürü. “Bana ‘Merdivenlerden düşüp burnunu yaraladığını’ söylediniz. Başka bir yerine bir şey oldu mu?”

“Başka bir yerine mi? Anlamadım.”

“Örneğin, başını yaralamamış mıydı?”

Eve kaşlarını çatı. “Bunu bilemem. Aslında böyle bir şeyi başarmış olabilir. Merdiven yüksek ve dik, o da çok kötü yuvarlandı. Karanlıkta ne olup bittiğini tam olarak göremedim. Ama en azından elime bulaşan kanın burnundan geldiğini söyleyebilirim.”

Mösyö Goron tam da bunu tahmin etmiş gibi tuhaf, dalgın bir şekilde gülümsedi.

“Devam edin, sevgili Madam!”

“Onu arka kapıdan dışarı çıkardım...”

“Neden arka kapıdan?”

“Çünkü dışarı, yani sokak polis kaynıyordu. Ned gitti. Sonra da olan oldu. Evimin arka kapısı yaylı kilitten. Ben orada dururken, rüzgâr kapıyı çarptı ve ben de dışarıda kaldım.”

Lawes ailesi fertlerinin usul ve meraklı gözlerle birbirine baktığı kısa bir sessizliğin ardından, Helena kibar bir serzenişle konuşmaya başladı. Sesi hafif hırıltılıydı.

“Hayatım, yanlış anlamış olabilir misin?” diye sordu. “Kapıyı rüzgâr mı kapattı? İyi hatırlıyor musun?”

“Bütün gece yaprak dahi kımıldamadı” dedi Janice. “Hatta tiyatroydayken bundan konuşmuştuk.”

“Ben –Biliyorum.”

“Öyleyse, bi’tanem?” dedi Helena biraz da sert bir şekilde.

“Yani, ben de aynı şeyi düşündüm. Mantıklı başka bir açıklama bulmaya çalışarak acaba biri kasten mi kapıyı kapattı diye aklımdan geçirdim.”

“Aha!” dedi Mösyö Goron, “Kim mesela?”

“Yvette. Hizmetçim.” Eve kollarını sertçe kenetledi ve koltuğa yapışarcasına gömüldü. “Ama benden niye bu kadar nefret etsin ki?”

Mösyö Goron kaşlarını yukarı kaldırdı.

“Doğru anlamış mıyım, söyleyin Madam? Yvette Latour’u kapıyı kasten içeriden kapatarak sizi dışarıda bırakmakla mı suçluyorsunuz?”

“Size, hepinize yemin ederim ki, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne olmuş olabileceğine inanın ben de yanıt bulamıyorum!”

“Biz de öyle Madam. Şu ilginç resitalinize devam ediniz lütfen. Arka bahçedeydiniz...”

“Anlamıyor musunuz? Dışarıda kalmıştım. İçeri giremiyordum.”

“İçeri giremiyor muydunuz? Allah aşkına yapmayım Madam. Tek yapmanız gereken kapıyı çalmak ya da zile basmaktı, yanı-
lıyor muyum?”

“Bu, hizmetçilerin uyanmasına neden olacaktı ve ben de bunu istemiyordum. Yvette’in uyandığını düşünmek dahi istemiyordum...”

“Fakat görünen o ki, kadın zaten uyanıktı ve her ne sebeptense, Madamı dışarıda bırakmıştı. Rica ediyorum” dedi Mösyö Goron ve boğuk, tuhaf bir sevecenlikte bir ses tonuyla ekledi: “Kendinizi bu kadar kasmayın. Sizi kandırmak, tuzağa düşürmek gibi bir niyetim yok. Sadece... nasıl denir? ... söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.”

“Ama hepsi bu kadar.”

“Hepsi mi?”

“Pijamamın cebinde ön kapının anahtarının olduğunu hatırladım. Usulca ön tarafa gittim ve eve girdim. Kuşağımı da o arada düşürmüştüm. Nerede kaybettiğimi de hâlâ bilmiyorum ama kaybolduğunu ancak, şey, kendimi temizlerken fark ettim.”

“Hımm!”

“Sanırım onu da siz bulmuşunuz!”

“Evet, Madam. Buraya odaklandığım için bağışlayın ama bu hikâyenin açıklığa kavuşturmadığı bir nokta var. Madamın dantel geceliğine saplanan akik parçası.”

Eve sessiz bir şekilde yanıtladı.

“Bu konuda en ufak bir fikrim dahi yok. Bana inanmalısınız.” Elleri yüzüne götürdü ve hemen ardından geri indirdi. Dinleyenleri etkilemiş olması gereken büyük bir samimiyetle konuşuyordu. “Bunu ilk kez şimdi duyuyorum. Eve döndüğümde kuşağın orada olmadığına yemin ederim. Çünkü size dediğim gibi, yıkanmak için geceliğimi çıkarmıştım. Tek diyebileceğim, daha sonra birinin onu geceliğime koymuş olabileceği.”

“Oraya koymuş” dedi Mösyö Goron bir sorudan ziyade bir açıklama getirir gibi.

Neden sonra Eve birden gülmeye başladı. Kuşkuyla odadakilere sırayla süzmeye başladı.

“Ama siz benim bir *katil* olduğumu düşünmüyorsunuz, öyle değil mi?”

“Açıkçası, Madam, bu fantastik görüşü sunanlar oldu.”

“Ama ben... görmüyor musunuz? Size söylediğim her kelimenin doğru olduğunu kanıtlayabilirim!”

“Nasıl, Madam?” diye sordu polis müdürü; gayet muntazam törpülenmiş tınaklarıyla önündeki küçük sehpayı tıklatmaya başladı.

Eve şaşkın gözlerle odadakilere baktı.

“Üzgünüm. Bunu size daha önce söyleyemedim çünkü Ned’in odamda olduğunu bilmenizi istemedim.”

“Orasını gayet iyi anladık” dedi Janice soğuk bir sesle.

“Ama bu” –Eve kollarını iki yana açtı– “*Bu*, çok komik; ne söyleyeceğimi dahi bilemiyorum. Gecenin bir vakti yatağından kaldırılıp hiç tanımadığın birini öldürmekle suçlanmak gibi bir şey bu. Anlattıklarımı ispatlayacağımdan emin olmasaydım, korkudan çıldırdırdım herhâlde.”

“Sorumu tekrarlamak zorundayım, Madam.” dedi Mösyö Goron. “Nasıl ispatlayacaksınız?”

“Ned Atwood ile tabii ki.”

“Ah, anladım!” dedi polis müdürü.

Mösyö Goron’un hareketleri son derece bilinçli yapılmış hareketlerdi. Ceketinin yakasını hafifçe kaldırarak iligindeki beyaz gülü kokladı. Gözlerini parkeye, belirsiz, önemsiz bir yere dikti. Hafif bir jest yaptıysa da, çatık kaşları dışında yüzünde en ufak bir değişiklik olmadı.

“Söyleyin, Madam! Bütün bir hafta bu hikâyeyi mi düşündünüz?”

“Hiçbir şey düşünmedim! Bütün bunları ilk kez duyuyorum. Size doğruyu söylüyorum!”

Mösyö Goron gözlerini yukarı kaldırdı.

“Madam belki de bu hafta bir ara Ned Atwood’u da görmüştür!”

“Hayır. Kesinlikle görmedim.”

“Ona hâlâ âşık mısın Eve?” diye sordu Janice kısık sesle. “Ona hâlâ âşık mısın?”

“Hayır, tatlım, tabii ki değil!” dedi Helena sakın bir şekilde.

“Teşekkür ederim” dedi Eve. Neden sonra Toby’ye döndü. “Sana bunu söylemem gerekiyor mu illâ? Ondan iğreniyorum, nefret ediyorum. Hayatımda hiç kimseden bu kadar nefret etmedim. Yüzünü dahi görmek istemiyorum onun.”

“Bu pek de mümkün görünmüyor, sanırım!” dedi Mösyö Goron, gözlerini bir kez daha yere dikmiş bir şekilde.

“Madam çok iyi biliyor ki, Mösyö Atwood bunu yapmayı gerçekten istediye bile, hiçbir koşulda onun hikâyesini doğrulayamaz.” Mösyö Goron’un sesi ciddileşti. “Madam çok iyi biliyor ki, Mösyö Atwood geçirdiği beyin sarsıntısıyla Donjon Otel’de acı içinde yatıyor.”

Eve gömüldüğü derin koltuktan kurtulmak için var gücüyle kendini zorladıysa da, ayağa kalkması neredeyse on saniyesini aldı. Gri ipek bir bluz ve siyah etek giydiğini Dermot yeni fark ediyordu. Pembe ile beyaz arası ten rengi, oldukça iri olan gri gözlerini daha belirgin kılıyordu. Ama Eve’in vücudundaki her sinirin, aklındaki her düşüncenin farkında gibi görünen Dermot yeni bir duygu hissediyordu.

Şimdiye kadar, diye düşündü, bu suçlamalar talihsiz ve komik bir şakadan öte bir şey değil gibiydi. Şimdi birdenbire her şeyi daha farklı görmeye başlamıştı. Bütün bunların neye yol açabileceğini ancak şimdi anlıyordu. Mesele oraya kadar gitme ihtimali düşüktü ama belki de giderdi. Polis müdürünün yaptığı manasız her mimikten, söylediği her sözden an be an yaklaşmakta olan tehlikeyi görebiliyordu.

“Beyin sarsıntısı...” diye söze girdi.

“Mösyö Goron başıyla onayladı.

“Bir hafta önce bugün, gece sabah saat bir buçukta,” dedi Mösyö Goron. “Mösyö Atwood, Donjon’dan içeri girdi. Odasına çıkmak üzere asansöre bindi ve oracıkta yığıldı.”

Eve ellerini şakaklarına götürdü.

“Ama yanımdan ayrıldığında, karanlıktı. Göremedim. Düştüğünde, başını vurmuş ol...” Kısa bir tereddüdün ardından ekledi: “Zavallı Ned!”

Toby Lawes yumruğunu sertçe şömine rafına vurdu.

Mösyö Goron'un yüzündeki kibar ifade yerini zayıf, alaycı bir gülümsemeye bıraktı.

“Ne yazık ki” dedi. “Mösyö Atwood, çok sonra bilinci yerine geldiğinde, sokaktan geçen bir arabanın kendisine çarptığını ve kafasını kaldırıma vurduğunu söyledi. Son sözü de bu oldu.”

Mösyö Goron tam o esnada bir şeyin altını özenle çizermişçesine elini havaya kaldırıp parmağıyla havayı çizdi.

“Anlayacağınız, Mösyö Atwood muhtemelen şu an sizin için tanıklık edemeyecek. İyileşeceğine de pek ihtimal verilmiyor.”

X

Mösyö Goron kaygılı gözlerle bakındı.

“Belki de bunu size söylememem gerekiyordu” dedi. “Evet, patavatsızlık ettim. Zanlıya karşı fazla dürüst olmak, hele ki henüz tutuklanmamışken...”

“Tutuklanmak?” diye bağırdı Eve.

“Bunu beklemeniz konusunda sizi uyarmalıyım Madam.”

Odadaki duygu yoğunluğu had safhadaydı. Diğerleri ağız birliği etmişçesine artık Fransızca konuşmamaya başladılar.

“Bunu yapamazlar” dedi Helena gözyaşları içinde. Alt dudağını meydan okurcasına öne itti. “Bir İngiltere vatandaşına bunu yapamazlar. Zavallı Maurice, konsolosun en yakın arkadaşlarından biriydi. Gel gör ki, Eve—”

“Bir şeyin açıklanması durumu değiştirebilir ama” diye bağırdı Janice şaşkın bir şekilde. “Enfiye kutusundan kopan parçayı diyorum. Bu Atwood denen adamdan gerçekten o kadar korkuyordun madem, neden bize seslenip yardım istemedin? Ben olsam, yapacağım kesinlikle bu olurdu.”

Toby kaygılı bir şekilde ocak siperini tekmeledi.

“Neden” dedi kısık sesle. “Telefon ettiğimde adamın odanda olduğunu bana söylemezsin ki!”

Ben Dayı hiçbir şey demedi. Hiçbir zaman pek bir şey demezdi. Ben Dayı ağzını değil ellerini çalıştıran, dahası elinden her iş

gelen biriydi; kâh bir arabayı tamir ederdi, kâh küçük, oyuncak bir tekneyi. Çay servis arabasının yanında oturmuş piposunu içiyordu. Arada Eve'e dönerek cesaretlendirici bir şekilde tebessüm ediyordu ama donuk bakan gözleri kaygılı görünüyor, başını iki yana sallayıp duruyordu.

"Bayan Neill'ı tutuklayarak alıkonulması meselesine gelecek olursak..." diyerek İngilizce söze girdi Mösyö Goron.

"Bir dakika" dedi Dermot.

Dermot'un konuşmasıyla birlikte odadaki herkes şöyle bir irkildi.

Onu daha önce hiç görmemişlerdi, ya da en azından dikkat etmemişlerdi. Dermot piyanonun yanında, karanlık bir köşede oturuyordu. Eve gözlerini ona dikmişti. Bir an Dermot çok önceleri, hayatına yüzünün yarısı olmadan devam etmesi gerektiğini düşündüğü zamanki o eski panîğin, o özbilincin sancısını duydu içinde. Kötü günlerin yadigârıydı bu. Dünyadaki en kötü acının ruhsal acı olduğunu öğrendiği ve buna uygun bir meslek edindiği günlerin yadigârıydı.

Mösyö Goron birden yerinden fırladı.

"Ah, yüce Tanrım!" dedi polis müdürü teatral bir şekilde. "Tamamen unutmuşum. Dostum! Size karşı nezaketsizlik ettimse, bağışlayın, lütfen. Ama bu hararetli ortamda..."

Mösyö Goron kollarını iki yana açtı.

"Size, İngiltere'den gelen dostum Dr. Kinross'u takdim etmek isterim. Bunlar da size sözünü ettiğim kişiler. Bayan Lawes. Abisi, kızı ve oğlu. Ve tabii Madam Neill. Nasılsınız? İyi görünüyorsunuz, her şey yolunda, di mi? Evet."

Toby Lawes put kesti.

"İngiliz misiniz?" diye sordu.

"Evet." dedi Dermot gülümseyerek. "İngiliz'im. Ama lütfen, bu sizi kaygılandırmasın!"

"Sizi, Goron'un adamlarından biri sanmıştım" dedi Toby; cümleinin içinde saklı bir üzüntü var gibiydi. "Allah kahretsin! *Konuşuyorduk!*" Etrafına bakındı. "Yani, serbestçe, açık seçik."

“Ne fark eder ki?” dedi Janice.

“Çok özür dilerim” dedi Dermot. “Böyle izinsiz ve habersiz geldiğim için beni bağışlayın; ama...”

“Kendisinden ben rica ettim” diye atıldı Mösyö Goron. “Vim-pole Sokağı’nda özel muayenehanesi olan muhteşem bir doktordur kendisi. Bildiğim kadarıyla, üç azılı suçluyu delillerden yola çıkarak yakalayan kişi ta kendisi oluyor. Birini yanlış iliklenmiş bir düğmeden, bir diğeriniyse tamamen konuşma tarzından enseliyor. Gördüğünüz gibi, bu tamamen zekâ işi. Bu yüzden ben de kendisini buraya davet ettim—”

Dermot doğruca Eve’e bakıyordu.

“Dostum Mösyö Goron” dedi Dermot. “Bayan Neill aleyhindeki kanıtların geçerliliğinde bazı kuşkular duyduğu için buradayım.”

“Dostum!” diye bağırdı Mösyö Goron sinirli bir sitemle.

“Bu, doğru değil mi?”

“Artık” dedi Mösyö Goron, son derece sert bir ses tonuyla. “Buna pek gerek kalmayacak gibi.”

“Ama benim buraya gelmemdeki, dahası yardım etmeyi ummamdaki asıl sebep, kocanızla çok eskiden tanışıyor olmam...”

“Maurice’i tanıyor muydunuz?” diye bağırdı Helena şaşkın bir şekilde. Dermot ona doğru döndü.

“Evet, çok eskiden, cezaevinde çalıştığım günlerden. Cezaevi reformuyla yakından ilgileniyordu.”

Helena başını salladı. Bu beklenmedik konuk karşısında hayli afallamışsa da, koltuktan kalkıp hoş geldin demeye çalıştı. Ama geçen haftanın gerginliği hâlâ yüzünden çok net okunabiliyordu. Ne zaman Maurice’in adı geçse, gözünden boncuk boncuk yaşlar boşanıyordu.

“Maurice” dedi Helena. “İlgilenmenin ötesinde, bu işlere bizzat katıldı. O cezaevlerindeki insanlar hakkında çalışmalar yaptı, mahkûmları kastediyorum, hepsini çok yakından tanıyordu. Onlar Maurice’i hiç tanımasa bile. Çünkü, sizin de bildiğiniz gibi, onlara yardım etti, karşılığında hiçbir şey beklemeden üstelik.” Sesi gide-rek kötüleşiyordu. “Ah, Tanrım! Neler diyorum ben böyle? Sürekli onu düşünüp durursam, sonum hiç de iyi olmayacak!”

“Dr. Kinross” dedi Janice kısık ama net bir ses tonuyla.

“Buyrun!”

“Gerçekten Eve’in tutuklanması hakkındaki tüm bu konuşmalar ciddi mi?”

“Sanmam” dedi Dermot kendinden emin bir şekilde.

“Sanmaz mısınız? Neden?”

“Çünkü bu davada, gerekirse buradan Galler’e kadar, eski dostum Mösyö Goron ile mücadele edeceğim.”

“Eve’in anlattıklarını dinlediniz; hoşunuza gitsin ya da gitmesin, bu konuda siz ne düşünüyorsunuz? Ona inanıyor musunuz?”

“Evet.”

Mösyö Goron’un yüzünde kibar da olsa bir öfke belirdi. Ama yorum yapmadı. Dermot’un rahat mizacı onları da etkilemiş, üzerlerindeki siniri, gerginliği biraz olsun almış, kendilerine rağmen daha rahat hissetmelerini sağlamış görünüyordu.

“Bütün bunları dinlemek hiç de kolay bir şey değil” dedi Toby. “Hiçbirimiz için!”

“Elbette değil. Ama senin de bizzat Bayan Neill’ı fazlasıyla mahcup duruma düşürdüğün olmadı mı hiç?” diye sordu Dermot.

“Burada bir başkası mevzu bahis” dedi Toby. “Allah kahretsin!”

“Üzgünüm. Gitmek zorundayım.”

Toby karşı koymaya çalışıyor gibiydi. “Gitmeni istediğimi söylemedim” dedi inlercesine. Anlayışlı yüzü kuşku ve huzursuzlukla adeta işkence çekiyor gibiydi. “Sadece bu çok ani oldu. İştene geldiğinde, pat diye öğrenilecek bir şey değil bu. Ama bunu zaten senin de biliyor olman lazım, haksız mıyım? Bir düşünsene, seni daha önceden tanıyan biriyim. Sence... bu... ?”

Dermot ihtiyatlı bir şekilde Eve’e bakmamayı başardı. Yardım ihtiyacı vardı. Korku ve şüphe içinde koltuğun yanında ayakta duruyordu. Elleri birbirine kenetli bir şekilde Toby ile göz göze gelmeye uğraşıyordu. Toby’dan tek istediğinin, güven gösterici bir sözcük olduğunu söylemesi için psikolog yardımına ihtiyacı yoktu. Ama o sözcüğü söylemedi. Dermot Kinross kendisine karşı belli belirsiz bir öfkenin yükseldiğini hissetti.

“Dürüst olmamı mı istiyorsunuz?” diye sordu Dermot.

Belki de kalbinin en derinlerinde bir yerde, Toby’nin istediği bu değildi; ama mimikleriyle onu onayladı.

“Bence” dedi Dermot gülümseyerek. “Bir karar vermeniz gerekiyor.”

“Benim mi karar vermem gerekiyor?”

“Evet. Bayan Neill sizi aldatma suçunu mu işledi yoksa cinayet mi işledi? İkisinden birden suçlanamaz, biliyorsunuz ki.”

Toby ağzını açıp bir şey diyecek oldu ama tek kelime etmedi.

Ve Dermot odadakileri sırasıyla ve aynı bakışlarla süzdükten sonra, Toby’ye döndü.

“Bunu unutmuş gibi görünüyorsunuz. Bir anda, onunla telefonla konuşurken, Bay Atwood’un da yanında olduğunu düşünmeye bile katlanamadığınızı söylüyorsunuz, sonra birden enfiye kutusu kıymığının geceliğinde ne aradığının açıklamasını yapmasını istiyorsunuz. Siz arkadaşları ikisini birden açıklamasını istediğinizde, bu, şüphesiz ki Bayan Neill için durumu çok daha güçleştiriyor.

“Kararınızı vermelisiniz, Bay Lawes. Eğer görebildiğim kadarıyla herhangi bir gerekçesi dahi olmadan babanızı öldürmek için buraya gelmişse, o hâlde Bay Atwood ile birlikte kendi yatak odasında olamaz. Bu durumda, aldatma meselesi sizi çok da kaygılandırmamalı. Ama eğer Bay Atwood ile birlikte kendi yatak odasındaysa, buradan kesinlikle babanızı öldürmek için buraya gelmediği anlamı çıkıyor.” Kısa bir duraksamanın ardından ekledi: “Onu hangisiyle suçluyorsunuz, Sir?”

Sesindeki ağdalı, ironik nezaket, Toby’nin göğsüne batırılan bir iğne gibiydi. Aslında hepsi için gerçek bir iğneydi de.

“Doktor” dedi Mösyö Goron yüksek ama sakın bir sesle. “Sizinle özel bir şey konuşmak durumundayım.”

“Memnuniyetle.”

“Madam” dedi Mösyö Goron, Helena’ya dönerek; hâlâ yüksek sesle konuşmayı sürdürüyordu: “Dr. Kinross ile kısa bir süreliğine antreye çıkmamızın sizce bir mahsuru var mı?”

Helena'nın yanıt vermesini beklemeden, Dermot'u kolundan tutarak Mösyö Goron adeta bir okul müdürü edasıyla yürümeye koyuldu. Antreye çıkan kapıyı açtı, Dermot'a kendisini takip etmesini işaret etti ve hafif başını eğerek odadakileri selamlayarak çıktı.

Antre neredeyse zifiri karanlıktı. Mösyö Goron küçük bir düğmeye dokunarak kemerli, gri çinili antreyi aydınlattı. Yukarı uzanan taş merdivenlere kırmızı halı seriliydi. Nefes almakta zorlanan polis müdürü şapkasını çıkardı, bastonunun üzerine koydu. İçerideki İngilizce konuşmaları pek anlamamıştı. Şimdi, kapının kapalı olduğundan emin olduktan sonra Dermot'a dönerek sinirli bir şekilde Fransızca konuşmaya başladı:

“Dostum, beni hayal kırıklığına uğratiyorsunuz.”

“Çok özür dilerim.”

“Dahası, bana ihanet ediyorsunuz. Ben sizi buraya yardım edersiniz diye getirdim. Fakat siz ne yapıyorsunuz peki? Neden böyle davrandığınızı açıklar mısınız derhâl?”

“Kadın masum.”

Mösyö Goron antrede hızlı adımlarla volta attıktan sonra, Dermot'a dönüp fazlasıyla anlaşılmaz, fazlasıyla Fransız bir bakış atmak üzere durdu.

“Bunu söyleyen aklınız mı yoksa kalbiniz mi?” diye sordu polis müdürü.

(Allah kahretsin!)

“Yapmayın ama Doktor!” dedi Mösyö Goron. “Sizin, en azından bilimsel gerçeklere inanan sizin gibi birinin – yani bu, sizin kendi sözünüzdü sanırım!– Madam Neill’ın güzelliğinden etkilenmeyeceğini düşünmüştüm. Bu kadın kesinlikle toplum açısından zararlı!”

“Size söylüyorum–!”

Diğeri ona acıyan gözlerle bakıyordu.

“Sevgili Doktor, ben dedektif değilim. Hayır, hayır! Ama aşna fişne! İşte bu, başka bir şey. Bir aşna fişneyi üç kilometre öteden, üstelik karanlıkta bile görsem tanırım.”

Dermot doğrudan gözlerinin içine baktı. “Şerefim üzerine yemin ederim ki,” dedi güvenilir bir ses tonuyla. “Suçlu olduğuna inanmıyorum.”

“Bu onun hikâyesi ama!”

“Hikâyesinde ne yanlış peki?”

“Sevgili Doktor! Bunu bana mı soruyorsunuz?”

“Evet. Size soruyorum. Bu Atwood denen adam merdivenlerden düşüp kafasını vurdu. Bayan Neill’in açıklamaları kesinlikle karakteristik: Size bir tıp insanı olarak söylüyorum. Herhangi bir açık yara olmadan burundan gelen kan, beyin sarsıntısının en önemli göstergelerinden biridir. Atwood ayağa kalkar, ciddi bir şey olmadığını düşünür, otele döner ve birden yığılır. Bu da karakteristik.”

Bu ikinci “karakteristik” sözcüğünde, Mösyö Goron içinden düşünür gibi göründü. Ama yine de tam olarak ikna olmadı.

“Yani, siz diyorsunuz ki, Mösyö Atwood’un kendi ifadesine rağmen... ?”

“Neden olmasın? Feci bir şeye bulaştığının farkındadır. Bayan Neill ya da Anges Sokağı’ndaki meseleyle herhangi bir ilişkisinin kurulmasını istemiyor olabilir. Bayan Neill’in cinayetin baş zanlısı olduğunu nereden bilecek? Allah aşkına, bunu nasıl öngörebilir? Dolayısıyla da, araba çarptı diye bir hikâye uydurur.”

Mösyö Goron burun kıvırdı.

“Tabii ki,” dedi Dermot. “Sir Maurice’in kan örneğiyle leydinin kuşak ve geceliğindeki kanı karşılaştırabilirsiniz!”

“Olması gereken de budur. Ama her iki örneğin de aynı kan grubundan olduğunu söyleyebilirim.”

“Hangi grup?”

“A pozitif.”

Dermot kaşlarını çatı. “Bu hiç iyi olmaz, di mi? En sık bulunan kan grubu. Avrupa’nın yüzde kırk biri bu kan grubundan. Atwood’un kan grubuna baktınız, di mi?”

“Tabii ki, hayır. Neden bakalım ki? Madamın hikâyesini ben de sizin gibi yeni dinledim.”

“Öyleyse bakın. Eğer kan grubu farklıysa, hikâyesi otomatikman çürümüş olur.”

“Hımm!”

“Ama öte yandan, ya kan grubu aynı çıkarsa; sonuçta en azından Bayan Neill’in söylediklerinin doğruluğunu anlarız. Her koşulda, bu kadını hapse atıp onu işkence edencesine daha fazla aşağılamaya maruz bırakmadan önce, adaleti yerine getirmeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz?”

Mösyö Goron yine hızlı adımlarla volta atmaya başladı.

“Ben, kendi adıma,” dedi sert ve yüksek bir sesle. “Madam Neill’in Bat Atwood’a araba çarptığını duyup bunu da hikâyesine dahil ettiğini düşünmeyi tercih ederim. Şundan emin olabilirsiniz ki –bunun altını çiziniz!– *aynı zamanda* kara sevdalı olan Mösyö Atwood kendine geldiğinde, Madamın söylediklerini kelimesi kelimesine doğrulayacaktır.”

Dermot bunun çok olası olduğunu kabul etmeliydi. Düşünce-sinde haklı olduğuna yemin edebilirdi ama ya yanıliyorduysa? Eve Neill’in rahatsız edici cazibesi onu da etkisi altına almıştı. Kadının varlığını şimdi tahayyül edebiliyordu.

Ama yargısında, kararında, sezilerinde yanılmadığını, bütün açık kanıtlara karşı olan insan mantığının olanca ağırlığıyla biliyordu. Her türlü hile ve entrikaya karşı koymadığı sürece, bu kadını cinayet suçundan içeri atacaklarına emindi.

“Gerekçesi ne?” diye sordu. “Herhangi bir gerekçesi olabileceğini hissettiniz mi?”

“Hay ben bu gerekçenin!”

“Lütfen sakın olun! Bu size hiç yakışmıyor. Soruyorum size, bu kadın Sir Maurice Lawes’ı neden öldürsün?”

“Bu öğle üzeri size söyledim nedenini!” dedi Mösyö Goron. “Evet, sadece bir teori ama uyuyor. Sir Maurice, öldürüldüğü gecenin akşamüzerinde Madam Neill ile ilgili korkunç bir şey duydu.”

“Ne duydu?”

Bin kunduz aşkına, ben nereden bileyim ne duyduğunu!”

“Öyleyse nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Doktor, şimdi susun da beni iyi dinleyin! Yaşlı adam evine döner, aynen anlattıkları gibi bir hayli tuhaf görünür. Mösyö Horatio’ya, şu Tobee’ye bir şeyler anlatır. İkisinin de kafası

allak bullaktır. Gece saat birde, Mösyö Horatio, Madam Neill’ı telefonla arayarak bildikleri şeyi söyler. Madam Neill gelir. O da yine kötü bir hâldedir ve amacı bu meseleyi konuşmak üzere Sir Maurice’i görmektir...”

“Ah! Yani siz diyorsunuz ki,” dedi Dermot araya girerek. “İki olay da oldu.”

Mösyö Goron bir an afalladı.

“Anlamadım?”

“Bunun aslında hiç OLMADIĞINI göreceksiniz.” dedi Dermot. “Kavga etmediler. Ağır cümleler kurmadılar. Hatta yüz yüze bile gelmediler. Sizin teorinize göre, usulca geldi, sağır bir adama arkasından yaklaştı ve adamcağız o çok sevdiği enfiye kutusunu incelemekle meşgulken, hiç uyardırmadan saldırdı. Doğru değil mi?”

Mösyö Goron duraksadı. “Aslında—” dedi.

“Eh işte! Siz bunu Bayan Neill’in yaptığını söylüyorsunuz. Peki, bunu neden yaptı? Çünkü Sir Maurice onun hakkında bir şeyler biliyordu ve bunları Toby Lawes’a da anlatmıştı ve Toby de kısa süre önce telefonda ona bunları bildiklerini söylemişti. Böyle değil mi?”

“Bir anlamda, doğru...”

“Bir düşünün! Sizi gecenin bir vakti telefonla arıyorum ve diyorum ki, ‘Mösyö Goron, soruşturma yargıcı sizin bir Alman casusu olduğunuzu söyledi, o yüzden öldürüleceksiniz!’ Derhâl fırlayıp soruşturma yargıcını öldürüyorsunuz; niçin? Çünkü benim zaten bildiğim bir sırrı bana söylemesine engel olmak istiyorsunuz. Aynı şey! Eğer gerçekten Bayan Neill’in aleyhinde bir şeyler biliyor olsaydı, Bayan Neill çıkıp, sokağın karşısına geçip, usulca içeri girerek en ufak bir açıklama dahi beklemeden nişanlısının babasını mı öldürürdü?”

Mösyö Goron, ağır ve vurgulu bir tonla “Kadın hesapsız hareket ediyor.” dedi.

“Ama sandığınız kadar hesapsız değil belli ki.”

Bu sefer Mösyö Goron daha ağır adımlarla ve daha uzun bir mesafede volta atmaya başladı. Başı önünde ve dalgındı. Birkaç kez konuşacak gibi olduysa da tekrar düşünmeye koyuldu. En sonunda ellerini öfkeyle iki yana açarak konuşmaya başladı:

“Dostum!” diye bağırdı. “Beni kanıtlara karşı davranmaya ikna etmeye çalışıyorsunuz.”

“Ama birisinin şüpheleri olabilir!”

“Birilerinin daima şüpheleri vardır.” dedi polis müdürü, itiraf edercesine.

“Yani, yine de onu tutuklayacak mısınız?”

Mösyö Goron şaşırdı. “Doğal olarak! Soruşturma yargıcı emir verene kadar sorgu olmayacak. Tabii şayet—” –alaycı bir şekilde göz kırptı— “Benim güzel dostum, Doktor, şu birkaç saat içinde onun masum olduğunu ispat edemezse. Şimdi siz söyleyin. Bu konuda da bir teoriniz var mı?”

“Aslında, evet. Bir teorim var.”

Dermot yine tam gözlerinin içine bakarak yanıtladı:

“Bana öyle geliyor ki, hatta neredeyse emin bile sayılırım, cinayet bu ‘hoş’ Lawes ailesinin bazı fertleri tarafından işlendi.”

XI

La Bandelette polis müdürünü korkutmak kolay i değildi. Ama bu cümle bunu baarmıtı. Tekrar arkadaşına döndüğünde gözlerindeki akınlık hemen belli oluyordu. Kısa bir sessizliğin ardından, böylesi inanılması gç bir önerme için mimikler tek başına yeterliymi gibi, parmağıyla misafir odasının kapalı kapısını işaret etmekle yetindi.

“Evet” dedi Dermot. “Tam da bunu kastediyorum.”

Mösyö Goron boğazını temizledi.

“Sanırım, cinayetin gerçekleştiği odayı da görmek istersiniz. Benimle gelin, size göstereyim. O zamana kadar da,” –sessiz olmaya davet eden delice bir pantomim sergiledi– “Tek bir kelime daha etmeyin!”

Ve Mösyö Goron merdivenlere fırlayıp hızlı adımlarla yukarı çıkmaya koyuldu. Dermot hırıltılarını güçlükle duyabiliyordu.

Bu katın antresi de karanlıktı ki Mösyö Goron çok geçmeden ışıkları yaktı. n tarafı, çalışma odasının kapısını işaret etti. Adeta kalbura çevrilmiş olan bu uzun, beyaz boyalı kapının ancak vahete açılan bir kapı olabileceği hemen belli oluyordu. Dermot kendisini hazırlayıp elini metal kola attı ve kapıyı açtı.

İçeriye lo akam ışığı vuruyordu. Çalışma odasının zeminine sabitlenmiş halı Fransız evlerinde ender görülen türdendi. Halı o kadar inceydi ki havı kapının altına takılmıtı; kapının açılmasıyla bunlar da salınmıtı. Dermot, aydınlatma düğmesinin hemen ardından elin kapının soluna değdiği gerçeğini fark etti.

Üst üste iki aydınlatma düğmesi vardı. Birincisine bastığında üstü yassı masada duran yeşil renkli cam masa lambası yanarken diğer düğmeye basıldığında ise ışığı bölen bir tür camdan şatoyu andıran parlak prizmalarıyla ortadaki avize yanıyordu.

Dermot kare şeklindeki odanın bembeyaz ışıldayan ahşap pano duvarlarını fark etti. Hemen karşısında çelik panjurları kapalı iki uzun pencere vardı. Kendisine göre soldaki duvarda ağır beyaz mermerden şömine rafı duruyordu. Sağındaki duvarın karşısında duran çalışma masasının döner sandalyesi hafif dışa dönüktü. Odanın ortasındaki kusursuz güzellikteki masanın etrafında, gri halının aksine, ince, yaldızlı, işlemeli rengârenk sandalyeler diziliyordu. Bir iki kitap dolabının çizgiyi bozması dışında, bütün duvarlar avizeden yayılan ışığı geri yansıtan cam kapaklı biblo dolaplarıyla örülüydü. Başka bir zaman olsa, bu sergi onun ziyadesiyle ilgisini çekebilirdi.

Oda basıktı; güçlü, gerçekten ölümün kendisi kadar güçlü bir temizlik malzemesi kokuyordu.

Dermot masaya doğru yürüdü.

Evet, temizliğin büyük kısmı burada yapılmıştı. Sadece sümenin ve Sir Maurice Lawes'in ölmeden hemen önce notlar aldığı kayıt defterinin üzerinde artık pas renginde olan kan lekeleri vardı.

Paramparça olmuş enfiye kutusundan en ufak bir iz dahi yoktu. Bir büyüteç, bir kuyumcu merceği, dolmakalemler, mürekkep ve diğer çalışma malzemeleri kayıt defterinin etrafında, yeşil cam lambanın ışığı altında dağınık duruyordu. Dermot sümene bakıyordu; altın bir dolmakalem sahibinin elinden hemen yan tarafa düşmüştü. Kayıt defterindeki yazının fazlaca kalın ve süslü, özenli bir şekilde yazılmış başlığında, "Enfiye kutusu, saat şeklinde, zamanında I. Napolyon'a ait" diyordu. Ve başlığın hemen altında, küçük ama özenli, ince bir el yazısıyla şöyle diyordu:

Bu enfiye kutusu, Bonaparte'a, 20 Mart, 1811'de kayınpederi Avusturya Kralı tarafından, Roma'nın Kralı, Napolyon'un oğlunun doğumunda, hediye edildi. Kutunun boyu 5,71 cm. Altın kaplama; saat gövdesi altından; saatin rakamları ve akrep, yelkovanı küçük elmaslardan yapılma, ortasında Napolyon'un arması olan adının baş harfi, "N" –

Tam burada, yazının bittiği yerde, iki damla kan lekesi görülüyordu. Dermot usulca fısıldadı: “Bu şey, inanılmaz değerli olmalı!”

“Değerli mi?” dedi polis müdürü neredeyse bağırırçasına. “Ben size dememiş miydim?”

“Ama paramparça oldu.”

“Gördüğünüz gibi, sevgili Doktor!” dedi Mösyö Goron, eliyle işaret ederek. “İlginç bir şekli olduğunu da söylemiştim. El çizimine bakarsanız, tıpkı bir saat gibi çizilmiş.”

“Ne tür bir saat?”

“Alelade bir saat!” Mösyö Goron kendi cep saatini çıkararak gösterdi. “Aslında, aile fertlerinin söylediğine göre, Sir Maurice onlara bunu ilk gösterdiğinde, bunun bir saat olduğunu düşünmüşler. Sonra açılınca... öyle işte. Katilin darbelerinin isabet ettiği yerdeki çentiklere dikkat edin.”

Dermot sümene baktı.

Polis müdürünün kuşkulu bakışları arasında, arkasına dönerek mermer şömine rafının yanında duran maşa tezgâhına baktı. Şömine rafının üstünde İmparator Napolyon’un resminin bulunduğu bronz bir madalyon asılıydı. Cinayetin işlendiği ocak süngüsü artık maşa tezgâhında değildi. Dermot gözüyle aradaki mesafeyi ölçtü. Aklında, Mösyö Goron’un sunduğu kanıtlara dair en az bir tutarsızlığı ortaya çıkaran henüz tam netleşmemiş bir düşünce belirdi.

“Söyler misiniz,” dedi. “Lawes ailesi fertleri arasında görme bozukluğu olan biri var mı?”

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Mösyö Goron ve ellerini havaya kaldırdı. “Yine Lawes ailesi! Hep Lawes ailesi! Buraya bakın.” Sesi giderek alçaldı. “Artık yalnızız. Bizi kimse duymaz. Yaşlı adamı onlardan birinin öldürdüğü konusunda neden bu kadar ısrarla duruyorsunuz, bana da açıkla mısınız?”

“Ben sadece sorumda ısrar ediyorum. Lawes ailesi fertleri arasında görme bozukluğu olan biri var mı?”

“Sevgili Doktor, böyle bir şey söyleyemem.”

“Ama öğrenmek zor olmasa gerek!”

“Kuşkusuz!” Mösyö Goron bir an duraksadı. Gözlerini kıstı. “Yani, siz,” dedi ve ocak süngüsüyle birine vurur gibi hareket ederek ekledi: “Katilin adamın kafasını ıskalayabilecek derecede görme bozukluğu olan biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Belki de.”

Dermot ağır adımlarla odayı gezerek vitrinlere bakmaya koyuldu. Teşhirlerin bazıları yalnızca ihtişamlı bir şekilde dururken, bazıları aynı ince, hoş el yazısıyla yazılmış zarif kartlarla etiketlenmişti. Değerli taşlar biriktiren bir arkadaşı olması dışında, koleksiyonculuk hakkında hemen hiçbir şey bilmemesine karşın, bunca ıvır zıvır arasında, yalnızca ilgi çekici olan çok sayıda parçanın yanı sıra gerçekten nadide parçaların da olduğunu anlamak zor bir şey değildi.

Porselenler, yelpazeler, sandıklar, sıradışı bir saat, hatta belki iki tane, bir raf dolusu Toledo kılıcı ve eski Newgate cezaevinin yıkımından geriye kalan eski eşyalara ayrılan bir kutu (kolay kırılabilir biblolar arasında duran çirkin ve eski bir kutu) vardı. Kitap dolaplarına bakan Dermot, kitapların çoğunun mücevherlerin ayırt edilmesiyle ilgili teknik kitaplar olduğunu gördü.

“Devam edelim mi?” diye çıkıştı Mösyö Goron.

“Sözünü ettiğiniz bir delil daha vardı” dedi Dermot. “Hiçbir şey çalınmamış olmasına rağmen, elmas firuze bir gerdanlığın vitrinlerden birinden alındığını söylemişsiniz. Hafif kana bulanmış bir hâlde biblo dolabının altındaki yığıntının arasına atılmış hâlde bulmuşunuz.”

Mösyö Goron başını salladı ve hemen ardından kapının sol tarafında duran vitrine hafifçe dokundu. Tıpkı diğerleri gibi, bu vitrin de kilitli değildi. Mösyö Goron’un hafif dokunuşuyla ön tarafı usulca açıldı. İçindeki raflar camdandı. Tam ortada, daha iyi görülebilmesi için lacivert kadifeyle kaplı bir zeminde duran gerdanlık, avizeden yayılan parlak ışıkla beraber değişik renklerle ıslıl ıslıl parlıyordu.

“Temizlenip tekrar yerine konmuş” dedi Mösyö Goron. “Zamanında, bu gerdanlığı, Kraliçe Marie-Antoinette’in gözdesi, Lamballe Prensesi takmış. Madam, La Force cezaevinin dışında bir grup serseri tarafından adeta linç edildiğinde de bu gerdanlık üzerindeymiş. Sir Maurice Lawes ürkütücü şeylere karşı fazlasıyla meraklıymış, öyle değil mi?”

“Birilerinin ürkütücü şeylere karşı merakı pek fazlaymış.”

Mösyö Goron pis pis sırttı. “Neyin arkasında durduğunu görüyor musunuz?”

“Bu,” dedi Dermot, gerdanlığın sol tarafına bakarak, “küçük tekerlekli bir müzik kutusuna benziyor.”

“Küçük tekerlekli bir müzik kutusu. Ve, inanın bana, bu müzik kutusunu vitrine koymak son derece kötü bir fikirdi. Cinayetin ertesi günü, adam hâlâ ölü hâlde sandalyesinde oturuyorken, odayı incelediğimiz esnada, komiser vitrini açtı. Eli müzik kutusuna çarptı. Kutu yere düştü...”

Mösyö Goron yine, yan taraflarında, Dermot’un Amerikan İç Savaşı’ndan olduğunu bildiği solmuş resimlerin çizili olduğu oldukça ağır ahşap kutuyu işaret etti.

“Müzik kutusu, bu kutunun yanına düştü. Birden *John Brown’s Body* çalmaya başladı. Bu şarkıyı biliyor musunuz?” Polis müdürü kısık sesle şarkıyı mırıldandı. “Bunun etkisi, sizi temin ederim, inanılmaz oldu. Mösyö Horatio Lawes hışımla gelip babasının koleksiyonuna dokunmamamızı söyledi. Mösyö Benjamin Phillips yakın zaman önce birisinin müzik kutusunu açmış olabileceğini söylüyor. Sonuçta kendisi fazlasıyla hünerli bir tamirci, müzik kutusunu tamir etti, bunu sadece birkaç gün önce yaptı ve şimdi bir ya da iki kıta çaldıktan sonra duruyor. Böylesi küçük bir olay yüzünden çıkan kopan kıyameti düşünebiliyor musunuz?”

“Evet, düşünebilirim. Size daha önce de söylediğim gibi, bu çok karakteristik bir suç.”

“Ah!” dedi Mösyö Goron hatırlayarak. “Söylediniz, biliyorum. Ama bunu neden söylediğiniz beni daha çok ilgilendirirdi.”

“Çünkü,” dedi Dermot. “Bu, aile içi bir cinayet. Rahat, basit, neredeyse hemen her evde olabilecek türde bir cinayet.”

Mösyö Goron hafif seğiren elini alnına götürdü. Bir ipucu bulmaya çalışırcasına etrafına bakındı.

“Doktor,” dedi. “Siz ciddi misiniz?”

Dermot orta sehpanın ucuna oturdu. Parmaklarını sık, siyah saçlarına götürerek bir tarafa taradı. Siyah gözleri neredeyse cayırlı yakacak kadar dikkatli bir şekilde Mösyö Goron’un gözlerini yakalamaya çalıştı.

“Burada bir adam, ocak süngüsüyle başına dokuz kez vurularak öldürüldü. Sizce bu yeterli değil mi? Bakıyorsunuz. Ve bana şöyle diyorsunuz: ‘Bu canice, çok saçma. Bu ancak bir delinin yapacağı bir şey.’ Dolayısıyla da, sessiz, sakın aile fertlerinden uzaklaşıyorsunuz, çünkü hiçbirinin bu kadar canı biri olamayacağını varsayıyorsunuz.

“Ama suç tarihi hiç de öyle demiyor. Bu insanlar İngiliz oldukları için değiştiğim Anglo-Sakson suç tarihi değil elbette. Sıradan katiller, soğukkanlı ve mutlak bir gerekçesi olanlar çok nadiren böylesine canice davranırlar. Hem neden davransınlar ki? Sonuçta onların işi, belli bir sebepten, birini öldürmek ve bunu mümkün olduğunca titiz ve temiz bir şekilde yapmak.

“Ama *aile içinde*, insanlar hep bir arada yaşadıkları için duyguların iç içe geçtiği, evdeki koşulların giderek daha da katlanılmaz bir hâl aldığı *aile içinde*, sıradan insanların asla inanamayacağı şekilde, bu tür şiddet olaylarının birden patlak verebildiğini sıkça görürsün. Aile içi duyguların üzerine git ve kimin ağzından akıl almaz bir gerekçe duyacağını gör.

“Son derece mazbut bir evde çok ahlâklı biri olarak yetiştirilmiş bir kadının hafif bir aile içi sürtüşme dışında herhangi bir neden bile yokken, önce üvey annesini, ardından kendi öz babasını baltayla doğrayacağını söyleyebilir misin? Hayatı boyunca tek bir kötü laf dahi etmemiş orta yaşlı bir sigortacının karısının kafa derisini yüzmesini bekler misin? On altı yaşında, sessiz, sakın bir genç kız sırf üvey annesinin varlığından rahatsız olduğu için daha bebek yaştaki kardeşinin gırtlığını keser mi? Bunlara inanmıyor musun? Yeterli bir gerekçeleri yok mu? Ama bunların hepsi yaşanmış olaylar.”

“Onlar canavarlarmış belli ki!” dedi Mösyö Goron.

“Bilakis, sıradan insanlar! Senin, benim gibiler. Bayan Neill’a gelecek olursak...”

“Ah! Orada ne bulacağız, bakalım?”

“Bayan Neill,” dedi Dermot, gözlerini arkadaşlarının gözlerine dikerek. “Bir şey gördü. Ne olduğunu sorma! Katilin bu evdekilerden biri olduğunu biliyor.”

“Öyleyse, İsa aşkına, neden bir şey söylemiyor?”

“Hangisi olduğunu bilmiyor olabilir.”

Mösyö Goron alaycı bir tebessümle başını iki yana salladı.

“Doktor, bunu yeterince iyi bulmadım. Tabii, aynı şeyi sizin psikolojiniz için de söylemeliyim.”

Dermot sarı Maryland sigara paketini çıkarıp içerisinden bir tane sigara aldı ve yaktıktan sonra çakmağını söndürdü. Ardından da Mösyö Goron’u durumun kaygı vericilikten daha öte olduğunu düşünmesine yol açacak bir şekilde süzdü. Dermot gülümsüyordu ama teorisinin doğruluğundan aldığı haz dışında, yüzünde ciddi bir sevinç işareti yoktu. Sigarasından derin bir nefes çekti ve parlak ışık altında dumanı üfledi.

“Bizzat sizin sunduğunuz kanıtlara göre,” dedi derin ve neredeyse ipnotize edici bir ses tonuyla. “Lawes ailesi fertlerinden biri kasıtlı, büyük fakat ispat edilebilir bir yalan söyledi.” Bir an duraksadıktan sonra ekledi: “Bu yalanın ne olduğunu söylersem, her şeyi bir kez daha gözden geçirecek misiniz?”

Mösyö Goron diliyle dudaklarını ıslattı.

Ama cevap verecek vakti bulamadan kapı –gerçekten de tam Dermot neyi kastettiğini gösterircesine kapıyı işaret ediyordu– açıldı. Janice Lawes eliyle gözünü ovuşturarak içeri girdi.

Oda bariz bir şekilde onu tedirgin etmişti. Küçük bir çocuk gibi masum bir şekilde boş duran döner sandalyeye baktı. Odadaki iğrenç temizlik kokusunu almasıyla irkilmesi bir oldu ama sessizce içeri girdi ve kapıyı kapattı. Sırtını kapıya dayayan kızın koyu renkli elbisesi beyaz kapıyı örtüyordu. Bir süre sonra doğrudan Dermot’a bakarak İngilizce konuştu:

“Sizi burada bulacağımı tahmin etmezdim” dedi suçlar bir şekilde. “Antreye çıktınız ve sonra birden puff!” Ortadan kaybolduklarını ima eden bir mimik yaptı.

“Buyrun, Matmazel?” dedi Mösyö Goron sert bir şekilde.

Janice hiç aldırış etmeden Dermot’a bakıyordu. Her an sinir krizi geçirebilecekmiş gibi bir hâli vardı. Ancak uzunca bir süre sessizce Dermot’un yüzünü inceledikten sonra, beklenen patlama gençliğe özgü doğrudanlığıyla bir anda gerçekleşti.

“Eve’e çok kötü davrandığımızı düşünüyorsunuz, öyle değil mi?”

Dermot gülümsedi.

“Onun haysiyetini korumaya çalıştığınızı düşünüyordum, Bayan Lawes.” Her ne kadar engel olmaya çalıştıysa da, malum yüz ifadesini her düşündüğünde yaptığı gibi, dişlerinin birbirine çarptığını ve adeta bir ateş topu gibi öfkелendiğini hissetti. “Ama öte yandan, abiniz ...”

“Toby’yi anlamıyorsunuz.” diye bağırdı Janice, ayağını sertçe yere vurarak.

“Belki de anlıyorumdur!”

“Toby ona âşık. Toby tek bir ahlâk kuralına inanan, çok açık sözlü biridir.”

“Sancta simplicitas!”

“‘Bencillikten uzak, sade bir hayat’ demek bu, değil mi?” diye sordu Janice doğrudan. Dermot’a baktı. Çaresizce o bildik uçarılığına sığınmaya çalışıyordu ama bu bunu başaramıyordu. “Bana hiç de tuhaf gelmiyor.” dedi. “Sizin bunu bir de bizim tarafımızdan görmeye çalışmanızı isterdim. Sonuçta–” Cümlesini tamamlayamadan gözüyle boş döner sandalyeyi işaret etti.

“O artık yok,” diye devam etti Janice. “Hepimizin düşünebildiği tek şey bu. Birdenbire böylesi bir suçlamayla karşı karşıya kaldığınızda, ‘Tabii ki buda hiçbir sakınca yok, neden açıklamaya çalışasın ki?’ diyemezsin. Her zaman davrandığın gibi davranamazsın.”

Açıkkçası, Dermot bunun doğruluğunu kabul etmek durumundaydı. Gülümsedi. Onu cesaretlendirmeye çalışıyordu.

“Bu yüzden,” dedi Janice. “Size bir şey sormak istiyorum. Ama gizli. Aramızda bir sır olarak kalacak, olur mu?”

“Elbette!” dedi Mösyö Goron, Dermot yanıt vermeden sakın bir şekilde araya girerek. “Eee, –Bayan Neill nerede şu an?”

Janice’in yüzü donuklaştı.

“Toby ile aralarındaki meseleyi çözmeye çalışıyorlar. Annemle Ben Dayı anlayışlı bir şekilde yanlarından ayrıldılar. Ama size sormak istediğim soru!” Bir an duraksadı. Derin bir nefes aldı ve gözlerini Dermot’a dikti. “Hatırlıyor musunuz? Bir ara annemle siz, babamın –cezaevi işiyle nasıl ilgilendiğinden söz ediyordunuz.”

Her nedense, ‘cezaevi işi’ tamlaması kötü bir duyguyu çağırıyordu.

“Evet” dedi Dermot.

“İşte bu, beni eskilere götürdü. Babamın öldürüldüğü gecenin akşamında ne kadar tuhaf olduğu hakkındaki konuşmaları da hatırlıyor musunuz? Günlük yürüyüşünden ne hâlde döndüğünü, bizimle tiyatroya gelmediğini, yüzünün kireç gibi beyaz olduğunu, ellerinin zangır zangır titrediğini de hatırlıyorsunuzdur. İşte siz bunlardan konuşurken, ben onu daha önce en son ne zaman böyle gördüğümü düşünüyordum.”

“Yani?”

“Bir sekiz yıl kadar önceydi” dedi Janice. “Düzgün tipli, fazlasıyla yapmacık hareketleri olan Finisterre adında bir herif vardı; babamı bir işle ilgilenmeye ikna etmiş ve sonra da onu dolandırmıştı. Detayları bilmiyorum; o zamanlar daha çocuktum ve iş konularıyla pek de ilgili değildim. Hoş, şimdi de pek ilgili olduğum söylenemez. Ama yol açtığı korkunç kavgayı dün gibi net hatırlıyorum.”

Bir elini kulağına götürmüş, Janice’in anlattıklarını dinleyen Mösyö Goron birden afalladı.

“Çok ilginç!” dedi polis müdürü. “Ama, dürüst olmam gerekirse, neyi kastettiğinizi anlaya...”

“Bekleyin!” dedi Janice hâlâ yalnızca Dermot’a bakarak. “Babam hiç de iyi bir yüz hafızasına sahip değildi. Ama bazen hatırlardı ya da en azından tahmin ederdi. ‘Finisterre’ kendisiyle konuşurken –anlayacağınız üzere, dolandırıcılık için herhangi bir yasal çözüm bulunamamış– babam birden adamın kim olduğunu hatırladı.

“‘Finisterre’ denetimli serbestlik belgesini alıp şartlı tahliye olan ve kayıplara karışan McConklin adında bir mahkûmdu. McConklin onu hiç görmemişse de, babam bu davayla ilgilenmişti; en azından adamın kim olduğunu biliyordu. Neden sonra McConklin birden çıkagelmişti.

“McConklin, nam-ı diğer Finisterre, babamın kendisini tanıdığını fark edince, gözyaşlarına boğularak, kendisini tekrar polise teslim etmemesi için babama yalvarmaya başladı ve parayı geri vermeyi teklif etti. Karısı ve çocukları olduğundan söz etti. Babamın onu tekrar polise teslim etmemesi için her şeyi ama her

şeyi yapabileceğini söyledi. Annem, babamın yüzünün kireç gibi bembeyaz kesildiğini, doğruca üst kata, banyoya çıkıp kustuğunu söyledi. Çünkü bir suçlunun kilit altında tutulması fikrinden nefret ediyordu. Ona göre bu gerçekten iğrençti. Ama tabii bu yine de hiç yapmayacağı anlamına gelmiyordu. Aile bireylerinden birinin affedilemez bir şey yaptığını bilmesi durumunda gözünü kırpmadan onu hapse tıkarı.”

Janice sustu.

Hızlı ve monoton bir şekilde konuşmaktan dudakları kurumuşt u. Vitrinlerin önünde bir yerde babasını görecekmışçesine odaya bakındı.

“Dolayısıyla, Finisterre’e dönüp, ‘Ortadan kaybolmak için yirmi dört saatin var. Yirmi dört saatin sonunda, kaybolmayı başarmış ol ya da olma, yeni hayatını nerede kuracağından yeni adına, hakkındaki her şey Londra Emniyet Müdürlüğü masasında olacak’ dedi. Ve bunu yaptı da. Finisterre cezaevinde öldü. Annem, sonraki birkaç gün boyunca babamın neredeyse ağzına lokma koymadığını söyler. Anlayacağınız, adamı severdi aslında.”

Janice bu son cümlesini hem son derece inanarak hem de önem verdiğini gösterircesine vurguladı.

“Benim küçük bir ispiyoncu olduğumu düşünmenizi istemem. Çünkü asla değilim! Yani, kulağa nasıl geliyorsa gelsin, böyle bir şey yapmayı aklımın ucundan dahi geçirmem. Ama aynı şeyin benim başıma gelmediğini söyleyemem, ne yazık ki.” Janice yine Dermot’un gözlerinin içine bakıyordu. “Sizce, Eve Neill daha önce hiç cezaevinde yatmış olabilir mi?”

XII

Eve ile Toby alt kattaki misafir odasında yalnızlardı. Yalnızca altın sarısı bir ışıık saılan ve odanın uzak köşesinde duran ayaklı lamba açıktı. İkisi de birbirinin yüzüne bakmıyordu.

Eve çantasını arıyor, mevcut kafa karışıklığı, dalgınlığı nede-niyle bir türlü bulamıyordu. Amaçsız bir şekilde boş boş odada dolanıyor, aynı yerlere tekrar tekrar bakıyordu. Kapıya doğru yak-laştığını gören Toby hızla o tarafa fırlayıp Eve'in önünde durdu.

"Gitmiyorsun, değil mi?"

"Çantamı istiyorum" dedi Eve yüzüne bakmadan. "Görüyorsun ki gitmek zorundayım. Rica etsem, kapının önünden çekilir misin?"

"Ama bu meseleyi konuşmamız lazım!"

"Konuşacak ne kaldı ki?"

"Polisin düşüncesine göre—"

"Polis" dedi Eve. "Senin de duyduğun gibi, beni tutuklamaya geliyor. O yüzden gidip ufak bir çanta hazırlasam iyi olacak, ya-nılıyor muyum? Buna olsun izin vereceklerdir diye umuyorum."

Toby'nin yüzünde korkunç bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Elini alnına götürüp usulca kaşıdı. Adalet yerini bulmalıydı. Kendi başı-na nasıl da asil görüldüğünün, neye mal olursa olsun, duyguları ne kadar incinirse incinsin, doğru olanı yapmaya kararlı ve başı dik, ne kadar da yiğit ve destansı durduğunun farkında değildi.

"Senin yanında olacağımı bilmelisin!" dedi. "Aksini bir an bile aklından geçirme!"

“Teşekkür ederim.”

Herhangi bir ironi hissetmeyen Toby dalgın gözlerini yere çevirdi. Düşünüyordu.

“Her ne pahasına olursa olsun, seni tutuklayamazlar. Bu çok büyük bir şey olur. Gerçekten bunu kastettiklerini sanmam. Muhtemelen blöf yapıyorlar. Ama yine de akşam İngiliz Konsolosluğu’nu ziyaret edeceğim. Göreceksin, şayet seni tutuklamaya kalkarlarsa –yani, bu, bankanın hiç de hoşuna gitmeyecektir.”

“Umarım, hiçbirinizin hoşuna gitmez.”

“Bu meselelerden anlamıyorsun sen, Eve. Hookson’s İngiltere’nin en eski finans kurumlarından biri. Buna göre ben her türlü kötü olaydan uzak durmalıyım ve sana bunları daha önce de söyledim. Konumumuzu muhafaza etmeye çalıştığım için beni suçlamamalısn.”

Eve iyice sinirlenmeye başladı.

“Babanı benim öldürdüğüme inanıyor musun?”

Toby Lawes’ta daha önce hiç fark etmediği kadar derin bir şeyin, korkunç bir açgözlülüğün izlerini görünce adeta şaşkına döndü.

“Sen kimseyi öldürmedin!” dedi Toby. Alnı kırış kırıştı. “Senin hizmetçin olacak o kadın; bütün bu işin arkasındaki kişi o değilse ne olayım. O kadın–”

“Onun hakkında ne biliyorsun, Toby?”

“Hiçbir şey.” Derin bir nefes aldı. “Ama bana hayli kötü davrandığını biliyorum,” –sesinde aksi, kavgacı bir ton vardı– “Aramız çok iyi, her şey gayet hoşken, bu Atwood denen adamla tekrar başlaman için sanki!”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Toby korkunç bir acı içindeydi.

“Başka neye inanayım ki? Hadi ama, dürüst ol! Janice takılıp duruyorsa da, o kadar da eski kafalı biri değilim ben. Aslında, ziyadesiyle açık fikirli olduğumu düşünüyorum. Benden önceki hayatına dair hiçbir şey bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Her şeyi unutabilir, her şeyi affedebilirim.”

Eve bir an durup öylece Toby’ye baktı.

“Ama hepsi bir kenara,” diyerek konuşmaya devam etti Toby. “Bir erkeğin belli gayeleri vardır. Evet, gayeleri! Ve bir kızla evleneceği zaman, onun da bu gayeleri paylaşmasını bekler.”

Eve nihayet çantasını buldu. Hemen masanın üzerindeydi; daha önce defalarca yanından, berisinden geçip de görememiş olmasına şaşıyordu. Çantayı aldı, açtı ve kendiliğinden içine baktıktan sonra kapıya yöneldi.

“Çekilir misin, lütfen! Gitmek istiyorum.”

“Beni dinle, şu an gidemezsin! Polise, gazetecilere ya da başka kime gideceksin? Mevcut durumda, ne anlatabileceksin ki?”

“Bu da mı Hookson’s’ın hoşuna gitmez?”

“Bunun bir şey ifade etmeyeceğini söylemenin şu an hiçbir yararı yok gibi. Bu konuda gerçekçi olmak zorundayız, Eve. Siz kadınların asla anlamadığı şey de bu işte!”

“Farkındaysan, neredeyse akşam yemeği saati oldu.”

“Ama ben –evet, ben bunun da ötesine geçebilirim. Sana Hookson’s’ın da canı cehenneme diyebilirim! Sadece tek bir şeyden emin olmak istiyorum. Sana karşı dürüst olursam, sen de bana karşı dürüst olacak mısın? Atwood ile tekrar birlikte oldun mu?”

“Hayır.”

“Sana inanmıyorum.”

“Öyleyse,” dedi Eve. “Neden tekrar tekrar aynı soruyu sorup duruyorsun? Rica etsem, yoldan çekilir misin?”

“Ah, elbette.” dedi Toby ve kollarını öfkeli bir ciddiyetle birbirine doladı. “Madem istediğin bu.”

Son derece dikkatli ve meraklı gözlerle, mesafeli bir nezaketle kenara çekildi. Başı dik bir şekilde duruyordu. Eve bir an tereddüt etti. Ona âşıktı; onun şüphe ve kaygılarını daha sonra tekrar giderebilirdi; ama acı çekişi bile o kadar gösterişliydi ki, gerçek de olsa, şu an Eve’i sarsmayı başaramamıştı. Yanından usulca antreye çıkıp kapıyı arkasından çekti.

Antrenin parlak ışığı bir an gözlerini kamaştırdı. Gözlerini kırıştırıp ışığa alıştığı anda, Ben Dayı’nın tuhaf sesler eşliğinde boğazını temizleyerek kendisine doğru geldiğini gördü.

“N’aber?” dedi Ben Dayı. “Gidiyor musun?”

(Bir kez daha aynı şey olmasın, n’olur! Yalvarırım Tanrım, bir kez daha olmasın!)

Ben Dayı hiç çaktırmadan usulca yanaşıp ilgi göstermek isteyen birinin bıkıtıcı tavırlarını sergiliyordu. Bir eliyle ağarmış saçlarını kaşıyor, diğerinde ne yapacağını bilmez bir şekilde buruşuk bir zarf tutuyordu.

“Ah, neredeyse unutuyordum,” dedi. “Bu mektup sana gelmiş!”

“Bana mı?”

Ben Dayı başıyla ön kapıyı işaret etti. “Bir on dakika kadar önce posta kutusunda buldum. Kişinin kendi eliyle bıraktığı çok belliydi. Ama üstünde senin adın yazıyor.” Sevecen, buz mavisi gözlerini Eve’e dikti. “Önemli olabilir!”

Eve’in önemli olup olmadığını umursadığı yoktu. Mektubu aldı, zarfın üzerindeki el yazısıyla yazılmış adına baktı ve doğruca çantasına koydu. Ben Dayı boş piposunu ağzının kenarına yerleştirdi ve gürültülü bir şekilde çekti; için için kendini konuşmaya zorluyormuş gibi görünüyordu.

“Bu evdeki olaylardan çok bir şey anlamam” dedi birden. “Ama ben senin tarafındayım.”

“Teşekkürler.”

“Her zaman!” dedi Ben Dayı. Neden sonra koluna dokunmak üzere elini uzattığında, Eve içgüdüsel olarak geri çekildi; ağır aksak hareket eden Ben Dayı adeta ağzının ortasına tokat yemişçesine afalladı. “Kötü bir şey mi oldu, hayatım?”

“Hayır. Affedersin!”

“Eldiven gibi, ha?”

“Hangi eldiven?”

“Biliyorsun ya” dedi Ben Dayı tekrar sevecen gözlerle Eve’in yüzüne bakarak. “Arabayı tamir ederken taktığım eldivenler hani. Sadece seni bu kadar kaygılandıran şeyin ne olduğunu merak ettim.”

Eve dönüp koşarak uzaklaştı.

Sokak karanlıktı. Yumuşak Eylül akşamı havası bahar havasından bile daha hoş gelmişti o an Eve'e. Sokak lambalarından yansıyan donuk beyaz ışık kestane ağaçlarını aydınlatıyordu. Eve, Villa Bonheur'un boğucu atmosferinden sonra adeta özgür dünyaya ilk çıkmış gibi hissediyordu. Ama bu özgür dünyada fazla uzun süre kalması pek de muhtemel görünmüyordu.

Kahverengi eldiven. Kahverengi eldiven. Kahverengi eldiven.

Evinin bahçe kapısına vardığında, duvarın karanlık gölgesinde durdu. Yalnız kalmak istiyordu; küçük bir kutuya konmuş gibi tek başına; imalı sözlerden, sorgulayıcı bakışlardan uzak, kimsenin kendisini göremeyeceği bir karanlığın ortasında.

Seni aptal, dedi kendi kendine. Neden gidip gördüklerini bir bir anlatmazsın ki! O evde yaşayan, kahverengi eldiven takan, aşırı yalaka ve ikiyüzlü davranan birinin olduğunu neden söylemedin? Konuşmamanın, sözcüklerin boğazından yukarı çıkmamasının nedeni ne? Onlara olan sadakatin mi? Böylesi bir suçlamanın durumunu daha da kötüleştireceğinden korktuğun için mi? Yoksa ne kadar hatalı davranırsa davranırsın, sonuçta açık sözlü ve dürüst biri olan Toby'ye olan aşkın mı? Sırf bunun için mi sustun?"

Ama onlardan birine asla sadakat göstermek zorunda değilsin, Eve Neill. Bir gram bile. Hele ki şimdi!

Eve'i en çok iğrendiren de dökülen o timsah gözyaşlarıydı. Bütün aileyi suçlamamalıydın. Aralarından biri hariç hepsi en az onun kadar şaşırılmış, şok olmuştu. Sitem dolu gözlerle Eve'e dönen işte o biri, adeta salata yapar gibi büyük bir soğukkanlılıkla cinayet işleyebilmişti.

Ve hepsi —eğer meselenin kaynağına inecek olursak, Eve'i en çok öfkeliendiren de buydu— hepsi onun yollu bir fahişe olduğuna inanmaya dünden hazırda da, o lanet olasıca açık fikirlilikleri onu affetmelerini sağlıyordu. Belki durum bu kadar da kötü değildi. Üzgünlerdi. Üzgün olmak haklarıydı. Ama işte o iltimas! Eve bundan nefret ederdi.

Ve bu arada?

Cezaevi.

Böyle bir şey olamazdı. Olmayacaktı!

Es kaza ya da bilinçli bir şekilde, ona nezaket gösteren iki kişi olmuştu. Bunların ilki, hiçbir zaman ‘nazik’ biri olmayı beceremeyen ama Eve’i koruyacağını düşündüğü bir yalanı söylemeyi başaramamış olan, sürekli küçümsenmiş hovarda Ned Atwood’dü. İkincisiye, doktordu. Eve adını hatırlamıyordu. Hatta hayatı üzerine yemin edebilirdi ki yüzünü dahi anımsamıyordu. Ama hepsinin önündeki o ifadeyi, ikiyüzlülüktен nefret eden bakışlarla onları süzen pırıltılı siyah gözlerini çok iyi hatırlıyordu. Lawes ailesinin misafir odasında alaycı sesi çınlarken, kılıç gibi keskin zekâsıyla onların foyasını ortaya çıkartan asil duruşunu hissetmişti.

Ama asıl soru, Ned bu basit gerçeği anlattığında, polisin Atwood’a inanıp inanmayacağıydı.

Ned hastaydı, yaralıydı, bilincini yitirmişti. “İyileşmesi beklenmiyordu.” Eve, kendi derdine düşmekten, onunkileri tümüyle unutmuştu. Kurduğu bütün hayalleri bir kenara bırakıp, Lawes ailesini tamamen karşısına alıp Ned’e gitmesi bir şeye yarar mıydı? Ama şimdilik ona telefon bile edemez, bir mektup olsun yazamazdı...

Mektup!

Anges Sokağı’nın serin karanlığında ayakta duran Eve’in eli çantasına gitti. Çantayı açtı, içindeki hayli buruşmuş zarfa baktı.

Eve, Anges Sokağı’nda birkaç adım attı ve evinin bahçe kapısına çok uzak olmayan bir yerde sokak lambasının altında durdu. Üzerinde Fransızca küçük el yazısı harfleriyle adının yazılı olduğu, ağzı kapalı gri zarfı inceledi. Kendisinin yaşamadığı bir evin posta kutusuna elden teslim edilmişti. Basit bir mektup zarfıydı belki de; korkunç ya da fena bir durum söz konusu değildi. Yine de Eve zarfı açarken, kalp atışlarının yavaşladığını, boğazından yukarı sıcak bir şeylerin yükseldiğini hissetti. Fransızca yazılmış kısa bir not vardı, imza yoktu.

Eğer Madam başına gelen mevcut müşkül durumda kendisi açısından yararlı olacak bir şeyler öğrenmek istiyorsa, lütfen, saat ondan sonra herhangi bir vakitte Harpe Sokağı, No 17’ye gelsin. Kapı açık. Lütfen, içeri giriniz.

Başının üstünde yapraklar hışırıyor, gri kâğıdın üstünde gölgeleri salınıyordu.

Eve başını kaldırdı, hemen önündeki, aşçının yokluğunda, Yvette Latour'un akşam yemeğini hazırlamış, onu beklediği kendi villasıydı. Eve zarfı kapatıp tekrar çantasına koydu.

Kapı ziline henüz dokunmuştu ki, Yvette Latour hiç olmadığı kadar işinin ehli ve ifadesiz bir yüzle kapıyı açtı.

"Madamın akşam yemeği hazır" dedi Yvette. "Yarım saatten beri hazır."

"Yemek falan istemiyorum."

"Ama Madamın yemesi gerekiyor. İnsanın sağlıklı kalabilmesi için yemek yemesi şarttır."

"Niye?" diye sordu Eve.

Onu saatleri ve aynalarıyla parlak küçük bir mücevher kutusunu andıran antrede bırakarak merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Birden arkasına döndü ve malûm soruyu sordu. Evde Yvette ile kendisinden başka kimsenin olmadığı gerçeğini hiç bu kadar net hissetmemişti.

"Sana niye diye sordum?" dedi Eve.

"İnanç, Madam," diye yanıtladı Yvette, tartışmaktan kaçınan beklenmedik bir iyi niyetle. Yvette gözlerini iri iri açtı. Bir güreşçininkiler kadar güçlü görünen ellerini kalçasına koydu. "Bu hayattaki herkesin sağlıklı olmak için yemesi gerekir, öyle değil mi?" dedi.

"Sir Maurice Lawes'in öldürüldüğü gece niye kapıyı kilitleyip beni dışarıda bıraktın?"

İşte şimdi saat tik-taklarını çok rahat duyabilirdiniz.

"Madam?"

"Ne dediğimi duydun!"

"Duydum Madam. Ama neyi kastettiğinizi anlamadım."

"Polise benim hakkımda ne anlattın?" diye sordu Eve. Kalbinin sıkıştığını, yanaklarının yanmaya başladığını hissediyordu.

"Madam?"

"Beyaz dantel geceliğim niye hâlâ temizlikçiden gelmedi?"

“Ne yazık ki, Madam! Bilmiyorum. Bazen gerçekten de çok geç gönderiyorlar, öyle değil mi? –Madam yemeğini ne zaman yer?”

Meydan okuması Sir Maurice Lawes’ın porselen tabaklarından biri gibi düşüp tuz buz olmuştu.

“Sana söyledim, yemek falan istemiyorum!” dedi Eve; bir ayağı merdivenin ilk basamağındaydı. “Odama gidiyorum.”

“Belki de Madam kendisine sandviç hazırlamamı ister?”

“Evet, zahmet olmazsa. Bir fincan da kahve.”

“*Bien*, Madam. Madam bu akşam bir daha dışarı çıkacak mı?”

“Belki. Bilmiyorum.”

Ve Eve üst kata çıktı.

Yatak odasında, ipek kumaş perdeler çekili, makyaj masasının tepesindeki ışık açıldı. Eve kapıyı kapattı. Güçlkle nefes alıyordu. Sanki göğsünde koca bir oyuk vardı da nabzı güç bela atıyor gibiydi. Dizleri titriyordu ve yanaklarındaki kan artık başına sıçramış gibi hissediyordu. Rahat bir koltuğa çöküp sakinleşmeye çalıştı.

Harpe Sokağı, No: 17, Harpe Sokağı, No: 17, Harpe Sokağı, No: 17.

Yatak odasında saat yoktu. Eve sessizce koridora çıkıp boş bir odaya girdi ve buradaki saati aldı. Tik-takları patlama anına doğru hızla ilerleyen bir saatli bomba düzeneğinin sesini andırıyordu. Saati iç çamaşırı çekmecesine koydu ve elini yüzünü yıkamak için banyoya girdi. Döndüğünde, yan sehpanın üzerine özenli bir şekilde bırakılmış bir tabakta sandviç ve bir fincan filtre kahve buldu. Hiçbir şey yemediyse de, saatin akrep ve yelkovanı ağır ağır sekiz otuzdan dokuz, dokuz otuzdan ona doğru ilerlerken, kahvesini ve ardı ardına yaktığı sigaraları içti.

Bir seferinde Paris’teki bir cinayet davasına katılmıştı. Ned iyi bir şaka yapmak isteyip onu oraya götürmüştü. Mahkemede onu en çok şaşırtan, bağrıışmalar olmuştu. Yargıçlar da –cüppeli ve üstü yassı şapkalı birden çok yargıç vardı– davalı tarafın avukatlarından aşağı kalmayarak adama suçunu itiraf ettirebilmek için esip gürüyorlardı.

O zaman bu durum Eve'e yabancı ve huzursuz edici derece-
de gülünç gelmişti. Ama siyah çivili sanık sandalyesinin kenarını
tutan ve sorulanlara bağırarak karşılık veren adamcağıza hiç de
komik gelmiyordu. Onu duruşma salonuna getirirlerken, katran
kokan bir geçide açılan bir kapıdan iki kilit tangirtisi duyulmuştu.
Eve'in burnuna tekrar kötü kokular gelmişti. Neler olabileceğini
tahmin edebiliyordu. Gözünün önünde canlanan bu anılara o denli
dalmıştı ki aşağıdan, sokaktan gelen sesleri güçlkle duyabildi.

Neden sonra kapı zili çaldı.

Alt katta fısıldaşmalar duydu. Yvette merdivenleri hiç olmadığı
kadar hızlı ve büyük adımlarla çıkarken, üst katta Eve basamak-
lardan gelen pat, pat, pat seslerini duydu. Yvette yatak odasının
kapısını tıklattı. Yvette hâlâ saygılıydı.

"Aşağıda, bir sürü polis bekliyor Madam!" diye bildirdi. Ses
tonundaki sevinç hâli, kendisine verilen görevi layıkıyla yerine ge-
tirmiş olmanın görünür tatmini, Eve'in ağzını uçuklatmıştı. "On-
lara Madamın aşağı inip kendilerini göreceğini söyleyeyim mi?"

Bu ses kulaklarında birkaç saniye çınladıktan sonra yerini bir
başka sese bıraktı.

"Onları ön taraftaki misafir odasına al." dediğini duydu Eve.
"Bir dakika içinde iniyorum."

"*Bien, Madam.*"

Kapı kapanırken, Eve ayağa kalktı. Gardiropa yönelerek boy-
nunu saran kısa bir kürk şal taktı. Parası olup olmadığını kontrol
etmek için çantasına baktı. Işığı söndürdü ve sakın bir şekilde
koridora çıktı.

Çürük basamağa dikkat ederek, kimsenin duyamayacağı ka-
dar sessiz adımlarla aşağı indi. Her hareketini hayal edebiliyor-
muşçasına, kendini Yvette'in hızına göre ayarlamayı başarmıştı.
Artık fısıldaşmalar ön taraftaki misafir odasından yükseliyordu.
Yvette'in sırtı yarı açık kapıya dönüktü ve bir eli kanuna misa-
firperverliğini gösterircesine havadaydı. Eve bir an aralıktan bir
gözün kısa bakışını ve bir bıyığı seçebilmişse de, gördüğü şeye
inanamadı. İki saniye sonra karanlık yemek odasından daha da
karanlık mutfağa geçmişti bile.

Yine, daha önce bir başka durumda da yaptığı gibi, arka kapının yaylı kilidini açtı. Ama bu kez arkasından kapıyı kapattı. Arka bahçenin çiğ düşmüş ıslak çimlerinde sessiz, usul ilerlerken, yukarıda deniz fenerinin ışığı sallanıyordu. Arka bahçe kapısından dar sokağa çıktı. Üç dakika sonra –bir evin bahçesinde bağlı duran kızgın bir köpek dışında kimseye yakalanmadan– Casino Bulvarı’nın loş görkeminde bir taksiye el ediyordu.

“Harpe Sokağı, No: 17!” dedi Eve.

XIII

“Burası mı?”

“Evet, Madam,” dedi taksici. “Harpe Sokağı, No: 17.”

“Burası bir ev mi yani?”

“Hayır, Madam. Dükkân. Çiçekçi dükkânı.”

Sokak, La Bandelette’in artık pek rağbet edilmeyen, kordon ve sahile yakın kısmında yer alıyordu. La Bandelette’in daimi müşterileri olan İngiliz para saçıcılarının büyük çoğunluğu bu bölgeyi küçümserlerdi; çünkü burası, fazlasıyla Weston, Paignton yahut Folkeston’u andırıyordu (gerçekten öyleydi de).

Gündüzleri arı kovanlarını andıran gri, barut rengi küçücük sokaklar ve dükkânlar turistik eşyalarla, oyuncak kova ve küreklerle, rüzgârgülleriyle, sarı Kodak levhalarıyla dolar, kalabalıklar ailelerin oturabileceği türden barlara doluşurdu. Ama geceleri, hele ki sonbahar biraz uzun sürdüğünde, bu sokakların büyük kısmı karanlık ve تنها olurdu. Yüksek evler arasında kıvrılan Harpe Sokağı, taksiyi adeta yutmuştu. Taksici karanlık bir dükkânın önünde durduysa da, Eve paniklemiş, dışarı çıkmak istemiyordu.

Bir eliyle yarıya kadar açık kapıyı tutuyor, taksimetrenin loş ışığında taksiciye bakıyordu.

“Çiçekçi dükkânı mı?” diye sordu.

“Kesinlikle Madam.” Taksici dükkân vitrininden yansıyan ışıkla belli belirsiz görülen beyaz süslü yazıyı işaret etti. “ ‘Cennet

Bahçesi! Her Tür Çiçek Satılır.’ Ama şu an kapalı, gördüğünüz gibi” diye ekledi, yardımcı olmaya çalıştığını belli eden bir sesle.

“Anlıyorum.”

“Madam kendisini başka bir yere götürmemi ister mi?”

“Hayır. Burası.” dedi Eve. Neden sonra kısa süreli bir tereddüdün ardından devam etti: “Sahibinin kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Ah! Sahibi mi? Hayır.” dedi taksici. Biraz düşündükten sonra ekledi: “Sahibini tanımıyorum ama patroniçeyi gayet yakından tanıyorum açıkçası. Patroniçe, Matmazel Latour. Kısaca Matmazel Prue. Son derece nazik bir genç bayandır.

“Latour mu?”

“Evet, Madam. Madamın bir şeyi mi var?”

“Hayır! Yvette Latour adında bir akrabası, ablası ya da belki teyzesi var mı?”

Taksici Eve’in yüzüne baktı.

“Bir iddiada bulunursam yalan söylemiş olurum. Üzgünüm, Madam, ama açıkçası, bilmiyorum. Tek bildiğim, Matmaze-
lin kendisi kadar tertemiz ve güzel olan bu dükkânın Matmazel Latour’a ait olduğu.” (Eve, loş ışıkta, taksicinin doğrudan kendisine odaklanmış merak dolu gözlerini gördü). “Madam kendisini beklememi ister mi?”

“Hayır. Evet! Evet, belki de böylesi daha iyi olur.”

Eve, tam başka bir soru daha sormak üzereyken fikrini değiştirdi ve birden dönerek hızla çiçekçi dükkânının önündeki kaldırıma adımı attı.

Eve taksiden indikten sonra duygularını açık etmeyen taksici düşünüyordu:

Aman Tanrım, ne kadar hoş ve temiz bir İngilizcesi vardı öyle! İster misin, Matmazel Prue, Madamın sevgilisiyle kırıştırmış, Madam da intikam almak için buraya gelmiş olsun? Böyle bir durumda, ihtiyar Marcel, olur da kezzap dökme olayı falan olursa diye, gaza kökleyip hızla buradan ayrılmak en iyisi. Gerçi düşününce, İngilizler genellikle kezzap falan dökmezler. Ama adam sarhoş

olup, kadın da böyle konuştuğunda korkunç sinirlenebildiklerini görmüştüm. Evet, insan yaşarken daha fazla sayıda güzel ve ilgi çekici şey görmeli. Hem zaten daha bana sekiz frank kırk sent vermesi gerekiyor.

Eve'in kendi düşüncesi bundan çok daha basit ve dolaysızdı.

Dükkân kapısının önünde durdu. Kapının hemen yan tarafında, temiz, parlatılmış dökme cam pencereden içerisi az da olsa görülebiliyordu. Karanlık çatıların üstünden ayın ucu parlıyordu. Tabii bu, pencereden yansıyan görüntüsüydü ve camı şeffaflaştırıyordu.

Saat ondan sonra herhangi bir vakit.

Kapı açık. Lütfen, içeri giriniz.

Eve kapı tokmağını döndürür döndürmez kapı açıldı. Çan ya da bir zil sesini duyma beklentisiyle kapıyı sertçe içeri doğru itti. Ama böyle bir şey olmadı. Sessiz ve karanlıktı. Kapıyı ardına kadar açık bırakarak, bunun ne anlama geleceğinden korkmadığı için değil, dışarıda, sokakta taksicinin beklediğini bildiğinden, dükkâna girdi.

Hâlâ hiçbir şey olmadı...

İçeri doğru ilerledikçe, yüzüne serin, nemli, ıtırılı hava daha keskin bir şekilde vuruyordu. Büyük bir dükkâna benzemiyordu. Pencerenin karşısında alçaltma tavandan aşağı sarkıtılan bir zincire asılmış kapalı bir kuş kafesi vardı. Zemini aydınlatan ay ışığı ancak çiçeklerle bezeli bir odanın dinselliğini gösteriyor, bir cenade çelenginin gölgesini duvara düşürüyordu.

Eve nemin neredeyse su kadar etkili bir biçimde seyrelettiği çiçek kokuları arasında tezgâh ve yazarkasanın önünden geçtikten sonra dükkânın arka tarafında cılız bir sarı ışık fark etti. Işık, bir dip odaya çıkan koridoru kapatan kalınca bir kapı perdesinin altından sızıyordu. Tam o esnada perdenin arkasından neşeli bir kız sesi duydu.

“Kim var orada?” diye sordu ses Fransızca.

Eve sesin geldiği yöne doğru yürüdü ve perdeyi çekti.

Karşılaştığı manzarayı anlatacak tek sözcük evcimenlikti. Mekân evcimenlik saçıyordu. Eve'in karşısında, küçük, konforlu bir oturma odası duruyordu. Duvarlar acınası bir zevki yansıtan bir duvar kâğıdıyla kaplı olsa da ortamda tam bir ev havası hâkimdi.

Şömine rafı, bir aynanın etrafına yapılmış çok sayıda yazı masası çekmecesinden oluşuyordu ve ızgarada yanan, Fransızların top adını verdiği yuvarlak kömürlerden parlak bir ateş yayılıyordu. Orta sehpanın üzerinde püsküllü bir lamba duruyordu. Kanepenin üzerinde oyuncak bebekler vardı. Piyanonun arkasında, hemen üstte çerçeveli bir aile fotoğrafı asılıydı.

Matmazel Prue'nin kendisi de sakin, uysal bir şekilde lambanın yanındaki koltukta oturuyordu. Eve onu daha önce hiç görmemişti ama Mösyö Goron ve Dermot Kinross onunla tanışmışlardı. Son derece hoş giyinmişti ve sıradışı bir huzura sahip görünüyordu. İri, siyah, çekingen gözleri Eve'e dönmüştü. Hemen yanındaki masanın üzerinde bir dikiş kutusu duruyordu; elindeki pembe lastik bandın dikiş yerini yamıyordu ki iğneyi parmağına batırdı. Diğer bütün şeylerin yanında en çok da bu sahne, odaya huzurlu ve sakin bir ev havası veriyordu.

Matmazel Prue'nin tam karşındaysa, Toby Lawes oturuyordu. Matmazel Prue iğneyi, ipi, lastik bandı yana bırakarak ayağa kalktı.

"Ah, Madam!" dedi canlı bir ses tonuyla. "Notumu almışınız demek. Güzel. Lütfen içeri gelin."

Uzun bir sessizlik oldu.

Eve'in ilk tepkisi, ne üzücüdür ki, Toby'nin yüzüne karşı gülmek oldu. Ama ortada komik olan bir şey yoktu. Hem de hiç!

Toby hiç kıpırdamadan oturuyordu. Büyülenmiş, gözünü ondan alamıyormuşçasına Eve'e bakıyordu. Donuk kırmızı renk ağır ağır bütün yüzüne nüfuz edip nihayet tüm yüzüne yerleşti. Aklından ne geçtiğini anlamak için yüzüne bakmak yeterliydi çünkü yüzündeki ifadeden çektiği acıyı satır satır okumak mümkündü. Onu bu hâlde kim görse, hâline üzüldü, acırdı.

Eve şöyle düşündü: Her an öfkeden deliye dönebilirim. Ama şu an böyle bir şey yapamam. Yapamam.

"Notu –Sen mi yazdın?" dediğini duydu.

"Üzgünüm!" diye yanıtladı Prue, telaşlı bir tebessüm ve gerçek bir ilgiyle. "Ama, Madam, bunun pratik bir yoldan halledilmesi gerekiyordu."

Toby'ye doğru uzanarak, göstermelik bir şekilde alnını öptü.

“Zavallı Toby” dedi. “Onunla çok uzun zamandır arkadaşız ama ona gerçeği bir türlü anlatamadım. Ama artık her şeyi açık ve dürüst bir şekilde konuşmamız gerekiyor, yanılıyor muyum?”

“Haklısınız” dedi Eve. “Kesinlikle.”

Prue’nin güzel yüzüne tekrar sakın ve kendinden emin bir ifade yerleşti.

“Madam, bakın, ben akıllı bir karış havada, hoppa bir kız değilim! İyi bir aileden gelen, iyi bir karaktere sahip bir genç kıyım.” Piyanonun üzerindeki fotoğrafı işaret etti. “Bu, babam. Bu da annem. Bu, Arsène Dayı. Ve bu da, ablam Yvette. Zaman zaman zayıf bir anımda yakalandığım oluyorsa... Eh! Kendisinin de sonuçta insan olduğunu bilen her kadın için geçerli değil midir bu da?”

Eve, Toby’ye döndü.

Toby ayağa kalkmaya yeltendiyse, fikrini değiştirip geri oturdu.

“Ama size bakıyorum da!” dedi Prue. “Her şey ortadaydı... ya da en azından ben öyle sanıyordum... masumane bir şekilde, anlamıştım ki... Mösyö Lawes niyetinde ciddiydi, onurluca davranıyor ve evlenmeyi düşünüyordu. Ama daha sonra sizinle nişanlandığı duyuruldu. Hayır, hayır!” Sesi giderek sitemkâr bir hâl almaya başlıyordu. “Sorarım size! Bu adilce miydi? Dürüstçe miydi? Onurlu bir davranış mıydı?”

Prue omuzlarını düşürdü.

“Ama böyle erkekleri iyi bilirim ben! Ablam Yvette öfkeden deliriyor. Ne yapıp edip bu evliliğe engel olmanın bir yolunu bulacağını ve beni Mösyö Lawes’in kollarına bırakacağını söylüyor.”

“Bunlar doğru mu yani?” diye sordu Eve. Meseleyi daha yeni anlamaya başlamıştı.

“Ama ben bunu istemem. Ben kimsenin peşinden koşmadım, koştum. *Je m’en fous de ça!*⁹ Bu Tobee istemiyorsa, denizde başka balık mı yok? Ama bu, ki eminim Madam da bir kadın olarak bana hak verecektir, ancak benim onca zaman kaybımın ve samimi duygularımın istismar edilmesini telafi edecek küçük bir tazminatla adilce olabilir. Haksız mıyım?”

Toby nihayet ağzını açmayı akıl etti.

⁹ Fr. Umurunda değil! Ç.N.

“Ona not mu yazdın... ?” diye sordu şaşkın bir şekilde.

Prue dalgın ve sevecen bir şekilde gülümsemek dışında Toby’yi pek ciddiye almadı. Asıl mesele onunla Eve arasındaydı.

“Kendisine tazminatımı vermesini, böylelikle dostça ayrılabilceğimizi nazik bir şekilde söylüyorum. İyi olmasını istiyorum. Evliliğinde mutluluklar diliyorum. Ama o meteliği olmadığını söyleyip beni aptal yerine koyuyor.”

Prue’nin bakışları neyi düşündüğünü açık ediyordu.

“Daha sonra babası ölüyor. Bu, feci bir durum.” –Yüzünde samimi bir şekilde üzünç ifadesi belirdi– “Neredeyse bir haftadır sevgimi ifade etmek dışında hiç rahatsız etmiyorum. Dahası, babasının varisi olarak, artık bana bayağı cömert davranacaktır. Ama! Dikkatli dinleyin. Burası önemli! Dün gelip babasının işlerinin karışık olduğunu, çok fazla parası olmadığını, komşum olan sanat tüccarı Mösyö Veille’in kırılan enfiye kutusunun ücreti için onları sıkıştırıp durduğunu, inanılması güç ama, tamı tamına yedi yüz elli bin frank istediğini söylüyor bana.”

“Bu not...” diye araya girdi Toby.

Prue, Eve’e bakmayı sürdürerek yanıtladı:

“Evet, ben yazdım. Ablam Yvette’in bu nottan haberi yok. Tamamen kendi fikrimdi.”

“Neden böyle bir not yazdın?” diye sordu Eve.

“Madam, bunu gerçekten sorabiliyor musun?”

“Evet, soruyorum.”

“Birazcık duyarlılık sahibi her insan için” dedi Prue azarlar-casına. “Nedeni ortada.” Tekrar uzanıp Toby’nin saçlarını okşadı. “Zavallı Tobee’ye çok düşkünüm ben...”

Mevzu bahis centilmen birden ayağa fırladı.

“İnan ki, ben zengin falan değilim. Gerçi sanırım senin de kabul edeceğin üzere,” dedi Prue, sakın bir şekilde ayak parmaklarının ucunda seke sendeleye şöminenin üzerindeki aynada hâinden memnun bir edayla kendini izleyerek. “Bunca şeyden sonra biraz daha varlıklı birine dönüşeceğim. *Hein?*”

“Çok güzel hem de!”

“Evet! Madam zengin biri ya da bana söylenen bu. Anlayışlı, görgü sahibi bir insan; bütün bunlardan bir sonuç çıkarabilmek için her şeyin açıklandığı bir şemaya ihtiyaç duymayacağına eminim.”

“Hâlâ hiçbir şey anlamadım...”

“Madam benim zavallı Tobee’m ile evlenmek istiyor. Onu kaybedeceksem de, sizin tabirinizle, bununla başa çıkabilecek, rahat biriyim ben. Kimseyle sürtüşmem. Ama bu tür meselelerde, gördüğünüz gibi, pratik olmak gerekir. Dolayısıyla, eğer Madamın kendisi bana küçük bir miktar tazminat vermeye razı olursa, her şey kendiliğinden hallolacaktır.”

Yine uzun bir sessizlik oldu.

“Madam neden gülmeye başladı?” diye sordu Prue, daha farklı, daha sert bir tonda.

“Pardon. Gülmüyordum. Yani –gerçek anlamda. Oturabilir miyim?”

“Ah, elbette! Nasıl görgümü, terbiyemi unutabildim böyle! Buyrun, bu koltuğa oturun. Tobee’nin en sevdiği koltuktur.”

Toby’nin yüzünde beliren utanma ve küçük düşme kaynaklı bütün o kızarıklık yavaş yavaş silinmeye başlamıştı. On beşinci raundun sonuna gelmiş bir boksör gibi sırtına vurup, “İyi gidiyorsun koca adam” demek isteyeceğin şaşkın bakışlı, suçlu ve öfkeli biri gibi görünmüyordu artık.

Hâlâ dik durmayı başarıyordu. Ama öfkesi de ben bilirimci duruşu da kendini hissettiriyordu. Sevsek de sevmesek de, insan doğası böyledir işte. Bazen kendisini utanç verici bir duruma düşürebilir kolayca. Ardından da bu durumdan kurtulmak için yapacağı tek şey, başka birini –belki de herhangi birini– aynı duruma düşürmek olacaktır.

“Defol!” diye bağırdı Prue’ye dönerek.

“Mösyö?”

“Sana defol dedim!”

“Unutuyorsun galiba” dedi Eve, Toby’yi şaşırtan soğuk ve ani bir tepkiyle. “Burası Matmazel Latour’un evi!”

“Kimin evi olduğu umurumda değil. Ben ne...”

Toby ellerini başına götürüp kafatasını tutmaya çalışır gibi saçlarını çektikten sonra sinirine güçlkle de olsa hâkim olmayı başardı. Dik durmaya çalışıyor, güçlkle nefes alıyordu.

“Defol buradan!” dedi tekrar. “Lütfen. Çık. Madam ile konuşmak istiyorum.”

Yüzündeki kaygılı ifadesi birden kaybolan Prue derin bir nefes aldı ve gülümsedi.

“Hayhay” dedi umursamaz bir tonda. “Madam tazminatın biçimi hakkında konuşmak isteyecektir.”

“Ona benzer bir şey” dedi Eve, onaylar bir ses tonuyla.

“Ben anlayışlı biriyim” dedi Prue. “İnanın, Madam bunu kabul etme nezaketini gösterdiği için çok mutluyum. Bir ara ciddi anlamda kaygılandığımı itiraf etmeliyim. Şimdi gidiyorum; ama hemen üst katta olacağım. Beni görmek isterseniz, şu süpürge sapıyla tavana vurmanız yeterli. *A’voir, Madam. A’voir, Tobee.*”

Prue masanın üzerinden iğnesini, ipliğini, lastik bandını alıp oturma odasının arka tarafındaki kapıya doğru yöneldi. Sempatik bir şekilde, hafifçe başıyla selamlayıp gözlerinin, dudaklarının, dişlerinin güzelliğini gözler önüne sererek, yeliyle *bir şey çiçeğini* dalgalandırarak odadan çıktı ve kapıyı dikkatli bir şekilde kapattı.

Eve masanın yanındaki rahat koltuğa oturdu. Tek laf etmedi.

Toby yerinde duramadı. Usulca yanından uzaklaşarak dirseğini şömüne rafına dayadı. Çiçekçi dükkânının arka tarafındaki bu küçük odada biriken elektrikli, gergin atmosferi Toby Lawes’tan çok daha duyarsız biri bile pek âlâ hissedebilirdi.

Şu an Eve’e sunulan fırsat, dünyada çok az kadına sunulmuştur. Başına üşüşen onca bela, onca sıkıntıdan sonra, ödemesi gereken tek bedelin çok cüzi bir tazminat olduğunu yüksek sesle haykırabilirdi artık. Bu küçük odadaki iki insanı gören tarafsız herhangi bir kişi, Eve’e, düşmanını ağır bir dille eleştirmesini, üzerine atlayıp var gücüyle yumruklamasını salık verirdi. Ama dışarıdan biri için bunları söylemek kolaydı.

Sessizlik sürüyordu. Toby dirseğini şömüne rafına dayamış, bıyıklarıyla oynuyor, ceketinin yakasını yukarı kaldırarak arada nasıl bir tepki verecek diye kaçamak bir şekilde Eve’e bakıyordu.

Eve tek bir kelime etti.

“Pekâlâ!”

XIV

“Beni dinle!” dedi Toby, samimi bir şekilde. “Bütün bunlar için çok ama çok üzgünüm.”

“Üzgünsün demek?”

“Yani, bu durumu öğrendiğin için diyorum.”

“Ah. Bankanın bunu da duymasından korkmuyor musun?”

Toby bir an düşündü.

“Hayır, sorun değil.” dedi. Tekrar Eve’e döndüğünde, yüzünde güçlü bir rahatlamışlık ifadesi vardı. “Bana bak, seni kaygılandıran şey bu muydu yoksa?”

“Belki.”

“Hayır, seni temin ederim hiçbir sorun olmayacak” dedi Toby büyük bir ciddiyetle. “Bunu düşündüm elbet. Ama adın büyük bir skandala karışmadığı sürece, hiçbir sorun olmaz. Önemli olan bariz bir skandalla birlikte anılmamak. Aksi hâlde özel hayatın sadece seni ilgilendirir. Aramızda kalsın ama” –usulca sağına soluna bakındı– “Yaşlı Dufour da, müdür yani, sık sık Boulogne’a piliç götürmeye gider. Ciddiyim. İşyerindeki herkes de bilir bunu. Dışarıdan bir tek sana söyledim, doğal olarak.”

“Doğal olarak.”

Toby’nin yüzü birden yine kızardı.

“Sende en sevdiğim özellik, Eve,” dedi pat diye. “Bu kadar anlayışlı biri olman.”

“Ah, öyle mi dersin?”

“Evet” dedi Toby gözlerini kaçırarak. “Bunu söylemeye dahi gerek yok. Hiçbir güzel kadına, hele senin gibi birine bunu söylemek yersiz. Ama aramızdaki engeller ortadan kalkınca... işte bak, karşımdasın.”

“Doğru. Engeller ortadan kalkıyor, değil mi?”

“Kadınların çoğu sürekli histeri nöbeti geçirip durdu. Sana bunu doğrudan söyleyebilirim. Şu son birkaç hafta içinde, daha babam ölmemişken bile, neler yaşandığını tahmin dâhi edemezsin. Bizzat benim bile pek iyi görünmediğimi fark etmiş olmalısın. Şu yukarıdaki kaltak da,” –Eve birden ciddileşti– “Sana yemin ederim, hayatımdaki en büyük belayı o açtı başıma. Neler yaşadığımı tahmin edemezsin.”

“Bu mu yani” diye sordu Eve sakın bir şekilde. “Bana söyleyeceklerin bu kadar mı?”

Toby göz kırptı.

“Sana söyleyeceklerim derken?”

Doğrusu Eve Neill iyi terbiye almış bir kadındı. Fakat aynı zamanda hâlâ Loomhalt, Lancashire’daki, Neill’s Mills’ın sahibi ihtiyar Joe Neill’in kızıydı. İhtiyar Joe’nun kendisi gibi, kızının da, koşulsuz ve sorgusuz sineye çekebileceği konuların yanı sıra asla hazmedemeyeceği bazı şeyler vardı kuşkusuz.

Matmazel Prue’nin koltuğunda otururken, odada belli belirsiz bir duman olduğunu fark etti. Toby’nin şömine rafının üstündeki aynadan yansıyan başının arka tarafındaki kıvrır kıvrır saçlarının arasında küçücük bir kellik olduğunu gördü. Kafasının arkası, her nedense Eve için adeta bardağı taşıran son damla olmuş gibiydi.

Eve oturduğu yerde doğruldu.

“*Daha önce allahın belası bir küstahlıkla konuşan sen değil miydin?*” diyerek patladı en sonunda.

Toby şaşkın gözlerle ona bakarken duyduklarıyla ilgili kulaklarına inanamıyordu.

“Tüm gün boyunca bana ahlâk vaazı veren, kendini beğenmiş Sir Galahad¹⁰ gibi caka satan, idealleri ve ilkelerinden bahseden

¹⁰ Kral Arthur’un yuvarlak masa şövalyelerinden biri. Hristiyanlığa vermiş olduğu

sen değil miydin? Diğer taraftan da, beni tanıdığın ilk günden beri bu kızcağızı bekletip duruyordun, öyle mi?”

Toby dehşete düşmüştü.

“Sen ciddi misin Eve?” dedi. “Ciddi misin?” Neden sonra bir anda banka müdürü Mösyö Dufour ile karşı karşıya gelecekmiş gibi sinirli ve hızlı adımlarla odanın içinde dönüp durmaya başladı.

“Evet ciddiyim!” dedi Eve. “Aaaah!”

“Senden böyle sözler duyacağımı hiç tahmin etmezdim.”

“Sözler! Ya eylemler ne olacak, peki?”

“Nesi varmış eylemlerimin?” diye sordu Toby.

“Yani yaptığım her şeyi ‘unutup affedebilirsin’ öyle mi? Senin tüm bu sözlerin ve tavırlarının Uriah Heep¹¹ pozları olduğunu tahmin etmeliydim. Ama ya gayelerin ve ideallerin ne olacak? Kaldı ki sen saf bir ahlâk kuralına sahip kendi hâlinde davranan az sayıdaki genç erkekten biri değil miydin?”

Toby endişelenmenin ötesinde, gerçekten afallamıştı. Tıpkı annesi gibi miyop gözlerini kısarak Eve’e bakıyordu.

“Ama bu bütünüyle farklı bir şey” diye karşı çıktı. Sesi açıklama yapmaya çalışan küçük bir çocuğun sesini andırıyordu.

“Ya, öyle mi?”

“Evet, öyle!”

“Nesi farklıymış?”

Toby yanıt vermeye çalıştı. Sanki kendisinden gezegenler arası sistem ve evrenin oluşumunu tek bir cümlede açıklanması istenmiş gibi bir hâli vardı.

“Eve, tatlım! Bir erkeğin... nasıl desem, bazı ihtiyaçları vardır.”

“Ama kadınların yoktur öyle mi? Böyle mi düşünüyorsun?”

“Aha!” dedi Toby birden. “Yani, itiraf ediyorsun.”

“Neyi itiraf ediyorum?”

hizmetlerden ve örnek kişiliğinden ötürü melekler tarafından doğrudan cennete götürüldüğüne inanılmaktadır (ç.n.)

¹¹ Charles Dickens’in (1812-1870) yazmış olduğu David Copperfield adlı romanda yer alan ve dalkavukluğu ve hilekârlığını alçak gönüllülük kisvesi altında gizlemeye çalışan bir karakter. (ç.n)

“Atwood denen herifle yeniden bir şeylere başladığını.”

“Böyle bir şey demedim! Sadece, kadınların da—”

“Hayır, yo!” dedi Toby, tanrıların bile bilmediği aşkın bir bilgiye sahip biri gibi başını sallayarak. “İyi bir kadının olmaz. İşte bir-birimizden ayrıldığımız nokta da tam burası. Eğer bir kadın böyle şeyler yapıyorsa ve tabi ki bir leydi değilse, kusursuzlaştırılmayı da hak etmez. Bu yüzden sana böyle şaşkın gözlerle bakıyorum, Eve. Ayrıca biraz olsun sakın konuşamaz mısın? Seni hayatta incitmem. Bunu biliyorsun. Ama itiraf etmeliyim ki aklımdan geçenleri söylemeye dilim varmıyor. Sanırım bu gece senin yeni bir yüzünü görüyorum. Bana öyle geliyor ki—”

Eve hiç sözünü kesmedi.

Kayıtsız bir şekilde, Toby’nin şömineye fazla yakın durduğunu gördü. Gri pantolonun paçaları arkadan tutuşup dumanı tütmeye başlayacaktı ki pozisyonunu değiştirdi. Saman gibi alev alacak olması bile Eve’i hiç endişelendirmede.

Toby’nin sözünü kesen, kapıyı hafifçe tıkladıktan sonra hızlı adımlarla içeri girip biraz da gergin bir tonda özür dileyerek masaya yönelen Matmazel Prue oldu.

“İp- ıplık!” diye açıkladı Matmazel Prue. “Bir makara daha almam lazım da.” Toby paçaları tutuşmuş bir şekilde acıyla havaya sıçrar, Eve için için “oh oldu sana” derken, Matmazel Prue dikiş kutusunun altını üstüne getirmekle meşguldü.

“Sevgili Tobee” dedi Matmazel Prue. “Ve Madam. Bu kadar bağırmanızı, mümkünse daha küçük harflerle konuşmanızı rica ediyorum. Burada saygın bir konumumuz var komşularımızın rahatsız olmasını istemem.”

“Bağırıyor muyduk?”

“Hem de çok bağırıyordunuz. Ne dediğinizi anlamadım, İngilizce bilmiyorum. Ama kulağa hiç de hoş şeylerden bahsediyorsunuz gibi gelmiyordu.” Nihayet kutudan bir makara kırmızı ip bulup yukarı, ışığa doğru tuttu. “Umarım aranızdaki bu anlaşmazlığın benim tazminatımla bir alâkası yoktur.”

“Evet” dedi Eve. “Onunla alâkalı.”

“Madam?”

“Sevgilini senden satın almayacağım.” dedi Eve, bir yandan da Toby’nin pisliğini temizleyerek. Hakçası, Toby de bu meselede en az Eve’in kendisi kadar öfkeliydi.

“Ama size bir teklifim olabilir” dedi Joe Neill’ın kızı. “Ablanız Yvette Latour’u polise gidip Sir Maurice Lawes’in öldürüldüğü gece kapıyı kilitleyip beni dışarıda bıraktığını itiraf etmeye ikna edersiniz, size istediğiniz tazminatın iki katını vereceğim.”

Prue’nin birden beti benzi attı; pembe ruj sürdüğü dudakları, siyah kalem çektiği gözleri daha bir açığa çıktı.

“Ablamın ne yaptığını bilmiyorum!”

“Mesela, beni tutuklatmaya çalıştığını bilmiyorsun, yani? Belki de bunu yapmasının nedeni, böylelikle Mösyö Lawes’in seninle evleneceğini düşünüyor olmasıdır, ha?”

“Madam!” diye bağırdı Prue.

(O an Eve kızın gerçekten de bundan haberi olmadığını düşündü).

“Tutuklama meselesini dert etme!” dedi Toby. “Blöf yapıyorlar. Bunu gerçekten yapmazlar.”

“Yapmazlar mı? Bir düzine polis beni hapse atmak için evime geldi. Ancak evden kaçıp buraya gelerek kurtulabildim onlardan.”

Toby ceketinin yakasını çekiştirdi. Eve İngilizce konuşmuşsa da, hayli korkmuş görünen Prue meselenin özünü anlamıştı kuşkusuz. Bir başka makarayı daha inceleyerek masanın üzerine bıraktı.

“Polisler burayı mı geliyor?”

“Bu beni hiç şaşırtmazdı!” dedi Eve sert bir şekilde.

Prue titreyen parmaklarıyla dikiş kutusunu eşeleyerek dikkatli bir şekilde incelediği malzemeleri bulup çıkardı ve birkaç makara ip, bir tomar iğne ve bir makastan oluşan eşyaları masanın üzerine koydu. Ardından, biraz da tuhaf bir şekilde, bir ayakkabı çekeceği, sarılı hâlde bulunan bir mezura ve bir yüzükle birbirine dolaşmış bir saç filesini eline aldı.

“Senin ablan” dedi Eve. “Bunu kafasına koymuş. Bu kişinin sen olduğunu hiç tahmin etmemiştim.”

“Mersi Madam!”

“Ama bu, hiç de iyi değil. Çekirge bu kez sıçrayamayacak. Mösyö Lawes sizinle evlenmek istemiyor; bunu kendi ağzıyla söyledi size. Öte yandan, benim hayatım ciddi anlamda tehlikede ve şu an beni temize çıkarabilecek durumda olan tek kişi de senin ablan.”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Yvette benim aptal olduğumu düşünür. Bana hiçbir şey anlatmaz.”

“Lütfen!” diye üsteledi Eve çaresiz bir şekilde. “Ablan o gece neler olduğunu çok iyi biliyor olmalı. Onlara gidip tüm bu olaylar olurken, Mösyö Atwood’un odamda olduğunu söyleyebilir. Atwood’a inanmıyorlarsa bile, ablana inanabilirler. Ablanın benim hapse atılmamı bu denli saplantılı bir şekilde istemesinin tek nedeni sensin sanırım, dolayısıyla elbette ki...”

Eve bir an durup düşünmeye başladı; birden irkilerek ayağa fırladı.

Prue, dikiş kutusunda ne varsa hemen hepsini dışarı çıkarmıştı. İğneler, makaralara sarılı iplikler arasından sert bir şekilde düştüğü son malzeme ve ucuz bir taklit mücevherdi. Öyle miydi? Minik, mavi ışıklı taşları izleyen minik, kare şeklindeki kristalimsi taşlar eski tarz ince telkariye dizilerek bir tür gerdanlık meydana getiriyordu. Prue’nin elinden düşürmesiyle birlikte, yerde yılan gibi kıvrılan gerdanlık ışığın altında ihtişamlı bir şekilde duruyor, taşları ıslıl ıslıl parlıyordu.

“Bunu nereden aldın sen?” diye sordu Eve.

Prue kaşlarını kaldırdı.

“Bunu mu? Değerli bir şey değil, Madam.”

“Değerli değil mi?”

“Hayır, Madam.”

“Elmas firuze.” Eve eğilip gerdanlığı bir ucundan tutup aldı ve gerdanlık lambanın yanına doğru hafif kıvrılarak sallandı.

“Lamballe Prensesi’nin gerdanlığı! Eğer tümüyle kafayı yemediysem, bunu en son Baba Lawes’in koleksiyonunda görmüş-tüm. Çalışma odasına girer girmez hemen kapının sol tarafında kalan vitrinde.”

“Elmas firuze mi? Madam yanılıyor” dedi Prue sakın bir ses tonuyla. “Şüphemiz mi var? Pekâlâ! O hâlde Mösyö Veille’e

gidelim, dükkânı hemen birkaç dükkân ileride. Gidip değeri ne diye ona soralım!”

“Tamam.” dedi Toby, işkillenmiş bir şekilde. “Ama önce söyle bakalım ufaklık, nereden aldın sen bunu?”

Prue bir Toby’ye, bir Eve’e baktı.

“Belki de ablam haklı, gerçekten aptalın tekiyim ben.” Kendinden emin bir şekilde gözlerini kırptı. “Belki de, bu hiç de iyi bir fikir değildi. Aman Tanrım! Eğer bir hata yapmışsam ablam beni öldürür! Beni kandırmaya çalışıyorsunuz siz. Size inanmıyorum! Artık hiçbir sorunuza da yanıtlamayacağım. Hatta —evet, ben doğruca ablamı arıyorum!”

Prue bunu der demez öyle bir hışımla odadan çıktı ki onu durdurmak istediyseler de, bunu başaramadılar. Dükkânın arka odasındaki kapının ardında topuklularıyla merdivenleri çıkışını dinlediler. Eve gerdanlığı masaya bıraktı.

“Ona bunu sen mi verdin, Toby?”

“Allah aşkına, hayır!”

“Emin misin?”

“Elbette eminim.” dedi Toby, birden sırtını dönerek. Artık Eve’i aynadan görüyordu. “Ayrıca, o özel gerdanlık bir yere kaybolmadı.”

“Kaybolmadı mı?”

“Hâlâ kapının solundaki vitrinde duruyor. En azından ben evden çıktığımda, yani bir saat önce hâlâ oradaydı. Hatırlıyorum çünkü Janice dikkatimi o yöne çekmişti.”

“Toby” dedi Eve. “Kahverengi eldivenleri kim takıyor?”

Üzerinde ufak pas benekleri olan aynada Toby’nin yüzü birden tuhaf bir hâl aldı.

“Bu akşamüzeri polis bana bunu sorduğunda” dedi Eve kaskattı kesilmiş vücudundaki bütün sinirleri kontrol etmeye çalışarak. “Onlara bütün gerçeği anlatmadım. Ned Atwood babanı öldüren kişiyi gördü. Ben de biraz gördüm sayılır.”

“Kahverengi eldiven takan biri çalışma odasına girdi ve enfiye kutusunu parçalayıp Baba Lawes’ı öldürdü. Belki Ned ölmeyecek,

bunu sen de biliyorsun. Eğer yaşarsa,” –aynada, Toby usulca gözlerini başka yöne çevirdi– “Ne gördüğünü söyleyecektir. Sana bundan daha fazla bir şey söyleyemem, Toby. Anlattıklarım bile fazla aslında. Bu fenalığı yapan her kimse, bi’tanem, senin ailenden biri.”

“Bu düpedüz yalan!” dedi Toby, sesini çok yükseltmeden.

“Öyle mi? Sen öyle düşün o hâlde.”

“Senin şu... erkek arkadaşın ne gördü?”

Eve ona Ned’in ne gördüğünü tekrar anlattı.

“Bu konuda Mösyö Goron’a tek kelime etmedin ama” dedi Toby. Boğazı kupkuru kesilmiş gibiydi.

“Etmedim. Neden etmedim, biliyor musun?”

“Bilmiyorum. Ayıla bayıla sarılıp koklaşmalarını örtmek için değilse tabii...”

“Toby Lawes, ayağa kalkıp suratının ortasına tokat atmamı mı istiyorsun?”

“Bakıyorum, iyice kabalaşıyoruz.”

“Kabalıktan bahseden sen misin?” dedi Eve.

“Üzgünüm.” dedi Toby ve gözlerini yumdu. Ellerini şömine rafına koydu. “Ama anlamıyorsun. Eve, bu artık bardağı taşıran son damla oluyor. Anlattığın bu şeyle annemi de kardeşimi de ilişkilendireceğimi beklemiyorsun herhâlde benden!”

“Annen ya da kardeşinden söz eden kim? Sana sadece şunu söylüyorum. Ned bu yönde ifade verebilir, hatta belki Yvette Lator bile. Ve ben de salak gibi, ağzımı bile açmıyorum. Neden? Sırf seni üzmemek istemediğim için. Sen ki ne kadar asil bir erkek, ne kadar dürüst bir insansın...”

Toby başını kaldırıp gözünü tavana dikti.

“Onu bana karşı mı kullanıyorsun?” diye sordu.

“Sana karşı falan kullandığım yok.”

“Kıskançlık, ha?” diye üsteledi Toby.

Eve yanıtladı. “Komik duruma düşen biri varsa, sanırım, o ben değilim.” Birden gülmeye başladı. “Odaya girdiğimde, yüzündeki ifadeyi görebilseydin keşke. Polisler gerçekten peşimde olmasaydı,

eğer sen onlara engel olmak için bir şey yapmadıysan tabii, bu çok fena bir şaka olabilirdi. Ve işte şimdi bir de Matmazel Prue'nin gerdanlığı çıktı ortaya. Tıpkı..."

Odayı dükkânın ön tarafından ayıran kalın kahverengi kadifeden kapı perdesi birden bir el tarafından kenara doğru çekildi. Eve, eskimiş spor takım elbiseli uzun boylu adamın yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle –sanki ağzında bir sorun varmış gibi tuhaf bir gülümsemeyle– odaya girdiğini gördü. Adam içeri girer girmez şapkasını çıkardı.

"Böldüğüm için kusura bakmayın" dedi Dermot Kinross. "Ama bu gerdanlığa bir de benim bakmamda bir sakınca var mı diye soracaktım."

Toby birden arkasına döndü.

Dermot masaya doğru yöneldi, şapkasını masanın üzerine bıraktı. Beyaz ve mavi renkli taşlarla bezeli gerdanlığı alıp ışığa tuttu. Parmakları arasına dolayıp cebinden bir kuyumcu merceği çıkardı. Biraz da garip bir şekilde sağ gözüne yerleştirerek gerdanlığı dikkatle incelemeye koyuldu.

"Evet" dedi, rahat bir nefes alarak. "Tamamdır. Gerçek değiller."

Gerdanlığı masaya bırakıp merceği tekrar cebine koydu.

Eve nihayet konuşabildi.

"Polisle birlikte misiniz? Onlar da... ?"

"Peşindeler mi? Hayır!" dedi Dermot gülümseyerek. "Aslında, ben Harpe Sokağı'na sanat tüccarı Mösyö Veille'i görmeye geldim. Bu konuda bir uzmanın görüşüne başvurmak istemiştim."

İç cebinden pelür kâğıda sarılı bir şey çıkardı. Kâğıdı açtı ve nihayet mavi ve beyaz taşlarla bezeli ikinci bir gerdanlık daha çıkardı. Masanın üzerinde duran gerdanlıkla birbirlerine o kadar benziyorlardı ki Eve bir ona bir ona bakıyordu.

"Bu" dedi Dermot, kâğıdın içinde duran gerdanlığa hafifçe dokunarak. "Sir Maurice'in koleksiyonundan alınan Lamballe Prensesi'nin gerdanlığı. Cinayetin işlendiği gece, sizin de hatırlayacağınız üzere, vitrinin altında yere atılmış hâlde bulunmuştu, öyle değil mi?"

"Yani?" dedi Eve.

“Baştan beri bunun nedenini merak ediyorum. Bu gerçek bir el-mas firuze gerdanlık.” Tekrar usulca gerdanlığa dokundu. “Mösyö Veille beni bu konuda bilgilendirecektir. Ama görünen o ki artık ikinci bir gerdanlık daha var: basit bir imitasyon. Anlayacağınız, buradan çıkan sonuç...”

Neden sonra Dermot birden boşluğa dikti gözlerini. Ardından başını salladı ve kendine geldi. Gerçek gerdanlığı tekrar pelür kâğıda sardı, cebine koydu.

“Söyler misiniz” diye bağırdı Toby. “Sizin burada ne işiniz var?”

“Evinize çat kapı dalmış olduğumu mu söylüyorsunuz, Sir?”

“Neyi kastettiğimi anladın. Ayrıca ikide bir de bana kibar kibar ‘Sir’ deyip durma! Sanki...”

“Evet?”

“Sanki benimle alay ediyor gibisiniz!”

Dermot, Eve’e döndü. “Dükkâna girdiğinizi gördüm. Geldi-gimde, taksici hâlâ içeride olduğunuzu söyledi ve kapı da ardına kadar açıldı. Size asıl söylemek istediğim şeye gelecek olursam, artık kaygılanmanızı gerektirecek bir durum yok. Polis sizi tutuklamayacak. En azından şimdilik.”

“Ama evime geldiler.”

“Evet, bunu genelde yaparlar. Artık onları sürekli burnunuzun dibinde göreceksiniz. Ama size şunu söylemeliyim ki, görmeyi en çok istedikleri kişilerden biri de, onları son derece hoş bir şekilde ağırlayan Yvette Latour’dan başkası değildi. Ve o yaşlı cadaloz şu an hayatının en zor anlarını yaşamıyorsa, Fransızlar hakkında hiç-bir şey bilmiyorum demektir... Buyrun, rahat olun.”

“Böyle – böyle iyiyim.”

“Akşam yemeği yediniz mi?”

“Hayır.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim. Bunu telafi etmek gerek. Saat on biri geçiyor ama yolumuzun üstünde bu saatte açık restoran bulabiliriz. Durum şu. Birisi kendisine Lawes ailesinden birinin kasıtlı bir şekilde yalan ifade verdiğini söylediğinden beri, dostumuz Mösyö Goron’un kafası biraz karıştı.”

“Lawes ailesi” tamlaması odadaki havayı yine tümüyle değiştirmişti. Toby bir adım öne attı.

“Sen de mi bu kumpasın içindesin yoksa?”

“Bir kumpas var, Sir. Evet, gerçekten de ortada bir kumpas dönüyor. Ama bu kumpası hazırlayan ben değilim.”

“Ne zamandan beri kapıdan bizi dinliyorsun?” dedi Toby eliyle kapıyı işaret edip. Ardından daha vurgulu bir şekilde ekledi: “Bir şey mi duydun? Kahverengi eldiveni ve diğer bütün her şeyi duydun mu yoksa?”

“Evet.”

“Şaşırmadın mı?”

“Hayır, şaşırdığımı söyleyemem.”

Toby nefes almakta zorlanır bir hâlde, samimi bir üzüntü ifadesiyle onlara bakıyordu. Birden elini sol kolundaki yas bandına götürdü.

“Beni iyi dinle” dedi. “Ben sizin sandığınız gibi, aile meselelerini uluorta tartışacak biri değilim. Ama size sormak isterim. Mantıklı, akli başında bir insan olarak, bu konuda benim fena çuvalладığımı mı düşünüyorsunuz?”

Eve tam konuşacaktı ki “Bekle!” dedi Toby. “Olay dışarıdan kötü görünüyor, bunu kabul ediyorum. Ama içimizden birinin babamı öldürmeyi düşündüğü iddiası bana düpedüz saçmalıktan öte bir şey gibi görünmüyor. Ve evet, bunu o yaptı!” Toby eliyle işaret etti. “Güvendiğim, hatta taptığım kadın yaptı bunu!

“Ona artık başka bir yüzünü görmeye başladığımı söylemiştim. Ve, Aziz George adına yemin ederim ki, bunda ciddiyim! Öyle görüyorum. Sevgilisi Atwood’u tekrar odasına aldığını itiraf edecek kadar fena bir kadın o. Bana bundan daha fena bir şey yapamazdı. Ona kendisi hakkında bir şey söyleyecek olduğumda, anında öfke lenip karım yapmaya niyetlendiğim bir kadına hiç de yakışmaya-cak bir dilde konuşmaya başlıyor.

“Böyle konuşmasının nedeni ne, peki? Şu Prue denen kız! Tamam, bir hata yaptığımı kabul ediyorum. Ama her erkek böyle kaçamaklar yapmıştır. Yani bu hep böyle olmuştur, haksız mıyım?

Bir erkek bunu pek de ciddiye almaz. Kimsenin de bunu ciddiye almasını beklemez.”

Toby’nin ses tonu giderek yükseliyordu.

“Bu, evlenme sözü veren bir kadınınkinden bütünüyle farklı bir şeydir. Atwood denen herifle gerçekten de hiçbir şey yaşamamışsa ki bu konuda kuşkulananın nasıl da gerekli olduğunu ona açıklayacağım, sonuçta o adamı odasına aldı, öyle değil mi? Ben tanınan bir işadamıyım. İnsanların karım hakkında böyle şeyler söylemesine müsaade edemem. En azından nişanlandıktan sonra, böyle bir şeye izin veremem. Hayır! Ne kadar seviyor olsam da, asla! Değiştiğini sanmıştım ve kararımın arkasıdaydım. Ama madem bana bu şekilde davranıyor, öyleyse bu birlikteliği devam ettirmek ne derece mantıklı, bundan emin değilim.”

Aziz Toby sustu. Susmasının sebebi söyleyeceklerinin bitmesi ya da ne söyleyeceğini unutması değildi, Eve ağlamaya başladığı için ara vermişti konuşmasına. Eve tamamen sinirden ve öfkeden ağlıyordu ama Toby bunu elbette ki anlayamıyordu.

Yine de sana nasıl deli gibi âşık olduğumu biliyorsun” diye ekledi Eve’i avutmaya çalışarak.

Yaklaşık bir on saniye kadar odada çık çıkmadı. Bu öylesine mutlak bir sessizlikti ki, yukarıda hüngür hüngür ağlayan Matmazel Prue’nin hıçkırıklarını duymak işten bile değildi. Dermot Kinross nefesini tutmuş öylece duruyordu. Bir an nefes alıp verecek olsa patlayacak gibiydi. Zekice planlanmış kanlı bir cinayetin yol açtığı geçmiş acılar ve aşağılanmalar kafasının içinde dönüp duruyordu.

Buna karşın tek yaptığı, son derece sakın ve cana yakın bir şekilde elini Eve’in koluna atmak oldu.

“Gidelim burdan!” dedi kibar bir şekilde. “Bundan daha iyisini hak ediyorsunuz.”

XV

Serin Eylöl sabahlarında Picardy sahilinde güneş ufukta kırmızı pastel boyayla çizilmiş bir çizgi gibi yayılarak doğar ve boya kutusunu üstüne bocalar gibi olanca rengini suya akıtır. Daha sonra güneşin gökte tastamam belirmesiyle minik ışık huzmeleri Dover Boğazı'ndan esen rüzgârla dalgalanan Kanal sularını deler, geçer.

Sağ tarafta Kanal, sollarındaysa kumdan oluşmuş bodur tepelerle görülüyordu. Sahil boyunca kıvrılan asfalt yolun kendisi de tıpkı bir nehir gibi parıldıyordu. Fayton ön taraftaki sabırlı şoförü ve hemen arkadaki iki yolcusuyla tangırdayarak ilerliyor, her gıcırtı ve şangırtı, atın yolu adımlarken çıkardığı her bir nal sesi sabahın o hoş sessizliği ve tenhaliğinde ayrı bir hengameye neden oluyor gibiydi.

Kanal'dan doğru gelen hafif esinti Eve'in saçlarını tatlı tatlı savuruyor, koyu renkli kürk paltosunu usulca okşuyordu. Öte yandan Eve gözlerinin altı çukur biraz çukursa da artık gülüyordu.

"Beni bütün gece konuşturduğunuzun farkında mısınız?" dedi yüksek sesle.

"Zıyanı yok." diye yanıtladı Dermot.

Silindir şapkalı faytoncu ne arkasına döndü ne de tek laf ettiyse de, omuzlarını neredeyse kulaklarına değdirircesine yukarı kaldırdı.

"Bu arada, neredeyiz?" diye sordu Eve. "La Bandelette'ten dokuz, on kilometre uzakta olmalıyız!"

Faytoncunun omuzları bir kez daha Eve’i onaylarcasına kalktı.

“Çok mühim değil” dedi Dermot. “Şimdi, sizin hikâyenize dönecek olursak!”

“Evet?”

“Bana her şeyi baştan anlatmanızı istiyorum; kelimesi kelimesine.”

“Tekrar mı?!!!”

Bu kez faytoncunun omuzları, ancak kendisi gibi akrobatik hünerleri olan birinin yapabileceği bir şekilde kulak hizasının da yukarısına kalktı. Kırbacını şaklatarak faytonu hızlandırdığında arkada oturanlar birbirine bakıyordu.

“Lütfen” dedi Eve. “Size aynı şeyleri tam dört kez anlattım. Tek bir detayı dahi atlamadım ve yemin ederim ki o gece olanların hepsi bu.” İki eliyle saçlarını arkaya attı. Rüzgârın etkisiyle hafif sulanmış gri gözleri adeta yalvarırcasına Dermot’a bakıyordu. “Hiç olmazsa kahvaltıdan sonraya erteleseک olmaz mı?”

Dermot bunu duyduğuna çok sevindi.

Omuzlarını düzelterek sırtını koltuğun rengi atmış döşemesine yasladı. Uykusuzluktan ve zihnini daha önce hiç bu kadar yakından görmediği bir yere yönelten somut bir keşiften olsa gerek, hafif çakırkeyifti. Hayli kötü görüldüğü, tıraş olması gerektiği gerçeğini bile unutmıştu. İçinde müthiş bir mutluluk dalgası yükselirken dünyayı kollarıyla kaldırmış, tekrar dengeli bir hâle getirdikten sonra geri bırakmış gibi hissediyordu.

“O hâlde birlikte biraz da eğlenceli vakit geçirebiliriz.” dedi Dermot. “Sonuçta gerekli bütün detayları öğrendiğimi sanıyorum. Gördüğünüz gibi, Bayan Neill, bana son derece önemli bir şey anlattınız.”

“Nedir o?”

“Bana katilin kim olduğunu söylediniz!” diye yanıtladı Dermot.

Külüstür faytonun adeta havada uçar gibi sekmesiyle birlikte, Eve öne doğru eğildi ve fayton halısının katlandığı tutamağı tutarak güçlkle dengesini sağladı.

“Ama benim en ufak bir fikrim bile yok!” dedi.

“Biliyorum. Anlattıklarınız da zaten bu yüzden çok değerli. Eğer ne olduğunu biliyor olsaydınız–”

Dermot birden durdu ve gülümsedi.

“Dün bir fikrim vardı, daha doğrusu bir fikre dair ipucu.” diye devam etti. “Ama yanlış yere bakıyor olabilirdim. Dün gece Papa Rousse’s’da omletinizi bitirdikten sonra anlattığınız hikâyeye kadar tam anlamıyla ayılamamıştım.”

“Dr. Kinross” dedi Eve. “Hangisi yaptı?”

“Fark eder mi? Buranızda” dedi parmağını kendi göğsüne basarak. “Herhangi bir şey değişir mi?”

“Hayır. Ama –Hangisi yaptı?”

Dermot, Eve’in gözlerinin içine baktı.

“Bunu size söylemeyeceğim. Kasten böyle yapıyorum.”

Eve bu iki cümlemin bile yeterince açıklayıcı olduğunu düşündü. Ama tam sert bir şekilde tepkisini göstermek üzere ağzını açmıştı ki Dermot’un bakışlarındaki sakinleştirici, samimi yakınlığı fark etti; neredeyse yakıcı bir güce sahip bir şefkatin gücüydü bu.

“Dinle” dedi Dermot. “Aklı kıtları son bölümde şaşırtmaya çalışan büyük dedektif pozlarında değilim. Sadece bir psikoloğun sahip olacağı en geçerli nedene sahip olduğumdan böyle söylüyorum. Bu meselenin asıl sırrı” –parmağıyla Eve’in alnına dokundu– “İşte tam burada. Beyninde.”

“Hâlâ hiçbir şey anlamadım.”

“Biliyorsun. Ama bildiğinin farkında değilsin. Söylesem, hemen dönüp olayları tekrar gözden geçireceksin. Olayları yorumlayacak, gerçeklere ulaşacaksın. Ama böyle yapmamalıyız. En azından şimdilik. Her şey –duyuyor musun? *Her şey*– bu hikâyeyi aynen bana anlattığın gibi Mösyö Goron ve soruşturma yargıcına da anlatmana bağlı.”

Eve huzursuz bir şekilde kıpırdandı.

“İzin ver, sana başka bir örnekle açıklayayım!” dedi Dermot, Eve’e bakarak. Elini yeleğinin cebine attı, saatini çıkarıp Eve’e doğru tuttu. “Meselâ,” dedi. “Bu nedir?”

“Özür dilerim, anlamadım!”

“Bu, elimde tuttuğum şey ne?”

“Bir saat, Mösyö Hokkabaz.”

“Nerden biliyorsun? Rüzgâr bayağı sert esiyor, tik-taklarını duyuyor olamazsın.”

“Ama caanım efendim, bir saat olduğunu görüyorum işte!”

“Aynen öyle. İşte kastettiğim de bu. Saati aynı zamanda görebiliriz de” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Ve şu an beşi yirmi geçiyor. Kesinlikle biraz uyumaya ihtiyacınız var. –Faytoncu!”

“Buyrun Mösyö?”

“Kasabaya dönsek iyi olacak.”

“Peki Mösyö!”

O sabırlı faytoncuya adeta büyümlü bir elin değdiğini söylemek mümkündü. Faytonu bir anda 180 derece döndürüşü film karelerinin hızlandırılmasıyla yaratılan türde bir etki yaratmış, bütün sokak birden canlanmıştı. Aynı yoldan tangır tungur geri dönerler, gri-mavi bir renge bürünen Kanal üzerinde beyaz martılar cıyaklayarak dolanırken, Eve tekrar söze girdi.

“Ee, şimdi ne yapıyoruz?”

“Uyku! Ardından, sadık hizmetçinize güveniyorsunuz. Ve daha sonra da Goron ve soruşturma yargıcını görmek zorundasınız.”

“Evet. Sanırım öyle.”

Şu Mösyö Vautour, soruşturma yargıcı, sorguda terör estirmesiyle ün salmış biridir. Ama ondan korkmana gerek yok. Eğer kurallara uymakta ısrarcı olursa ki öyle olacağını sanıyorum, görüşmede benim bulunmama izin vermeyecektir...”

“Siz orda olmayacak mısınız?” diye bağırdı Eve.

“Bildığınız üzere, ben avukat değilim. Bu arada, kendinize bir avukat tutsanız iyi edersiniz. Döndüğümüzde Saulomon’u yanınıza gönderirim.” Bir an duraksadı. “Benim orada olup olmamam” diye ekledi, keskin gözlerini faytoncunun sırtına dikerek. “Sizin için çok fark eder mi?”

“Elbette eder. Size henüz hiç teşekkür bile...”

“Ah, rica ederim. Dediğim gibi, hikâyeyi bütün detaylarıyla, unutmayın, tıpkı bana anlattığınız gibi anlatın. Anlattıklarınız resmi kayıtlara geçtiği an, ben de harekete geçebilirim.”

“Siz bu arada ne yapacaksınız?”

Dermot uzun bir sessizliğe gömüldü.

“Katilin kim olduğu konusunda ifade verebilecek tek kişi var!” diye yanıtladı en sonunda. “Ned Atwood. Her ne kadar ben de Donjon Otel’de kalıyorsam da, henüz onun bize bir yararı olmayacaktır. Ama şansım yaver giderse, doktoruyla görüşmeyi deneyeceğim. Hayır, hayır!” Yine birden sustu. Neden sonra ekledi: “Londra’ya gideceğim.”

Eve birden doğruldu. “Londra’ya mı?”

“Sadece bir günlüğüne. Buradan on otuz uçağı var ve Croydon’dan akşamüzeri kalkan uçak da beni akşam yemeğinde tekrar buraya getirmiş olacak. Eğer planım işe yararsa, bu süre zarfında ben de belli somut haberlerle dönmüş olurum.”

“Dr. Kinross, neden benim için bunca sıkıntıya giriyorsunuz?”

“Ah, iyi bir yurttaşımızın cezaevine konmasına izin veremeyiz herhâlde, öyle değil mi?”

“Lütfen bu konuda şaka yapmayın!”

“Şaka mı yaptım? Özür dilerim.”

Ani gülümsemesi yerini birden mahcubiyet ifadesine bıraktı. Eve’in gözleri Dermot’un yüzünü inceliyordu. Parlak güneş ışığında bir şeyin ortaya çıktığının farkında olarak, Dermot gizlemek istercesine birden elini çenesine attı. O eski fobisi geri dönmüştü. Eve hiçbir şey fark etmedi. Kısa kürk şalının altında bitkin bir hâlde titrerken, gece yaşanan onca olayın kendisi için çok fazla olduğunu düşünüyordu.

“Sizi felaket derecede sıkılmış olmalıyım” dedi birden. “Aşk hayatımla ilgili tüm bu konuşmaları diyorum.”

“Bunun doğru olmadığını siz de biliyorsunuz.”

“Kesinlikle hiç tanımadığım bir yabancıya her şeyi itiraf etmiş oldum aslında. Ancak şimdi tekrar gün ışıdığında, yüzünüze bakarken kendimi hayli mahcup hissediyorum.”

“Neden olmasın ki? Benim burada olma sebebim bu zaten. Ama size ilk kez bir şey sormak istiyorum.”

“Elbette.”

“Toby Lawes konusunda, ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Biri tarafından böyle hoş ve cana yakın bir şekilde, elinin teriyle itilmiş olsaydınız siz ne yapardınız? Son derece açık bir şekilde reddedildim, öyle değil mi? Üstelik bir şahidin huzurunda.”

“Sizce ona hâlâ âşık mısınız? Öyleyseniz, sizi yargılayacak değilim. Sadece öyle olduğunuzu mu düşünüyorsunuz diye soruyorum.”

Eve yanıt vermedi. Atlar tok, sert nal sesleriyle yolu arşınıyordu. Eve birden güldü.

“Erkeklerden yana şansım yok gibi görünüyor, öyle değil mi?”

Eve başka bir şey demezken Dermot da hiç üstelemedi. La Bandelette’in gecedan süpürülmüş beyaz sokaklarına vardıklarında saat neredeyse altıya geliyordu. At sırtında dolanan birkaç erkeci dinç insan dışında etrafta kimsecikler yoktu. Fayton Anges Sokağı’na girdiğinde Eve dişleriyle alt dudağını ısırды; yüzü biraz solgundu. Fayton Eve’in villasının önünde durdu. Dermot, Eve’in inmesine yardımcı oldu.

Eve göz ucuyla sokağın karşı tarafına, Villa Bonheur’a baktı. Üst kattaki yatak odalarından birinin penceresi hariç, koca ev boş ve ıssız görünüyordu. Panjurları açık olan bu pencereden oryantal kimonosunu giymiş bir şekilde kıvıldamadan duran Helena Lawes onlara bakıyordu.

Yaprak hışırtısının dahi olmadığı sokakta sesleri o denli yüksek geliyordu ki Eve içgüdüsel olarak fısıldadı.

“Ark –Arkana bak. Üst kattaki pencereyi görüyor musun?”

“Evet.”

“Sizce selam vermeli miyim?”

“Hayır.”

Eve çok çaresiz görünüyordu. “Acaba bana kimin yaptığını... ?”

“Hayır. Size yalnızca tek bir şey söyleyeceğim. Buraya geldiğinde, siz dikkatli, acımasız ve soğukkanlı bir kumpasın içinde

kasıtlı bir şekilde kurban olarak sunulmuştunuz. Bunu yapan kişi en ufak bir merhameti dahi hak etmiyor ve zaten görmeyecek de. Bu akşam tekrar görüşeceğiz. İşte o zaman, birinin canını çok fena yakacağız.”

“Yine de” dedi Eve. “Teşekkür ederim. Çok ama çok teşekkür ederim!”

Eve, Dermot’un elini sıktıktan sonra, bahçe kapısını açtı. Ön kapıya doğru koşmaya başladığında, faytoncu da nihayet rahat bir nefes almış görünüyordu. Dermot uzun bir süre kaldırımda öylece durup Eve’in evini izlerken, faytoncuda yeni bir endişe ifadesine neden olacak şekilde faytona bindi.

“Donjon Otel, *mon gars*¹². Daha sonra serbestsin.”

Otele vardıklarında, Dermot ücrete hayli yüklü bir bahşış ekledi ve faytoncunun abartılı teşekkür ve methiyeleri eşliğinde basamakları adımlamaya başladı. Giriş salonu ortaçağ kalelerinin salonlarına benzetilmeye çalışılan Donjon Otel henüz uyanıyordu.

Dermot doğruca odasına gitti. Mösyö Goron’dan bir süreliğine ödünç aldığı elmas firuze gerdanlığı cebinden çıkardı, tekrar polis müdürüne geri yollamak üzere önceden hazırladığı pakete koydu ve paketin üzerine gün boyu ortalıkta olmayacağını açıklayan bir not yazdı. Ardından sakal tıraşı oldu, soğuk bir duş aldı, saçlarını yıkadı, giyindi ve kahvaltısını istedi.

Telefondaki resepsiyon görevlisinden Mösyö Atwood’un 401 numaralı odada kaldığını öğrendi. Kahvaltısını yaptıktan sonra odaya gitti ve şansına otel doktorunu tam Ned’in yanından ayrılmak üzereyken yakalamayı başardı.

Dr. Boutet, Dermot’un mesleki kariyerinden hayli etkilenmiş benziyordu. Ama fazlasıyla sabırsızca davranarak, odanın dışındaki loş ışıklı koridorda beklemiş ve kendini tabiri caizse zorla tanıtmıştı.

“Hayır, Mösyö! Mösyö Atwood’un bilinci açık değil. Emniyetten biri günde yirmi kere gelip ona aynı soruyu soruyor.”

“Sonsuza dek böyle kalacağını gayet tabii söyleyemeyiz. Öte yandan, her an kendine gelme olasılığı var mı?”

¹² *Fr. Evlat* (çn.)

“Bu, mümkün tabii. Aldığı yaranın yapısına göre, mümkün görünüyor. Röntgenlerini gösteririm size.”

“Çok memnun olurum. Sizce şans var mı?”

“Benim kanaatime göre, evet, var.”

“Herhangi bir şey söyledi mi? Sayıklama, belki?”

“Arada gülüyor, o kadar. Ama sonuçta her an yanında olmuyorum. Bunu hemşire hanıma sorsanız daha iyi olur sanırım.”

“Onu görebilir miyim?”

“Elbette!”

Otelin arka tarafındaki çiçekli bahçeyi tepeden gören karanlık bir odada yatan bu adam, bir cinayetin ardındaki gerçeği bilen tek kişiydi. Belirli dinî kurallara göre eğitim almış bir rahibe olan hemşirenin devasa başlığı karanlık bir silüet gibi donuk beyaz perdenin üzerine vuruyordu.

Dermot hasta adamı incelemeye koyuldu. Yakışıklı mendebur, diye düşündü. Eve Neill’ın ilk aşkı, hatta belki de... Bu düşüncüyü hızla kafasından atmaya çalıştı. Eğer Eve hâlâ ona âşıkta, bilinçaltında bile böyleyse, bu konuda yapabileceği bir şey olamazdı. Ned’in nabzını tutarken, saatinin tik-takları sessizliği deliyordu. Dr. Boutet, hastasının yaşamasını sağlayan hoş mucizeyi anlatarak röntgenlerini gösterdi.

“Bir şeyler söyledi mi?” diye tekrarladı hemşire, Dermot’un sorusuna cevaben. “Evet, arada mırıldanıyor.”

“Yani?”

“İngilizce konuşuyor. Ben İngilizce bilmiyorum. Çok sık gülüyor ve bir ismi söyleyip duruyor.”

Kapıya doğru yönelmiş olan Dermot hissimle arkasına döndü.

“*Hangi ismi?*”

“Şşş!” diye uyardı Dr. Boutet.

“Net bir şey diyemem, Mösyö. Heceler birbirinin aynısı gibi. Üzgünüm Mösyö ama hiçbir fikrim yok.” Hemşirenin gözlerinden endişeli olduğu okunuyordu. “Ama çok ısrar ediyorsanız, tekrar söyleyecek olursa, nasıl okunduğunu yazmaya çalışırım.”

Hayır, burada daha fazla bilgi yoktu. Dermot buraya gelmekteki asıl amacına zaten ulaşmıştı. Otelin çeşitli barlarında birkaç ufak soruşturma daha yaparken, garsonlardan birinin küçük hanım Janice Lawes'tan nasıl da heyecanla bahsettiğini duydu. Sir Maurice'in kendisi de, görünen o ki, öldürüldüğü gecenin akşamüzeri gürültülü arka bara bakarken barmen ve garsonları biraz şaşırtmıştı.

"Nasıl da gaddar bakan gözlerdi öyle!" dedi barmen. "Jules Seznec, onu Hayvanat Bahçesi'nde, maymun kafesinin yanında biriyle konuşurken görmüş. Jules konuştuğu adamı görmemiş çünkü adam bir çalılığın arkasındaymış."

Daha sonra Dermot, Saulomon & Cohen Hukuk Bürosu'ndan avukat arkadaşı Saulomon'u aradı ve ardından La Bandelette havaalanından saat on otuzda havalanacak olan Imperial Airways'ten yerini ayırttı.

Günün devamıysa tam bir koşturmayla geçti. Uçakta, kendini yolculuğun daha önemli kısmına hazırlamak üzere şekerleme yaptı. Croydon'dan başladığı otobüs yolculuğu neredeyse bitmek bilmedi ve nihayet Londra! Kent, birkaç günlük dinlenmenin ardından, Dermot'a kurum ve benzin kokusundan ibaret göründü. Dermot bir taksiye atlayıp şoföre adresi söyledi. Yarım saat sonra zafer çılgınlıklarını atabiliirdi.

Kanıtlamak üzere geldiği şeyi kanıtlamıştı. Sarı akşam göğü altında, kendisini La Bandelette'e geri götürecek uçağa bindiğinde, artık bütün yorgunluğu gitmişti. Motorlar gürledi ve uçak, tekerlekleri üzerinde gürültüyle havalandı. Eve artık güvendeydi. Hava vantilatörleri basık kabinde uğuldarken, Dermot, çantası dizinde, koltuğuna yaslandı ve önce giderek küçülen kırmızı ve gri çatıları, çok geçmeden de bütün İngiltere'yi canlı bir harita gibi izlemeye koyuldu.

Eve güvendeydi çünkü Dermot'un bazı planları vardı. Uçak havaalanına indiğinde, hava henüz kararmamıştı. Dermot ise hâlâ planlar yapıyordu. Kasaba yönünde tek tük ışıklar göz kırpyordu. Dermot birbiri sıra ağaçların dizili olduğu yolda ilerleyip temiz ve mis kokulu havayı içine çekerken, düşüncelerini bugünün derdi ve tasasının ardından belirecek olan geleceğe çevirmişti...

Donjon Otel'de bir orkestra çalışıyor, giriş salonundaki ışık ve gürültü bütün duyularını hırpalıyordu. Resepsiyon masasının önünden geçerken, görevli kendisine seslendi.

“Doktor Kinross! Tüm gün boyunca sizi sordular. Bir saniye, lütfen! Şu an bile iki kişi burada sizi görmeyi bekliyor.”

“Kimler?”

“Biri, Mösyö Saulomon,” diye yanıtladı resepsiyon görevlisi ve önündeki kâğıda göz ucuyla bakarak ekledi: “Diğeri de Mat-mazel Lawes.”

“Nerdeler?”

“Salonda bir yerde olmalılar, Mösyö.” dedi genç adam ve çanı çaldı. “Sizi onların yanına götürmelerini ister misiniz?”

Bir otel komisinin refakatinde, Dermot, Janice Lawes ve Maître Pierre Saulomon’u sözümona ‘Gotik’ giriş salonunun cumbalarından birinde buldu. Cumba çakma taş duvardandı ve bu çakma duvarda çakma ortaçağ silahları asılıydı. Duvar boyunca eğimli yarım daire şeklinde bir koltuk ve hemen ortada küçük bir masa vardı. Janice ve Maître Saulomon aralarında ciddi bir sorun yaşanmışçasına birbirinden olabildiğine uzak oturuyorlardı. Dermot’un geldiğini görünce ikisi birden ayağa kalktılar. Dermot her ikisinin yüzünde de sitem dolu bir ifade görünce hayli şaşırdı.

Maître Saulomon zeytin rengi bir cilde ve son derece kalın bir ses tonuna sahip, fazlasıyla kilolu biriydi. Dermot’a oldukça kaygılı gözlerle bakıyordu.

“Demek döndün dostum!” dedi kasvetli sesiyle.

“Elbette. Sana beni beklemeni söylemiştim. Bayan Neill nerde?”

Avukat elini önce içe, ardından dışa döndürerek tırnaklarını inceledikten sonra başını kaldırıp tekrar Dermot’a döndü.

“Belediye Sarayı’nda dostum.”

“Belediye Sarayı’nda mı? Hâlâ mı? Onu ne zamandan beri orada tutuyorlar?”

Maître Saulomon’un yüzünde ümitsiz bir ifade belirdi.

“Onu hücreye aldılar!” diye yanıtladı. “Ve ihtiyar dostum, korkarım ki, uzunca bir süre de orada kalacak gibi. Madam Neill adam öldürmek suçundan tutuklandı.”

XVI

“Söylesene çocuk” dedi önemli şahsiyet, gerçekten ilgilenir bir ses tonuyla. “Bir sır olacak. Dostlar arasında. Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Yoksa siz mi onunla dalga geçiyorsunuz?” diye araya girdi Janice, Eve’i kastederek.

Dermot gözünü bu ikisine dikti.

“Neden söz ettiğinizi anlayamadım.”

Maître Saulomon parmağını ona yöneltip duruşma salonunda soru sorarmışçasına salladı.

“Madam Neill’a” dedi, “hikâyesini tıpkı size anlattığı gibi, kelimesi kelimesine bütün detaylarıyla polise anlatmasını söylediniz mi söylemediniz mi?”

“Evet, elbette söyledim!”

“Ah!” dedi Maître Saulomon mutlak bir tatmin yaşarcasına. İki parmağını yeleğinin cebine sokarak kendi ekseninde döndü. “Dostum, sen aklını mı kaçırdın? Delirdin mi sen?”

“Dinle...”

“Bu öğleden sonra Madam Neill’ı sorgulamaya başlayana kadar, polisler onun masum olduğundan neredeyse emindiler. Neredeyse! Sense onları tereddüde düşürmüş oldun.”

“Yani?”

“Ama –ifadesinin tamamlanmasının ardından– artık hiçbir te-reddütleri kalmamıştır. Mösyö Goron ve soruşturma yargıcı bir-birlerine bakarlar. Madam Neill çok ölümcül bir hata yapmıştır. Kanıttan haberi olan hiç kimsenin onun suçlu olduğundan kuş-ku duyamayacağı türden, son derece feci bir hatadır bu yaptığı. Buraya kadar. Ben bile, benim bütün meziyetlerim bile artık onu kurtarmaya yetmez.”

Janice Lawes’ın hemen yan tarafında duran küçük masada, yarısı boş bir Martini ve daha önce üç kadeh içildiğini gösteren üç bardakaltlığı duruyordu. Janice oturup Martini’sini bitirirken yüzü hafiften kızardı. Helena orada olsaydı, söyleyeceği çok şey olurdu muhakkak. Ama Dermot kızın karakterinin bu yönüyle il-gilenmiyordu.

Tekrar Maître Saulomon’a döndü.

“Bir dakika!” dedi. “Yaptığı bu sözde ‘hata’ imparatorun enfiye kutusuyla mı alâkalı?”

“Öyle.”

“Tarif ediş şekliyle diyorum, yani?”

“Tam üstüne bastın.”

Dermot çantasını masanın üzerine koydu.

“Anlaşıldı, anlaşıldı!” dedi, diğer ikisinin geri çekilmesine yol açan mutlak ve küçümseyici bir kesinlikle. “O hâlde, tam da onla-rı onun masum olduğuna ikna etmesi gereken kanıt suçluluğunun kanıtı oldu, öyle mi?”

Avukat iri omuzlarını düşürdü.

“Ne kastettiğini anladığımı söyleyemeyeceğim.”

“Mösyö Goron” dedi Dermot. “Zeki biri izlenimi uyandırıyor-du. Tanrı aşkına, neyi var bu adamın?” Neden sonra düşünceli bir şekilde ekledi: “Ya da bu kadının? Kim bilir?”

“Madam Neill çok üzgündü” diye açıkladı avukat. “Anlattığı hikâye, mantıken doğru olabilecek noktalarda bile tam anlamıyla etkileyici değildi.”

“Anladım. Öyleyse, bu sabah bende yarattığı izlenimi Mösyö Goron’da yaratmayı başaramadı.”

Maître Saulomon bir kez daha omuz silkti.

“Sana ne anlattığı hakkında herhangi bir fikrim yok.”

“Ben bir şey söyleyebilir miyim?” dedi Janice nazik bir şekilde araya girerek. Kokteyl bardağının sapını döndürdü. Bir iki başa-rısız girişimin ardından, Dermot ile İngilizce konuşmaya başladı.

“Ne olup bittiğini bilmiyorum. Ama sabahtan beri bu Appius Claudius¹³’un” –başıyla Maître Saulomon’u işaret etti– “peşinde dolanıp duruyorum ama onun, boğazından tuhaf sesler çıkarmak ve ağırbaşlı bir şekilde oturmak dışında tek bir şey dahi yaptığı yok. Hepimiz hayli sinirli ve gerginiz. Annem, Toby ve Ben Dayı şu anda hâlâ Belediye Sarayı’ndalar.”

“Ah! Belediye Sarayı’ndalar mı?”

“Evet. Eve’i görmek için uğraşıyorlar. Ama muhtemelen başara-mıyorlar.” Janice bir an duraksadıktan sonra konuşmaya devam etti: “Toby’den dün gece saraylara layık bir şamatanın yaşandığını öğ-rendim. Sanırım Toby’nin akli başında değilmiş (hoş ne zaman ba-şıdaysa) ve Eve’e bugün korkunç pişmanlık duyduğu şeyler söy-lemiş. Zavallıyı hiç bu kadar vicdan azabı çekerken görmemiştım.”

Dermot’un yüzünde beliren ciddi bir tehlikenin işareti ince te-bessüme kısa bir bakış attıktan sonra, Janice giderek daha fazla titremeye başlayan parmaklarıyla kokteyl bardağını döndürmeye devam etti.

“Şu son iki gündür” diye devam etti. “Her şey karman çorman oldu ama biz Eve’in yanındayız. Siz ne düşünürseniz düşünün, öy-leyiz. Tutuklandığını öğrendiğimizde, en az sizin kadar şok olduk.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Lütfen, benimle böyle konuşmayın! Tıpkı –tıpkı bir cellât gibi ya da işte ona benzer bir şey gibi görünüyorsunuz.”

“Teşekkür ederim. Olmak için elimden geleni yapıyorum.”

Janice birden afalladı: “Kim olmak için?”

“Mösyö Goron ile en son görüştüğümde” dedi Dermot, soruyu duymamış gibi yaparak. “Elinde oynayabileceği iki büyük kozu vardı. Bunlardan ilki, Yvette Latour’un sorgusu olarak bilinen şeydi; bundan sonuç alacağını umuyordu. İkinci kartıysa, cinayet

¹³ Appius Claudius (MÖ 340-273) Despotluğuyla ünlü eski bir Romalı politikacı.

gecesinde yaşananları anlatan kişilerden birinin kasten yalan söylediği gerçeğini biliyor olmasıydı. Sırf ne denli geçersiz olduğunu gösterebileceğim kanıtlarla Eve’i tutuklamak için bu kartları hiç oynamadan neden öylece çöpe attığını aklım almıyor.”

“Bunu kendisine sorabilirsin” dedi avukat başıyla giriş salonunu işaret ederek. “Şu an bize doğru geliyor.”

Aristide Goron, endişeli kırıksıklarla dolu alnına rağmen ağırbaşlı ve çevik bir şekilde bastonunun demir ucunu yere ustaca vura vura gürültülü bir şekilde adeta kral edasıyla yürüyerek yanlarına geldi.

“Ah! İyi akşamlar dostum” diyerek Dermot’u selamladı. Sesinde belli belirsiz bir savunmaya geçme havası vardı. “Londra’dan dönmüşsünüz, bakıyorum.”

“Evet. Burada işleri daha iyi bir hâle getirmek için.”

“Birileri daima üzülür” dedi Mösyö Goron içini çekerek. “Ama adalet karşısında boynumuz kıldan ince, siz de bilirsiniz. Sizi Londra’dan bu kadar çabuk döndüren şey ne, merak ediyor insan?”

“Sir Maurice Lawes’in gerçek katilinin cinayeti işleme nede- niyle ilgili kanıt bulmak.” dedi Dermot.

“Ah, yine mi? Lanet olsun!” diye patladı Mösyö Goron en sonunda.

Dermot, Maître Saulomon’a döndü: “Polis müdürüyle küçük bir görüşme yapmam gerekecek. Bayan Lawes, kusurumu bağışlarsanız, bu centilmenle özel bir konuda konuşmak için izninizi istemek zorundayım.”

Janice elinden geldiğince soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

“Ben kendi adıma bundan korkmalı mıyım?”

“Hayır, asla. Mösyö Saulomon sizinle ilgilenecek ve sizi Bele- diye Sarayı’na, ailenizin yanına götürecektir.”

Dermot, Janice’in –kızgın mı yoksa sadece alaycı mı olduğunu anlamak mümkün değildi–cumbanın dışına çıkmasını bekledikten sonra avukata döndü.

“Rica etsem, dostum, Eve Neill’a bir mesaj iletmeniz mümkün mü?”

“En azından denerim” dedi Maître Saulomon.

“Güzel. Kendisine, Mösyö Goron ile konuştuğuktan sonra bir iki saat içinde serbest bırakılmasını umduğumu iletin. İlâveten, onun şu an bulunduğu yere Sir Maurice Lawes’in gerçek katilini koymalarını önereceğim.”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Bu tam bir üçkâğıtçılık!” dedi Mösyö Goron, bastonunu havada sallayarak. “Kelime oyunu. Bunlara pabuç bırakacak değilim!”

Ama avukat onları başıyla selamladıktan sonra pupa yelken giden bir savaş gemisi gibi yanlarından ayrılarak salona yöneldi. Dermot ve Goron, Janice’e bir şeyler söylediğini gördüler. Koluna girmesini önerdiyse de, Janice bunu reddetti. Yine de salondan birlikte ayrılıp kalabalık arasında gözden yittiler. Daha sonra Dermot cumbadaki koltuğunda çantasını açtı.

“Oturmaz mıydınız, Mösyö Goron?”

Polis müdürü yüksek perdeden yanıtladı: “Hayır, Mösyö. OTURMAYACAĞIM!”

“Ah, hadi ama! Size verdiğim sözü bir düşünün–”

“Offf!”

“Neden biraz gevşeyip bir şey içmiyorsunuz?”

“Peki!” dedi Mösyö Goron ciddi ama biraz daha rahat bir ses tonuyla. Sakin bir şekilde oturdu. “Belki bir beş dakika. Ve belki ufak bir içki. Madem Mösyö bu kadar ısrar ediyor, ben de bir cin tonik ya da neyse, bir viski-soda içeyim.”

Dermot, siparişi verdi.

“Beni hayli şaşırtıyorsunuz” dedi fazlasıyla nazik bir şekilde. “Madam Neill’ı tutuklamak gibi sükseli bir eylemden sonra, neden Belediye Sarayı’nda onu soru bombardımanına tutmuyorsunuz?”

“Bu otelde işlerim var” diye yanıtladı Mösyö Goron ve parmaklarıyla masayı tıngırdatmaya başladı.

“İş mi?”

“Aslında” dedi Mösyö Goron, boynunu hafif yana çevirerek. “Bir süre önce Dr. Boutet telefonla beni aradı. Mösyö Atwood’un bilincinin yerine geldiğini ve hatta belki kısa bir sorgulamanın dahi mümkün...”

Dermot'un yüzündeki memnuniyet ifadesini gören polis müdürü yine bir anda içten içe sinirlendi.

"Öyleyse" dedi Dermot. "Mösyö Atwood size tam da benim şimdi söyleyeceğim şeyleri söyleyecektir. Artık bu son bağlantı olacak. Eğer söylediğim şeyi, benim en ufak bir yönlendirmem dahi olmaksızın, o da teyit ederse kanıtıma kulak verecek misiniz?"

"Kanıt mı? Hangi kanıt?"

"Bir saniye" dedi Dermot. "Neden bir anda çark edip leydiyi tutukladınız?"

Mösyö Goron açıkladı.

Polis müdürü bir yandan viski-sodasını yudumluyor, diğer yandan hayli kabarık kanıtları bir bir anlatıyordu. Yine de, Dermot o an bile tam anlamıyla mutlu görünmeyen Mösyö Goron'un kafasında hâlâ kimi kuşkuvar olsa da, soruşturma yargıç Mösyö Vautour'un kati surette emin olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"O halde" dedi Dermot. "Size her şeyi anlatmadı. Bu sabah uykusuzluktan yarı baygın hâlde ağzından kaçırıldığı şeyi size söylemedi. Size, savunmasını tamamlayan ve başka birinin davasını kanıtlayan asıl önemli şeyi anlatmadı."

"Nedir o?"

"Dinleyin!" dedi Dermot ve çantasını açıp masanın üzerine koydu.

Konuşmaya başladığında, giriş salonundaki süslü duvar saatinin akrebi dokuzu, yelkovanı on biri gösteriyordu. Beş dakika sonra, Mösyö Goron omuzlarını sallamaya, huysuzlanmaya başladı. On beş dakika daha geçtikten sonra ise polis müdürünün çıtı çıkmıyordu; sessiz ve endişeli bir şekilde oturduğu yerde avuçları yalvarırcasına açıktı.

"Bu işten nefret ediyorum" diye homurdandı. "İğreniyorum. Sen tam uğraşa didine doğruyu buldum diyorsun ki birisi çıkıp geliyor, kafanı yine allak bullak ediyor."

"Bu, daha önce inanması güç olan şeyleri açıklamaya yetiyor mu?"

"Bu sefer yanıt vermeyeceğim! İhtiyatlı olmakta yarar var. Ama açıkçası... evet, yetiyor."

“Öyleyse, dosya kapandı. Tek yapman gereken, gidip olan bite-ni gören kişiye tek bir soru sormak. Ned Atwood’a git de sor hadi, ‘Böyleyken böyle mi oldu?’ diye. Eğer evet derse, okunu doğru hedefe atmaya başlarsın artık. Ayrıca beni de onu yönlendirmekle suçlayamazsın.”

Mösyö Goron viski-sodasını bitirdikten sonra ayağa kalktı.

“Buyrun, birlikte gidelim de soluğumuzu kessin bakalım!” diyerek Dermot’u da davet etti.

Dermot aynı gün içinde ikinci kez 401 numaralı odayı ziyaret etti. Ancak, ilk ziyaretinde şimdi şansının böyle yaver gideceğini asla tahmin etmemişti. Sanki Eve Neill’in onların elinde olan kaderine dair iki boyut vardı. Biri iyi diğeryse ironik bir biçimde feciydi ve bu ikisi sürekli birbirinin ayağına çelme takıyordu.

Odada loş ışıklı bir lamba yanıyordu. Ned Atwood hayli solgun ve yorgun görünmesine karşın bayağı kendine gelmiş gibiydi. Bitkin bir şekilde oturur pozisyonda durmaya çalışıyor, English Hospital’dan gelen West Country’li tombul ve güleç gece hemşiresinin kendisini yatırma çabalarına direniyordu.

“Rahatsız ettiğimiz için bağışlayın” diyerek söze girdi Dermot. “Ama—”

“Dinleyin!” dedi Ned, boğazını adeta yırtıp da gelen boğuk bir sesle. Hemşirenin kolunu itti. “Siz doktor musunuz? Öyleyse, Allah aşkına şunu başımdan alın. Sinsice sokulup iğneyi saplamaya çalışıyor.”

“Yat” dedi hemşire sert bir şekilde. “Sessiz ol!”

“Ne olup bittiğini söylemezseniz, nasıl sessiz olabilirim sizce? Sessiz olmak falan istemiyorum. Bu, hayatta en son isteyeceğim şey. Uslu olacağıma, listedeki bütün iğrenç ilaçları içeceğime söz veriyorum. Ama lütfen, bana ne olduğunu anlatma inceliğini gösterin.”

“Tamamdır, hemşire” dedi Dermot. Kız kuşkulu gözlerle onlara bakıyordu.

“Size kim olduğunuzu sorabilir miyim, Sir? Ve neden burada olduğunuzu?”

“Ben Dr. Kinross. Bu da, Sir Maurice Lawes cinayetini soruşturan polis müdürü, Mösyö Goron.”

Ned Atwood'un yüzündeki ifade buğulu bir cam birden sili-nip berraklaşmışçasına giderek sertleşiyordu; çok geçmeden du-rumun idrakına varmıştı. Zayıf bir şekilde, ağır ağır soluyarak ve elleriyle sırtına destek vererek, oturur pozisyonda hafif doğrul-du. Bu insanları ilk kez görüyormuş gibi pijamasını düzeltti. Göz ucuyla odanın köşesine baktı.

"Asansörle yukarı çıkıyordum" dedi sakın, dikkatli bir şekilde. "Sonra birden..." Cümlesini tamamlamadı; elini boğazına götür-dü: "Ne kadar süredir bu hâldeyim?"

"Dokuz gün."

"Dokuz gün mü?"

"Evet. Gerçekten otelin dışında bir araba mı çarptı size, Mösyö Atwood?"

"Araba mı? Bunun arabayla ne alâkası var?"

"Siz öyle söylediniz."

"Ben asla öyle bir şey demedim. En azından hatırlamıyorum." Nihayet her şeyi hatırlamaya başlamıştı. "Eve," dedi, her şeyi tek bir sözcükle özetlercesine.

"Evet. Şu an başının ciddi hâlde belada olduğunu ve sizin yar-dımınıza ihtiyacı olduğunu söylersem, sizi telaşlandırmış olmam, umarım."

"Onu öldürmeye mi çalışıyorsunuz?" diye çıktı hemşire.

"Kapa çeneni!" dedi Ned, en ufak bir nezaketten yoksun bir şekilde. "Bela mı?" diye sordu Dermot'a dönerek. "Bela ile neyi kastediyorsun?"

Polis müdürü Mösyö Goron yanıtladı. Kendini geri planda tut-maya, kafasını meşgul eden karmakarışık duygularını bastırmaya çalışarak kollarını göğsünün üstünde birleştirdi.

"Madam şu an cezaevinde." dedi İngilizce. "Sir Maurice Lawes'ı öldürmekle suçlanıyor."

Uzun bir sessizlik boyunca, hafif akşam yeli pencere önündeki beyaz perdeyi, güneşliği okşadı. Artık daha dik duran Ned onlara bakıyordu. Beyaz pijamasının omuz kısımları kırıf kırıftı. Kolla-rysa dokuz günlük kilo kaybının ardından hayli cılız görünüyordu.

Başının üst kısmını, bu tür vakalarda hep yapıldığı üzere, tıraş etmişlerdi. Başına sarılan sargı bezi mavi gözlerine, umarsız ağzına, beyaz, ince, çekici yüzüne tezat oluşturunuyordu.

Ned birdenbire gülmeye başladı.

“Şaka mı bu?”

“Hayır” dedi Dermot, net bir şekilde. “Aleyhinde çok güçlü kanıtlar var. Ve Lawes ailesi de ona pek yardımcı olmuyor.”

“Buna hiç şaşırmadım!” dedi Ned. Yatak örtüsünü üzerinden çekti, yataktan kalkmaya çalıştı.

Bundan sonraki her an tek kelimeyle kaotikti.

“Bakın!” dedi Ned, bir eliyle yatağın hemen yanındaki sehpa ya tutunup ayakları üzerinde doğrularak. O eski sırtkan ifadesi geri dönmüştü. Adeta, kulağına başkalarıyla paylaşması imkânsız, komik bir şey fısıldanmış da içinden katıla katıla gülüyormuş gibi bir hali vardı.

“Malum, hasta biriyim.” diyerek kaldığı yerden devam etti; gözlerinin arka tarafındaki çark işliyor gibiydi. “Öyleyim! O yüzden, dalganızı geçin siz de. Kıyafetlerimi verin bana. Niye mi? Belediye Sarayı’na gitmek için tabii ki. Eğer vermezseniz, şu pencereden aşağı bırakırım kendimi; işte o zaman ona söylediğim alahın belası şeyleri Eve’in kendisi anlatır size.”

“Mösyö Atwood” dedi hemşire. “Sizi aşağı indirmesi için birini çağırırsam...”

“Ben de sana o güzel ellerin belime dokunamadan pencereden aşağı atlamış olacağımı söylerim, tatlım. Buradan tek görebildiğim bir şapka. Gerekirse, ona doğru dalarım.”

Neden sonra Dermot ve Mösyö Goron’a döndü.

“Ben kendimde değilken, burada neler olup bittiğini bilmiyorum. Arzu ederseniz, Eve’i görmeye giderken, yolda beni biraz bilgilendirirsiniz. Gördüğünüz gibi, baylar, bu işin içinde daha başka çok iş var. Anlamıyorsunuz.”

“Sanırım, anlıyoruz” diye yanıtladı Dermot. “Bayan Neill bize kahverengi eldivenli kişiden söz etti.”

“Ama bahse varım, kim olduğunu söylemedi. Neden? Çünkü bilmiyor.”

“Ama siz biliyorsunuz, öyle mi?” diye sordu Mösyö Goron.

“Elbette biliyorum!” dedi Ned. Bunun üzerine Mösyö Goron her ciddi bir ipucu bulduğunda yaptığı gibi, melon şapkasını başından çıkarıp yumruğunu şapkaya geçirdi. Ned sehpanın yanında bir yandan sendelemeye, beri yandan sırtıtmaya devam etti; alnındaki çizgiler iyi bir belirginleşmişti. “Muhtemelen size pencereden o tarafta doğru baktığımızı ve yaşlı adamın yanında birini gördüğümüzü söylemiştir, yanılıyor muyum? Daha sonra da adamı ölü hâlde gördük, öyle değil mi? Ama işte bütün mesele de burası işte. Bütün şaka burada. Bunu yapan...”

XVII

“Hanımlar, beyler!” diyerek başıyla selamladı soruşturma yargıcı Mösyö Vautour. “Lütfen, mütevazı ofisime buyrun.”

“Teşekkürler” diye mırıldandı Janice.

“Zavallı Eve ile konuşmamıza izin vereceğiniz yer burası mı?” diye sordu Helena, nefes nefese. “Kızcağız ne hâldedir, kim bilir?”

“Hiç de iyi durumda olduğunu sanmam” dedi Ben Dayı.

Toby hiçbir şey demedi. Elleri cebinde, karamsar bir şekilde başını salladı.

La Bandelette’in üzerinde bir saat kulesi bulunan Belediye Sarayı, hoş bir parka bakan ve şehir merkezinin çok da uzağında sayılmayan uzun, ensiz, sarı, taş bir binadan ibarettir. Son kattaki büyük odalardan biri olan Mösyö Vautour’un ofisinde iki geniş pencereden biri kuzeye, diğeryse batıya bakıyordu. Odada, dosya dolapları, soruşturma yargıcının avukat olduğunu gösteren tozlu hukuk kitapları ve *Légion d’honneur*¹⁴ sahibi, artık adları da yüzleri de unutulmuş birilerinin yer aldığı bir fotoğraf vardı.

Mösyö Vautour’un masası, oturan kişinin sırtını batıya bakan pencereye vereceği şekilde yerleştirilmişti. Masanın hafif dışında, makam koltuğunun tam karşısında eski ahşap bir koltuk, koltuğun tepesindeyse askı lamba vardı.

Konukların görür görmez onlara çocukça ve ürkütücü gelen başka bir şeyi daha fark etmeleri uzun sürmemişti.

¹⁴ Napoléon Bonapart’tan itibaren verilen en tanınmış Fransız nişanı. (ç.n.)

Perdesiz batı penceresinden içeri göz kamaştırıcı beyaz bir ışık huzmesinin dolmasıyla içeridekilerin havaya sıçraması bir oldu. Işık, deriyi soyan bir katırtırnağı gibi odanın bir tarafını boy-luca süpürdükten sonra kabarcık gibi birden patlayıp yok oldu. Bu, büyük deniz fenerinin ışığıydı. Tanık sandalyesinde –Mösyö Vautour’un masasının karşısında– oturan biri, soruşturma yargıcı onu orada oturmamak durumunda bıraktığı sürece kader gibi mutlak ve kişiler üstü bir şekilde, her yirmi saniyede bir bu ışığın gözle-rinin önünden kör edercesine geçişine katlanmak durumundaydı.

“Ah şu sinir bozucu deniz feneri!” diye homurdandı Mösyö Vautour, bir elini ışığı kovarcasına sallayarak. Daha sonra odanın ışığın düşmediği bir köşesini işaret ederek, “Buyrun, oturun lütfen rahat olun!” dedi.

Mösyö Vautour masanın arkasında döner koltuğuna oturup on-lara doğru döndü.

Soruşturma yargıcının tuhaf favorileri vardı; hayli sert bakan gözle-re sahip çok zayıf ve yaşlı biriydi. Tok, sert bir sesle ellerini ovuşturdu.

“Bayan Neill’ı görecek miyiz?” diye sordu Toby.

“Eee... hayır!” dedi Mösyö Vautour. “Henüz değil.”

“Neden peki?”

“Çünkü sanırım öncelikle doğrudan benimle ilgili bir iki durum söz konusu.”

Beyaz ışık tekrar pencerede parlayarak Mösyö Vautour’un om-zunun üzerine düşüp tavandaki lambadan yayılan ışığa rağmen onu bir siluete dönüştürürken ağarmış saçlarının ucunda parıl-da-maya devam etti. Mösyö Vautour tekrar elini ovuşturdu. Bunun dışında hiçbir şey bu teatral centilmenin odasından daha çirkin olamazdı. Bir saat tik-tak sesi çıkardı ve odanın kedisi sehpanın üzerine kıvrıldı.

Yine de, soruşturma yargıcının bulunduğu yerden yükselen hiddeti neredeyse hissedebiliyorlardı.

“Az önce” dedi soruşturma yargıcı. “Meslektaşım Mösyö Go-ron ile uzun bir telefon görüşmesi yaptım. Kendisi şu an Donjon Otel’de. Yeni bir kanıttan söz etti. Arkadaşı Dr. Kinross ile beraber birazdan burada olacaklar.”

Mösyö Vautour avucunun içiyle masaya vurduktan sonra, devam etti: “Aceleci davrandığımızı düşünmüyorum. Şu an bile, Madam Neill’ı tutuklamak için fazla ıvecen davrandığımızı söyleyemem...”

“Vay be!” diye bağırdı Toby.

“Ama bu yeni kanıt tüyler ürpertici. Beni hayli üzer. Beni geri-singeri Dr. Kinross’un bir süre önce işaret ettiği ama Madam Neill ile ilgili doğal bağlantılarımızda neredeyse tamamen unutmak tehlikesiyle karşı karşıya olduğumuz bir noktaya döndürür.”

“Toby” dedi Helena sakın bir şekilde. “Dün gece ne oldu?” Neden sonra dönüp kollarını odanın karşı tarafındaki Mösyö Vautour’a doğru gerdi. Helena şu an aile fertleri arasında belki de en sakın olanıydı; diğerleri sanki bir tuzağın kokusunu almış gibilerdi.

“Mösyö Vautour” dedi Helena, soluğunu tutarak. “Sizinle paylaşmama izin verin. Dün gece oğlum eve hayli geç döndü. Esip gürlemeye başla...”

“Bunun” dedi Toby sert bir şekilde araya girerek. “Babamın ölümüyle bir alâkası yok!”

“Hâlâ ayaktaydım çünkü bir türlü uyku tutmamıştı ve ona bir bardak kakao içer misin diye sordum. İki çift laf dahi etmeden, doğruca odasına çekildi.” Helena’nın sesi birden kasvetli bir hâl aldı. “Tek düşündüğüm, Eve ile, zira bir daha onun yüzünü dahi görmek istemediğini söylüyordu, korkunç bir kavga etmiş olduklarıydı.”

Mösyö Vautour ellerini ovuşturdu. Beyaz ışık bir kez daha omzunu yalayarak geçti.

“Hımm!” dedi soruşturma yargıcı. “Peki, ona nerede olduğunu sordunuz mu Madam?”

Helena afallamış görünüyordu. “Hayır. Sormalı mıydım?”

“Harpe Sokağı, No: 17. Size bundan bahsetmedi mi?”

Helena başını iki yana salladı.

Janice de Ben Dayı da Toby’yi izliyordu. Yakından, dikkatli bakan bir gözlemci Janice’in yüzünde, dört kadeh kokteyli boş mideye indirmiş genç bir kadının ağırbaşlılığıyla ölçülü bir şekilde gizlenen küçük, hilekâr gülüşü görebilirdi. Ben Dayı cep çakısıyla boş piposunun içini temizlerken bıçağın çıkardığı gıcırtilar

Toby'nin fena hâlde sinirini bozuyor gibiydi. Öte yandan, kuşkusuz hiçbir şeyin farkında olmayan Helena aynı yakarır tonda konuşmaya devam ediyordu.

“Eve ile kavga etmesi bana artık bardağı taşıran son damla olmuş gibi geldi. Bütün gece bunu düşünmekten gözüme uyku girmedi. Aslında, onu gün ışıdıktan sonra şu muhteşem bir doktor olduğu söylenen ama bana başından beri meymenetsiz biri gibi görünen adamla birlikte evine girerken gördüm. Daha sonra da Eve tutuklandı. Bunlar arasında herhangi bir bağlantı var mı? Bize neler olduğunu söylemeniz mümkün mü?”

“Önergeyi destekliyorum” dedi Ben Dayı.

Mösyö Vautour dişlerini sıktı.

“Yani oğlunuz size hiçbir şey anlatmadı mı, Madam?”

“Dediğim gibi, hayır.”

“Temsil misal, Madam Neill’in suçlamasından da mı söz etmedi?”

“Suçlama mı?”

“Aile fertlerinden birinin, kahverengi eldiven takan birinin sinsice Sir Maurice’in odasına girip onu öldürdüğü yönündeki suçlama.”

Uzunca bir süre kimseden ses çıkmadı. Sandalyede oturan Toby başını ellerinin arasına almış, bu, asla tahammül edemeyeceği bir iddiaymışçasına sert bir şekilde kafa sallıyordu.

“Bu kahverengi eldivenlerin bir şekilde başımıza iş açacağını biliyordum” dedi Ben Dayı ürkütücü bir sakinlikle. Söz konusu fikri her yönden tartıyor gibi görünüyordu. “Yani şimdi siz... kızın bir şey gördüğünü mü söylüyorsunuz?”

“Ve eğer gerçekten görmüşse, Mösyö Phillips?”

Ben Dayı soğuk bir şekilde tebessüm etti: “Eğer gerçekten görmüşse, dostum, böyle bir şey önermezsiniz. Doğrudan tutuklarındınız. Dolayısıyla, benim anladığım o ki, bir şey görmedi. Aile içi cinayet! Öyle mi? Peh, peh, peh!”

“Aynı düşüncenin hepimizin aklına geldiğini söylemeye gerek yok herhâlde!” dedi Janice pat diye ağzından kaçırırçasına.

Helena şaşkına dönmüş hâlde ona döndü.

“Benim aklımın ucuna dahi gelmedi, Janice! Sen aklını mı kaçırdın? Hepimiz kafayı mı yedik?”

“Buraya bakın” dedi Ben Dayı ve boş pipodan bir nefes çekti.

Genellikle ailenin gündelik mekanik, teknik işleri dışında bir şeyle ilgili bir öneri sunduğunda yaptığı gibi, kendisine hürmeten hoşgörülü gözlerle bakmaları için onlara biraz zaman verdi. Kaşlarını çatıktı, tavrında sakın bir inatçılık seziliyordu.

“Kendimizi olduğumuzdan daha aptal göstermenin bir manası yok!” dedi. “Tabii ki hepimizin aklından geçti. Allah kahretsin!” Ailenin diğer fertleri sesindeki değişimle afallayarak irkildiler. “Geçelim şu ‘medenî’ aile pozlarını. Hadi ruhlarımızı açığa, gün ışığına çıkaralım... tabii birazcık olsun ruhumuz kaldıysa!”

“Ben!” diye bağırdı Helena.

“O ev kilitliydi. Kapılar da pencereler de kapalıydı. Bunu yapan hırsız değildi. Bunu tahmin etmek için dedektif olmaya gerek yok. Ya Eve yaptı ya da bizden biri.”

“Yani, sen,” diye sordu Helena. “Yabancı birinin iyiliğini kendi kanımdan, canımdan birinin iyiliğinin üstünde tutacağımı mı düşünüyorsun?”

“Tamam, öyleyse!” dedi Ben Dayı sinirlerine hâkim bir sesle. “Neden bu ikiyüzlülüğe bir son vermiyorsun? Neden çıkıp onun yaptığına inandığını söylemiyorsun?”

Helena sinirlendi.

“Çünkü o kızı çok seviyorum. Ve çok zengin. Çok parası var ki bu para Toby’nin işine hayli yarar. Böyle bir şey yapmışsa bile, Maurice’e bunu yapabileceği düşüncesini aklıma getirmemeye çalışıyorum. Ha, bunu başarabiliyor muyum, işte bunu ne yazık ki söyleyemem.”

“Öyleyse Eve’in katil olduğunu düşünüyorsun!”

“Bilmiyorum!” diye bağırdı Helena.

“Belki de” dedi Mösyö Vautour; soğuk, sert ses tonu anında hepsinin put kesmesine neden oldu. “Birazdan her şey açıklanır. –Girin!”

Koridora açılan kapı batı penceresinin tam karşısındaydı. Her dönüşte tarayıcı ışık huzmesi bu kapıyı boydan boya yalıyor, pencereden yükselen tozdan şekilleri kapı aynasına vuruyordu. Biri kapıyı tıklatmıştı. Mösyö Vautour'un komutuyla, kapıyı açıp içeri giren Dermot Kinross'tan başkası değildi.

Kapının açılmasıyla ışığın kapıya vurması bir oldu. Dermot elini gözlerine siper ettiyse de, ne düşündüğünü belli etmemeye çalıştığı duru yüzündeki kontrollü öfkeyi görebiliyorlardı. Genel havası olarak kabul edilebilecek dostane nezaketinin suistimal edildiğini fark eder fark etmez ifadesi değişen tehlikeli bir yüzdü bu. Odadakilere başıyla selam verdi. Soruşturma yargıcının yanına giderek gayet resmi bir şekilde elini sıktı.

Mösyö Goron'daki tatlılığın zerresi Mösyö Vautour'da yoktu.

"Dün gece elinizde fazlasıyla dikkat çekici bir gerdanlıkla Harpe Sokağı'na gitmeden önceki ilk görüşmemizden bu yana sizi hiç görmedim." dedi soğuk bir şekilde.

"O zamandan beri çok fazla şey oldu." dedi Dermot.

"Evet, anlıyorum. Sizin şu yeni kanıtınız –yani, sanırım elinizde yeni bir şeyler var. Ama şunu söylemeliyim ki, sonuçta bunlar sizin iddialarınız." Mösyö Vautour elini diğerlerine doğru salladı. "Bakalım sonrasında neler göreceğiz!"

"Mösyö Goron" dedi Dermot, yan taraftaki konuklara bakarak. "Madam Neill'ı buraya getiriyor. Buna bir itirazınız var mı?"

"Hayır, hayır, elbette yok!"

"Tabi, bu arada gerdanlık meselesi açılmışken, Mösyö Goron iki gerdanlığın da sizde olduğunu söylüyor."

Soruşturma yargıcı başıyla onayladı. Masasındaki çekmece-lerden birini açtı ve karakol kayıt defterinin üzerinde duran iki gerdanlığı çıkardı. Beyaz ışık tekrar odaya vurduğunda, kayıt defterinin üzerindeki iki parlak nokta birbirine karıştı. Elmas firuze gerdanlık ile ilk bakışta bununla karıştırılması çok muhtemel olan imitasyon gerdanlık yan yana duruyordu. İkinci gerdanlığın üzeri-ne küçük bir kâğıt iliştilmişti.

"Mösyö Goron'a yazdığınız not uyarınca" dedi soruşturma yargıcı, yüzünü ekşiterek. "Harpe Sokağı'na bir adam gönderip imitasyonu istedik ve üzerini işaretledik. Görüyor musunuz?"

Soruşturma yargıcı elini kâğıda götürdü; Dermot görüyorum dercesine başını salladı.

“Her ne kadar bunun ne anlama geldiğini daha yeni idrak etmeye başlıyorsam da” diye devam etti Mösyö Vautour. “Bugün (sizi temin ederim!) tüm gün Madam Neill ile meşguldük ve enfiye kutusu başka herhangi bir şeye, özellikle de bu ikiz gerdanlığa vakit ayıramayacağımız kadar uğraştırdı bizi.”

Dermot arkasına dönerek odanın karşı tarafındaki sessiz gruba doğru yürüdü.

Onlara kızgındı. Öfkesinin ne denli güçlü olduğunu, dahası sustukça giderek arttığını hissedebiliyordu; bir yanıyla bu durumdan memnundu da. Mösyö Vautour hemen arka tarafta oturuyordu. Deniz fenerinin ışığı ak köpüklü dalgalarını duvara çarparken, Dermot bir sandalye çekti. Yüzünü Lawes ailesine vererek oturdu. Sandalyenin bacakları yer döşemesinde kulakları tırmalarcasına gıcırdadı.

“Evet” dedi İngilizce. “Siz düşünce dururken, ben de meseleye burnumu soktum.”

“Niye?” diye sordu Ben Dayı.

“Çünkü birinin bunu yapması gerekiyordu. Aksi hâlde bu arap-saçı asla çözülmeyecek. Şu meşhur kahverengi eldiveni öğrendiniz mi? İyi! Öyleyse müsaade ederseniz, size bunun hakkında bir iki şey açıklayayım.

“Kimin taktığı da bu açıklamalara dâhil mi?” diye sordu Janice.

“Evet” diye yanıtladı Dermot. Sandalyesinde arkasına yaslanarak ellerini cebine soktu.

“Sizden bütün dikkatinizi Sir Maurice Lawes’ın öldürüldüğü günün öğleden sonrası, akşamı ve gecesine vermenizi istiyorum. Kanıtı duydunuz, en azından büyük çoğunluğunu. Ama bunu vurgulamak yine de yararlı olabilir.

“Sir Maurice Lawes, o gün, her zaman yaptığı gibi akşam yürüyüşüne çıktı. Favori yürüyüş yeri olduğunu öğrendiğimiz Donjon Otel’in arka tarafındaki Hayvanat Bahçesi’ne gitti. Ama burada sanılandan daha fazla kanıt söz konusu. Sir Maurice Lawes, garsonlar ve barmenin şaşkın bakışları arasında otelin arka barına hiç yapmadığı kadar erken geçti.”

Helena bariz bir şaşkınlıkla abisine döndü. Ben Dayı sert ve dikkatli gözlerle Dermot'u süzüyordu. Ama ilk lafa giren Janice oldu.

"Gerçekten mi?" dedi, elini yuvarlak çenesine götürerek. "Bu ufak detaydan yeni haberim oluyor."

"Belki de öyle değildir. Her neyse, devam ediyorum. Bu sabah bardakileri sorguladım. Daha sonra, Sir Maurice Lawes, Hayvanat Bahçesi'ndeki maymun kafesinin yanında birisiyle konuşurken görülmüş. Tanığın bulunduğu yerden bakıldığında konuştuğu kişi çalıların arkasında kalıyormuş. Bu ufak nüansı aklınızda tutun. Son derece önemli bu. Cinayetin başlangıç kısmı burası."

"Şimdi siz bize" dedi Helena yutkunarak; iri iri açtığı gözleri Dermot'un yüzüne bakıyor, giderek kızarıyordu. "Maurice'i kimin öldürdüğünü bildiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet."

"Peki," diye araya girdi Janice işkillenerek. "Bu fikre nereden kapıldınız?"

"Aslında, Matmazel Lawes, beni bu kaniya sevk eden siz oldunuz."

Dermot kısa bir süre düşündükten sonra ekledi: "Ardına düştüğünüz meseleyi açıklayarak, Leydi Lawes da epeyi yardımcı oldu kuşkusuz. Gerçekten de, aklın hükümrانlığında," –elini yüzüne götürerek alnına ovuşturdu– "küçücük bir şey bir başka şeylere yol açıyor. Ama biz şimdi benim hikâyeme dönelim.

"Sir Maurice Lawes akşam yemeğinden önce eve döndü. Hayvanat Bahçesi'ndeki malûm önemli görüşmenin öncesinde bile, barmenin kendi tasviriyle aktaracak olursam, etrafına oldukça 'saldırgan' gözlerle bakıyordu. Ama eve döndüğünde, defalarca duyduğumuz üzere, beti benzi atmış, hayli sarsılmış görünüyordu. Tiyatroya gitmeyi reddetti. Çalışma odasına kapandı. Akşam saat sekizde, onun dışında herkes, yani hepiniz tiyatroya gitmek üzere çıktınız. Doğru mu?"

"Evet, hepsi doğru. Doğru da, bunları niye tekrar anlatıyorsunuz?"

"Çünkü bunlar cinayete giden yolda kılavuzumuz olacak. Neyse! Siz hepiniz Eve Neill ile birlikte saat on bir gibi tiyatrodan

döndünüz. Bu arada sanat tüccarı Mösyö Veille sekiz buçukta telefon ederek yeni hazinesi hakkında bilgi verdi ve ardından da enfiye kutusunu getirip evden ayrıldı. Ama siz tiyatrodan dönene kadar enfiye kutusu hakkında en ufak bir şey dahi duymadınız. Doğru mu?”

“Doğru” dedi Ben Dayı.

“Kuşkusuz, Eve Neill da enfiye kutusu hakkında en ufak bir şey dahi duymamıştı. İfadesine göre, zira Mösyö Goron dün bana aktardı, gerçekte tekrar sizinle birlikte eve dönmemiş.” Doğrudan Toby’ye bakarak başını salladı. “Bay Lawes iyi geceler diyerek onu kendi villasına bırakmış.”

“Beni dinlesene sen!” diye bağırdı Toby aniden parlayarak. “Ne bu şimdi? Nereye varmaya çalışıyorsun sen?”

“Hâlâ olayı doğru anlatıyor muyum?”

“Evet, ama—”

Toby sabırsızlığını belli eden jestlerine gem vurdu. Titrek beyaz ışık, her ne kadar bununla yüzleşmeye zorlanmıyorlarsa da, sinirlerini giderek daha fazla gererek odayı taramayı sürdürürken, kapı bir kez daha çaldı. Mösyö Vautour ayağa kalktı; keza Dermot da. Odaya üç kişi girdi. Bunların ilki Mösyö Aristide Goron’dur. İkincisi kuşkusuz üniforma olarak belirlenmiş ince yünlü bir elbise içinde, saçları ağarmış, üzgün görünen bir kadındır. Üçüncüsüyse, Eve Neill’dır. Kır saçlı kadın elini Eve’in bileklerine dolamış, olur da kaçmaya teşebbüs ederse diye her an hazır bekliyordu.

Eve herhangi bir kaçma eğilimi göstermiyordu. Ama öte yandan, malum insafsız ışığın düştüğü ahşap koltuğu görür görmez irkilerek kadın gardiyanın bileğini daha bir sıkmasına yol açacak şekilde geri çekildi.

“O koltuğa tekrar oturmam!” dedi; sesi sakindi ama Dermot’un tehlikeli olarak tanımlayacağı bir şekilde yükselip alçalıyordu. “İstedığınızı yapabilirsiniz. Ama ne yaparsanız yapın, asla o koltuğa oturmayacağım!”

“Buna gerek olmayacak, Madam!” dedi Mösyö Vautour. “Dr. Kinross, lütfen biraz bekleyiniz.”

“Hayır, hayır, buna kesinlikle gerek yok!” dedi Mösyö Goron, Eve’in sırtına usulca vurarak. “Sana bir şey yapmayacağız. Ben, sözüne güvenilir birisi olarak, seni temin ederim. Bu arada, doktor,

beni gözümden vurma gibi bir niyetiniz olmadığından emin olursam, daha emin bir şekilde yaklaşabilirim.”

Dermot gözlerini kapayıp açarak onayladı.

“Öyle görünüyor ki, bütün bunlara ben sebep oldum” dedi üzgün bir şekilde. “Tek bir gün, bir günden bile daha az bir süre diye düşündüm ama yine de bu sizin hak etmediğiniz bir şekilde zarar görmenize neden oldu.”

Eve, Dermot’a dönerek gülümsedi.

“Hiçbir zararı olmadı, oldu mu?” diye sordu. “Mösyö Goron bana sözünüzü yerine getirdiğinizi ve yakında bu olaydan tamamen kurtulacağımı söyledi.”

“İnsan asla bu kadar emin olmamalı, Madam!” dedi soruşturma yargıcı, öfkelenmiş, şüphelenmiş bir şekilde.

“İnsan” dedi Dermot. “Böyle bir durumdaysa, pekâlâ emin olabilir.”

Eve, malûm ışık tehdidinin tamamen ortadan kalkmasıyla beraber, sanki bu kendi davası değilmişçesine rahatladı. Mösyö Goron’un oturması için ona doğru ittiği sandalyeye oturduktan sonra Helena, Janice ve Ben Dayı’yı formalite icabı bir nezaketle selamladı. Toby’ye ise, gülümsedi. Neden sonra Dermot’a döndü.

“Başaracağınızı biliyordum!” dedi, gerçeği dillendirir, sade bir durum tespiti yapar gibi. “İşler kötüye gidiyor gibi görünürken, şu masada ‘İtiraf et, KATİL’ diye yüzüme haykırırlarken bile,” –kendini tutamayıp güldü– “bana bunu yapmamı tembihlerken, bir bildiğiniz olduğundan emindim. Bir an bile sizden kuşku duymadım. Ama, itiraf etmeliyim ki, çok korktum!”

“Evet” dedi Dermot. “Zaten asıl mesele de bu!”

“Mesele mi?”

“Seni bütün bu karmaşanın içine sürükleyen şey. Sen insanlara güveniyorsun. Bunu biliyorlar. Ve tabii bundan istifade ediyorlar. Bana gerçekten güvenebilirsin ama bunun konumuzla bir ilgisi yok.” Dermot sakın, ufak adımlarla arkasına döndü. “Şu anda benim bir üçüncü yüzümü göreceksiniz. Bunları duymak sizin için hiç de hoş olmayacak. Devam edeyim mi?”

XVIII

Sandalyelerden biri odanın yer döşemesini gıcırtıyla kazıdı.

“Buyrun, devam edin!” dedi Mösyö Vautour.

“Size sadece cinayet gecesi yaşananları ana hatlarıyla çiziyorum. Bunlar sürekli vurgulanması gereken son derece önemli detaylar. Bazen tekrar tekrar anlatmak gerekiyor. Şimdi” dedi Dermot Toby’ye dönerek. “Saat on bire, sizin tiyatrodan döndüğünüz ana geçmek zorundayım. Nişanlınızı evinin kapısına bırakıp diğerlerine katıldınız. Daha sonra?”

Janice Lawes şaşkın gözlerini yukarı kaldırdı.

“Babam aşağı indi” dedi. “Ve enfiye kutusunu gösterdi.”

“Evet, Mösyö Goron’un dün bana anlattığına göre” dedi Dermot. “Polis cinayetin ardından kırık parçaları alıp götürmüş; bir haftalık yoğun ve meşakkatli bir çalışmanın ardından nihayet parçaları tekrar birleştirebilmişler.”

Toby boğazını temizledi ve bariz bir şekilde bir umut ışığı görmüşçesine doğruldu.

“Birleştirmişler mi?” diye sordu.

“Artık öyle çok da değerli bir şey değil, Mösyö Lawes!” diyerek uyardı polis müdürü.

Dermot’un jestlerine cevaben, soruşturma yargıcı tekrar masasının çekmecesini açtı. Her an avuçlarında dağılacakmışçasına dikkatli bir şekilde çıkardığı küçük bir objeyi Dermot’a uzattı.

Sir Maurice Lawes orada olsa, gördüğü manzara karşısında hiç de memnun kalmazdı. Beyaz ışık imparatorun enfiye kutusuna vurduğunda, gül ağığın enginliği birden ortaya çıktı. Saatin küçük elmaslardan rakamları, akrep ve yelkovanı, altın kenar işlemleri ve işlevsiz gövdesi üzerinde ışıldıyordu. Ama yine de kötü ve mat bir görüntüye sahipti. Sanki hakkındaki her şey bulanıklaşmış, mazide kalmış gibiydi. Dermot enfiye kutusunu aldı ve parmaklarıyla altını üstünü çevirerek onlara gösterdi.

“Balık tutkalı ile yapıştırmışlar” diye açıkladı. “İşini yapan her kimse, neredeyse tamamen körmüş. Dahası artık açılmıyor da. Ama siz eski hâlini gördünüz, öyle değil mi?”

“Evet!” diye yanıtladı Toby, elini sertçe dizine vurarak. “Eski hâlini gördük. Ne olmuş yani?”

Dermot enfiye kutusunu tekrar Mösyö Vautour’a uzattı.

“Ezcümle, saat on biri biraz geçe Sir Maurice Lawes çalışma odasına çekildi. Ailesinin bu yeni hazinesine gösterdiği ilgisizliğe bozulmuştu. Diğerleriniz (sanırım!) yatmaya gittiniz.

“Ama siz, Mösyö Lawes uyuyamadınız. Gece saat birde kalıp alt kattaki misafir odasına indiniz ve Eve Neill’ı telefonla aradınız.”

Toby başıyla onaylayarak göz ucuyla Eve’e kaçamak bir bakış attı. Anlaşılması güç bir bakıştı. Sanki Toby ona bir şeyler söylemek için yanıp tutuşuyordu da acı içinde tereddüt edip bıyığını burmuştu ki Eve başını çevirip doğruca ona baktı.

Dermot bu bakışı kaçırmadı.

“Telefonda birkaç dakika onunla konuştunuz. Konuşmanız ne hakkındaydı?”

“Yani!”

“Benim söylememi ister misiniz?”

Toby öfkeyle gözlerle etrafı süzdü. “Bunu nasıl hatırlayabilirim ki! Bir dakika, evet, hatırlıyorum.” Elini ağzına doğru götürdü. “O gece izlediğimiz oyun hakkında konuştuk.”

Eve hafifçe tebessüm etti.

“Fahişelik hakkında bir oyundu” diye ekledi Eve. “Toby, benim çok olduğumdan korkuyordu. Bu konu, sanırım, o sıra onun aklını kemirip duruyordu.”

“Şimdi, orada bir duralım,” dedi sakın, sabırlı olmaya çalışır bir şekilde başını geriye atarak. “Biz ilk nişanladığımızda, sana olmam gerektiği gibi biri olmadığımı söyledim. Söylemedim mi? Şimdi kalkıp da dün gece kendimde değilken, düşüncesizce söylemiş olduğum şeyleri mi aleyhimde kullanıyorsun?”

Eve yanıt vermedi.

“Biz tekrar o telefon görüşmesine dönelim” dedi Dermot. “İzlediğiniz oyun hakkında konuştunuz. Başka?”

“Allah kahretsin! Ne fark eder ki?”

“Çok şey.”

“Peki, –ona piknikle ilgili bir şeyler söyledim. Ertesi gün pikniğe gitmeyi planlıyorduk; haliyle bunu yapamadık. Ha, ayrıca bir de babamın koleksiyonuna yeni bir parça eklediğinden söz ettim.”

“Ama bu yeni parçanın ne olduğunu söylemediniz?”

“Hayır, söylemedim.”

Dermot gözlerini Toby’ye dikti. “Bundan sonrasında, Mösyö Goron’un bana anlattıklarını alıntılayarak devam ediyorum. Bu telefon konuşmasından sonra, üst kata, yatmaya çıktınız. Saat biri birkaç dakika geçiyordu. Yukarı çıktığınızda, babanızın hâlâ uyanık olduğunu fark ettiniz, çalışma odasının kapısının altından ışığın yanık olduğunu gördünüz. Ama onu rahatsız etmek istemediniz. Doğru mu?”

“Doğru!”

“Sir Maurice’in o saate kadar ayakta olmayı adet edindiğini sanmıyorum, yanılıyor muyum?”

Helena boğazını temizledikten sonra Toby’nin yerine yanıtladı:

“Evet. Geç diyorsak, diğer insanların bahsettiği kadar geç saatleri kastetmiyoruz. Maurice genellikle saat on iki olduğunda yatardı.”

Dermot başını salladı.

“Ve siz, Leydi Lawes. Saat biri çeyrek geçe yataktan kalktınız. Artık yatağa gelmesini söylemek ama aynı zamanda enfiye kutusunun satın alınmasına karşı olduğunuzu belirtmek için kocanızın çalışma odasına gittiniz. Kapıyı vurmadan doğrudan açtınız. Tepe lamba sönmüktü ve sadece masa lambası yanıyordu. Kocanızın orada size arkası dönük bir şekilde oturduğunu gördünüz. Herhangi bir sorun fark etmediniz. Daha sonra ona iyice yaklaştığınızda kanı gördünüz.”

Helena’nın gözlerinden yaşlar boşanıyordu. “Bu gerçekten gerekli mi?” diye sordu.

“Sadece tek bir şey gerekli. Trajedi kısmını geçebiliriz. Ama gerçekleri es geçemeyiz.

“Polis arandı. Hem Matmazel Lawes hem de Mösyö Lawes sokağın karşı tarafına geçip Bayan Neill’ı yatağından kaldırmaya çalıştı. Polis memuru onları durdurarak, komiseri gelene kadar beklemeleri gerektiğini söyledi.

“Bu arada ne oldu? Şimdi bütün dikkatimizle nevi şahsına münhasır biri olan Yvette Latour’a dönelim. Yvette (ifadesine göre) polisin gelmesi ve ortalıktaki gürültüyle uyanır. Odasından çıkar. Olayın kilit noktası burası; giyotinin ucu burada! Yvette, Bayan Neill’ın cinayetin ardından eve döndüğünü görür. Yvette, Bayan Neill’ın anahtarla ön kapıyı açtığına, lekeli geceliğiyle sessiz, usul adımlarla üst kata çıktığına ve nihayetinde banyoda üzerindeki kan izlerini temizlediğine şahit olur. Saat –bir buçuk sularıdır.”

Soruşturma yargıcı Mösyö Vautour birden elini kaldırdı.

“Bir dakika!” dedi ve masasından kalktı. “Yeni kanıtınızla birlikte bile, olayın bu yönünü göremiyorum.”

“Göremiyor musunuz?”

“Hayır. Kendi ifadesine göre, Madamın yaptığı şey tam da bu.”

“Evet. Saat bir buçukta” diye vurguladı Dermot.

“Yani, bir buçukta ya da bilmem kaçtıysa işte! Neyi kastettiğinizi açıklar mısınız lütfen, Dr. Kinross?”

“Memnuniyetle.” Dermot masanın hemen yan tarafında duruyordu. Yamalı enfiye kutusuna uzanıp aldı ve hemen ardından geri

bıraktı. Tekrar yürüyüp tam Toby'nin önünde durdu; Toby gerçekten merak içinde görünüyordu.

“İfadenizde” dedi Dermot. “Değiştirmek istediğiniz herhangi bir şey var mı?”

Toby birden afalladı. “Benim mi? Hayır, yok!”

“Hayır mı? Emin misiniz? Âşık olduğunuzu iddia ettiğiniz kadını kurtarmak için bile, bir düzine yalan söylediyinizi itiraf etmeyeceksiniz yani, öyle mi?”

Arka tarafta, Mösyö Goron sessiz bir şekilde kendi kendine güldü. Soruşturma yargıcı gülmeyi kesmesini istercesine ona döndü. Neden sonra birden masanın kenarından hışımla çıkarak ağır ve tehditkâr adımlarla Toby'ye doğru yürüyüp ona daha yakından bakmaya başladı.

“Evet, Mösyö?” diye üsteledi Mösyö Vautour.

Toby sandalyesini zemin döşemesi üzerinde korkunç bir gıcırta çıkaracak şekilde hışımla geri iterek ayağa fırladı.

“Yalanlar mı?”

“Bayan Neill'ı telefonla aradıktan sonra,” dedi Dermot. “Yukarı çıktığınızda, babanızın çalışma odasından kapısının altından yanan ışığı gördüğünüzü iddia ediyorsunuz.”

Mösyö Goron araya girdi.

“Dün Dr. Kinross ile birlikte çalışma odasını incelemek üzere üst kata çıktık” dedi polis müdürü. “Doktor kapıyı görür görmez şaşırdı. O an bunun nedenini anlamamıştım. Bana önemsiz bir şeymiş gibi gelmişti. Ama şimdi anlıyorum. O kapı, hatırlayacak olursanız, halıya çok yakın ve neredeyse yapışık duran ağır bir kapı. Kapı her hareket ettiğinde, halının üst kısmı sürtünerek aşınıyor.”

Mösyö Goron bir an duraksadı. Kapının ileri geri hareket edişini gözünün önünde canlandırarak jestlerle gösterdi.

“Altından ışığı görmek, günün hangi vakti olursa olsun, imkânsız. Bu, mümkün değil.” dedi ve hemen ardından ekledi: “Ama Mösyö Lawes'in yaptığı tek hata bu değil.”

“Öyle” dedi soruşturma yargıcı. “Şu iki gerdanlık meselesine de değinecek miyiz?”

Dermot Kinross onların tuzağa düşürme girişimlerinden hoşlanmamıştı. Birisini köşeye sıkıştırmaktan zevk alacak tabiatta biri değildi. Öte yandan, Eve’in yüzündeki ifadeyi görünce, başını olur verircesine salladı:

“*Şu hâlde, kahverengi eldivenli adam...*” dedi Eve bağırırcasına yüksek bir sesle.

“Evet” dedi Dermot. “Nişanlınız, Toby Lawes’ti.”

XIX

“Yeni bir şey değil!” diyerek devam etti Dermot. “Beyefendinin Prue Latour adında küçük bir dostu var. Bu hanımefendi yardımsever Yvette’in kardeşi oluyor. Matmazel Prue pahalı hediyeler konusunda pek bir ısrarlı. Birçok farklı konuda tehditler savuruyor kendisine. Ayrıca öyle aman aman bir geliri de yok. İşte bu yüzden, Bay Toby Lawes babasının koleksiyonundaki elmas firuze gerdanlığı çalmaya karar verdi.”

“Böyle bir şeye inanmamı beklemeyin!” dedi Helena hıçkırıklara boğularak.

Dermot bir süre düşündükten sonra, konuşmaya başladı:

“Belki de ‘çalmak’ doğru sözcük değildir. Zarar vermek gibi bir niyeti yoktu, zira kendisi de tekrar konuşabildiğinde muhtemelen bunu doğrulayacaktır. Yerine imitasyon bir gerdanlık koyacaktı. Böylelikle babası hiçbir şey anlamayacak ve bu arada o da Prue’ye istediği ödemeyi yapana kadar bunu rehin bırakmak üzere ‘ödünç’ almış olacaktı.”

Dermot tekrar soruşturma yargıcının masasına döndü ve iki gerdanlığı aldı.

“Aldığı imitasyon gerdanlık...”

“Gloire Sokağı’ndaki Paulier’s’te yapılmış,” diye araya girdi polis müdürü. “Mösyö Paulier gerdanlığı sipariş veren adamı teşhis etmeye hazır.”

Toby tek kelime etmedi. Kimseye bakmadan, ofisin içinde hızla volta atmaya başladı. Kapıya doğru yöneleceğini sanan Mösyö Vautour onu uyardı. Ama Toby'nin niyeti bu değildi. Onun tek isteği, gerek mecazi gerekse gerçek anlamda yüzünü bir köşeye dönmek, kimseye bakmamaktı. Dizi dizi dosyanın bulunduğu köşeye kadar yürüyüp sırtını bunlara vererek durdu.

“Dün gece” –Dermot gerdanlıklardan birini eline aldı– “bu imitasyon Prue'nin dikiş kutusundan çıktı. Londra'ya gitmeden önce, Mösyö Goron'a Prue'den bunu alıp izini sürmesini öneren bir not yazmak zahmete değer gelmişti. Bunu ona Toby Lawes verdi, kuşkusuz.”

“Dürüst olmak gerekirse” dedi Eve Neill, beklenmedik bir şekilde lafa girerek. “Buna hiç şaşırmadım.”

“Öyle mi, Madam?” diye sordu Mösyö Goron.

“Öyle! Dün gece kendisine bunu kıza onun mu verdiğini sorduşumda inkâr etti. Ama hemen ardından kıza bir bakışı vardı, adeta önceden konuşmuşlar gibi, ‘Benim dediklerimi destekle’ diyordu.” Eve birden gözünün önüne düşen saçlarını eliyle arkaya attı. Yüzü giderek kızarıyordu. “Prue işini bilen bir kız. Toby ona bunu nereden aldığını sorunca, onu ele vermeyip tek kelime etmedi. Ama kadına neden *imitasyon* gerdanlık verdi?”

“Çünkü” dedi Dermot. “Gerçeğini vermesine gerek yoktu.”

“Gerek yok muydu?”

“Hayır. Sir Maurice öldükten sonra, bu genç adam, babasının servetinden Prue'ye istediği ödemeyi yapabileceğini düşündü.”

Helena Lawes acı bir çığlık attı.

Bu çığlık, tabiri caizse Helena'nın yüzüne tatlı tatlı bakan Mösyö Goron ve Mösyö Vautour'un dramatik duygularını tatmin etmişti. Ama başka kimse bundan tatmin olmuş görünmüyordu. Benjamin Phillips ayağa kalkıp kardeşinin sandalyesinin arkasına geçerek ellerini onun omzuna koyarak sakinleştirmeye çalıştı. Dermot artık kırbacını çıkarmış gibiydi. Kırbacın havada çıkardığı ısıltı ve ete değmesiyle çıkan şak sesini duymak işten bile değildi.

“Babasının da en az kendisi kadar zor durumda olduğunu biliyordu elbet!” diye devam etti Dermot.

“Bu onun için çok büyük bir şok olmuş olmalı, ha?” dedi Mösyö Goron.

“Ona ne şüphe! Cinayetin hemen öncesinde Prue, dün gece kendi ağzıyla kabul ettiği üzere, büyük bir hengâme çıkarıyordu. Eve Neill ile nişanlandıkları duyurulduktan beri sürekli sorun yaratıp duruyordu. Tabii ki –daha az bağımsız olduğu zamanlarda– nişanı bozması için onu tehdit de ediyordu. Eğer o etmemişse, müsterih olun ki, ablası Yvette onun yerine bunu pekâlâ yapmıştır. Bu beyzadeyi Hookson’s Bank’teki bütün o ak pak yüzlü insanlarla tehdit ediyordu. Unutmayın, Mösyö Goron’un da size söyleyeceği üzere, Prue ziyadesiyle saygılı bir kızdır.

“Gerdanlık onu tatmin eder diye düşündü. Yani, gerçek gerdanlık. Sonuçta, nereden baksanız bir yüz bin frank ederi vardır. Kopyasını da yapmıştı zaten. Ama işte yine de değiştirmeye tereddüt etti.”

“Niye?” diye sordu Eve sakin bir şekilde.

Dermot gülümseyerek ona döndü.

“Neticede, sizin de bildiğiniz gibi” diye yanıtladı Dermot. “Vicdan sahibi biri o.”

Toby hâlâ ne tek kelime ediyor ne de onlara doğru dönüyordu.

“Nihayet kararını verdi. O gece sahnelenen malûm oyunu izlediğinden mi yoksa başka bir nedenden mi, bunu dilerseniz kendisine soralım. Ama sonuçta, nedeni her ne ise, bir şey onu artık çıldırma noktasına getirdi.

“Gece saat birde nişanlısıyla telefonda konuştu. O telefon görüşmesinde, kendini bir şeye ikna etmişti (onu doğru tanıyabildiysem, okuyabildiysem tabii!). Mutlu, mesut geleceği için tek yapması gereken o gerdanlığı çalıp Prue Latour’dan kurtulmaktır. Bunda samimiydi, neredeyse kutsal bir anlam yüklemişti buna. Bulduğu çözüm sadece kendisi için değil, herkes için en iyisi olacaktı. Ve bu söylediğim, hanımlar, beyefendiler, bir alay olarak yorumlanmamalı.”

Dermot, eli hâlâ soruşturma yargıcının masasına dayalı, bir an duraksadı. Neden sonra devam etti:

“Çok kolay olacaktı. Babası, en azından bildiği kadarıyla, gece bu saatte hayatta ayakta olmazdı. Çalışma odası karanlık ve boş

olmalıydı. Tek yapması gereken sessiz, usul içeri girmek, kapının hemen solunda duran vitrini açıp sahte gerdanlıkla gerçek olanı değiştirmek ve yoluna bakmaktı.

“Dolayısıyla, saat biri biraz geçe, harekete geçti. İyi dedektiflik hikâyeleri geleneğine uygun olarak bu evdeki insanların yarısının kullandığı kahverengi eldiveni eline geçirdi. İmitasyon gerdanlık cebindeydi. Merdivenleri sessizce çıktı. Kapının altından ışık falan göremediğinden, doğal olarak odanın karanlık ve boş olduğunu düşündü. Ama oda ne karanlıktı ne de boş. Sir Maurice Lawes, defalarca dinlediğimiz üzere, yalancılıktan da yalancılarından da hiç hazzetmezdi.”

“Sakin ol, Helena!” diye mırıldandı Ben Dayı.

Helena güçlükle konuştu: “Oğlumu babasını öldürmekle mi suçluyorsunuz?”

Ve nihayet Toby konuştu.

Oracıkta, kendini kapattığı köşesinde, deniz fenerinin tarama ışığı kafasının arkasındaki küçük kelleşme izlerini ortaya çıkarırken, Toby birdenbire yeni bir gerçekle sarsılmış görünüyordu. Sinsice etrafına bakındı. Ardından bu son saçmalıkla artık fazla ileri gittiklerini düşünerek dehşet içinde tabiri caizse üzerlerine zıpladı.

“*Cinayet mi?*” diye sordu inanmaz bir şekilde.

“Evet, doğru sözcük bu, genç adam!” dedi Mösyö Goron.

“Artık, bu kadarı da fazla ama!” diye karşı çıktı Toby. Sesinde derin bir sitem saklıydı. Odadaki herkesi üzerinden atmak istercesine ellerini boşlukta öne doğru itti. “Kendi babamı öldürdüğümü düşünmüyorsunuz herhâlde?”

“Neden olmasın?” diye sordu Dermot.

“Neden olmasın mı? Neden öz babamı öldürmüş olmayayım, öyle mi?” Şaşkına dönmüş olan Toby’nin bunu düşünmeye dahi zamanı yoktu. Bir hüzünden çıkıp bir başka hüzne boğuluyordu. “Dün geceye kadar şu lanet ‘kahverengi eldiven’ ile ilgili tek bir şey dahi duymamıştım. Eve daha önce bana bundan hiç bahsetmemişti. Dün gece Prue’nin evinde birdenbire bunu ortaya attı. Aynen böyle oldu işte!

“Beni küçücük bir tüyle bile yere serebilirdiniz, üfleseniz düşecek haldeydim. Dün gece Eve’e söylediğim gibi, bugün size, hepimize söylediğim gibi, ‘kahverengi eldivenin’ babamın ölümüyle, herhangi birinin ölümüyle uzaktan yakından alâkası yok. Allah aşkına, hâlâ anlamıyor musunuz? *Ben odaya girdiğimde, babam çoktan ölmüştü.*”

“Onu hakladınız!” dedi Dermot ve elini sert bir şekilde masanın üzerine koydu.

Bu ses sinirleri daha bir gerdi. Toby irkilerek geri çekildi.

“Onu hakladınız diyerek neyi kastediyorsunuz?”

“Boş verin. Eldiveni taktınız, sonra peki?”

“Şey... evet.”

“Ve onu soyamak için odaya girdiğinizde babanızı sandalyesinde ölü mü buldunuz?”

Toby bir adım daha geriledi.

“Tam olarak soyamak demezdim ben. Bunu siz söylüyorsunuz. Böyle bir şey yapmak istemezdim. Ama gerçekten de şerefsizce bir şey yapmadan istediğim şeyi nasıl elde edebilirdim ki?”

“Biliyorsun Toby” dedi Eve şaşkın bir şekilde araya girerek. “Sen iyi birisin. Gerçekten öylesin.”

Dermot, masanın kenarına oturdu. “Şimdilik ahlâki meseleleri bir kenara bırakalım. Siz bize sadece başınıza ne geldiğini söyleyin.” dedi.

Toby’ye esaslı bir titreme geldi. Gerçekten kabadayılık taslamaya çalışıyor olsaydı, bunu daha fazla sürdürmesi mümkün olmazdı. Elinin tersini başına götürerek alnını sildi.

“Söyleyecek bir şey yok. Ama beni annem ve kız kardeşimin önünde yeterince aşağılamayı başardınız zaten. Geri kalanını da anlatayım da bu vicdan azabını göğsümden çıkarıp atayım.

“Kabul, yaptım bunu. Söylediğiniz gibi, Eve ile telefonla konuştuktan sonra usulca yukarı çıktım. Evde tek bir ses dahi yoktu. İmitasyon gerdanlık ropdöşambrımın cebindeydi. Kapıyı açtım. Masa lambasının yanık olduğunu, yaşlı ve zavallı babamın orada sırtı dönük bir şekilde oturduğunu gördüm.

“Ama gördüğüm tek şey buydu. Ben de uzağı pek iyi göremem, biliyorsunuz. Bunu siz de fark etmiş olmalısınız” –yine kendine özgü jestlerinden birini yaparak, elini yüzüne götürdü ve gözlerini kırıştırdı– “Neyse işte! Gözlük takmam gerekir. Bankada daima takarım. Dolayısıyla, o sırada babam zaten ölmüş müydü, bunu kesin söyleyemem.

“Başta sessizce kapıyı kapatıp telaşla içeri daldım. Daha sonra düşündüm. Neden olmasındı? Bunun nasıl bir şey olduğunu bilir misiniz? Bir plan yaparsınız. Ama daha sonra cayarsınız. Ama en sonunda, eğer bunu yapmazsanız, kafayı yiyeceğinizi hissedersiniz.

“Bu yüzden işte, neden olmasın diye düşündüm. Zavallı babamda kısmi duyma bozukluğu vardı ve bütün dikkatini o enfiye kutusuna vermişti. Vitrin, çalışma odası kapısının hemen yan tarafındaydı. Tek yapmam gereken oraya ulaşip gerdanlıkları değiştirmekti. Kim fark edecekti ki? Ardından Harpe Sokağı’ndaki küçük şeytani kafamdan atıp gönül rahatlığıyla uyuyabilirdim. Dolayısıyla yaptım. Vitrin kapısının kilidi yok. Ses çıkarmadan açılır. Cebimdeki gerdanlığı çıkardım ve sonra...”

Toby birden sustu.

Beyaz ışık bir kez daha odayı tarıyorduydu da, kimsenin orali olduğu yoktu. Toby’nin tavrının taşıdığı önem acı verici bir dikkatle ona yoğunlaşmalarına yol açmıştı.

“Elim vitrinin içindeki müzik kutusuna çarptı.” diye ekledi Toby.

Yine durup doğru sözcükleri bulmak için düşünmeye koyuldu.

“Büyük, ağır bir müzik kutusu bu; ahşap ve kalaydan yapılmış. Ayrıca altında küçük tekerlekleri var. Vitrinde, gerdanlığın hemen yanında durur. Elim çarptı ve müzik kutusu düşüp babamı havaya sıçratacak kadar yüksek bir sesle yere devrildi. Zavallı babam gerçekten de hayli az işitirdi ama bu sesi duymamış olması imkânsızdı.

“Hepsi bu kadar da değil. Müzik kutusu yere çarpar çarpmaz canlıymışçasına vınlamaya, dönmeye ve ardından da *John Brown’s Body*’yi çalmaya başladı. Gecenin köründe, yirmi müzik kutusunun çıkaracağı kadar yüksek bir sesle yankılanıyordu oda. Benim elimde gerdanlık!

“Şaşkınca etrafıma bakındım. Ama zavallı babam kimiltısız duruyordu.”

Toby bir kez daha yutkundu.

“Hâliyle, yaklaşıp ona baktım. Ne gördüğümü biliyorsunuz zaten. Emin olmak için tavan lambasını yaktım, artık en ufak bir kuşku dahi yoktu. Her şey ortadaydı. Gerdanlık hâlâ elimdeydi. El-divenime değilse de, gerdanlığa o sırada kan gelmiş olmalı. Zavallı babam uykudaymışçasına huzurlu görünüyordu. Tabii paramparça olmuş başını saymazsak. Tüm bu zaman zarfında müzik kutusu *John Brown's Body*'yi çalmaya devam ediyordu.

“Kapatmak zorundaydım. Geri dönüp müzik kutusunu yerden aldım ve vitrindeki yerine geri koydum. Dahası, artık gerdanlıkları değiştiremeyeceğimin de farkındaydım. Artık polisiye bir durum söz konusuydu. Bunun bir hırsızın işi olabileceğini düşündüm. Ve eğer Prue'ye yüz bin franklık bir gerdanlık verirsem, sonra da bu polisin kulağına gider, vitrindeki gerdanlığın imitasyon olduğunu fark ederlerse...

“Delirmek üzereydim. Kim olsa delirirdi. Etrafıma bakındım ve şömine rafının üzerinde alelade bir şekilde duran ocak süngüsünü fark ettim. O yöne gidip süngüyü aldım. Üzerinde kan ve insan saçı vardı. Babamın kanı, babamın saçı! Geri bıraktım. İşte bu, beni bitiren şey oldu. Tek düşünebildiğim oradan bir an evvel çıkıp gitmek oldu. Gerdanlığı gerisingeri vitrindeki yerine koymaya yeltendimse de elimden kayıp (yukarı doğru hafif eğimli olduğunu hatırlıyorsunuzdur!) yere düştü ve ben de orada öylece bıraktım. Ama çıkmadan önce tavan lambasını kapatmayı akıl edebilmişim. Sanki böylesi daha uygunmuş gibi geldi.”

Sesi birden kesildi.

Soruşturma yargıcının masası tümüyle şeytani imgelerle doluydu.

Dermot Kinross, Mösyö Vautour'un masasının üzerinde oturmuş, sinizm mi hayranlık mı kestirilmesi güç bir ifadeyle Toby'yi gözlemliyordu.

“Bundan kimseye söz ettiniz mi?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Ben –yanlış anlaşılacağımı düşündüm. İnsanlar neden böyle bir şey yaptığımı anlamazlardı.”

“Anlıyorum. Kendi hikâyesini anlattığında, Eve Neill’ı anlamadıkları gibi, öyle değil mi? Şu hâlde, dürüst bir şekilde söyler misiniz, sizin hikâyenize inanmamızı bekliyor musunuz?”

“Yeter artık!” dedi Toby yalvarırcasına. “Sokağın karşısındaki allahın belası pencereden birinin bir şeyler görmüş olabileceğini nasıl tahmin edebilirdim ki?” Neden sonra birden Eve’e döndü. “En başta, Eve hiçbir şey görmediğine yemin etti. Öyle olmadığını öğrendiğimde nasıl şaşırdığımı hepiniz gördünüz. Şu ‘kahverengi eldiven’ hakkında da dün geceye kadar en ufak bir bilgim dahi yoktu.”

“Ama yine de nişanlınızın aslında masum olduğunu ispatlayacak o kadar çok şeye sahipken, bu aptallıklarınızdan bahsetmeyi tercih etmediniz.”

Toby şaşkın görünüyordu. “Bunu bilmiyorum.”

“Bilmiyorsun demek. Beni dinle. Saat birde onunla telefonla konuştun, ardından üst kata çıktın ve babanı ölü buldun. Doğru mu?”

“Evet.”

“Şu hâlde, eğer Eve babanı öldürmüştü, bunu saat birden önce yapmış olmalı. Saat birde –işini bitirdikten sonra– odasına dönmüş telefonda seninle konuşuyordu. Doğru mu?”

“Evet.”

“İşini bitirdi ve saat tam birde tekrar odasında oldu. Öyleyse, neden daha sonra evden tekrar çıktı ve bir buçuğa kadar da geri dönmedi? Üstelik döndüğünde üstü başı kandı.”

Toby ağzını açıp bir şey diyecek olduysa da tek kelime etmedi.

“Bu böyle olmadı, bunu siz de biliyorsunuz.” Dermot yanıltıcı bir nezaketle karşı çıktı. “İki kez çok fazla. Tüm bu sahne, Yvette tarafından anlatılanı; Eve saat bir buçukta, cinayeti işledikten sonra ‘fazlasıyla darmaduman olmuş bir hâlde’ geri dönüp ön kapıyı açtığı gibi doğruca ellerindeki kanı yıkamaya giden vahşi bir katil mi? Hayır! Bu kadarı da biraz fazla olurdu. Sir Maurice Lawes’ın ölümünün üzerinden daha yarım saat geçmemişken, çıkıp başka bir cinayet işlediğini söyleyemezsiniz herhâlde! Şöyle ki, ilk

kurbanını öldürmesinin ardından tekrar dışarı çıkmazdan önce üstünü başını tümüyle temizlemiş olması gerekmez mi?”

Dermot kollarını kavuşturmuş bir şekilde masanın ucunda miskin bir şekilde geriye doğru uzandı.

“Haksız mıyım, Mösyö Vautour?” diye sordu.

Helena Lawes abisinin kendisini sıkı sıkıya saran kollarından kurtulmak istercesine şöyle bir sallanarak şöyle dedi:

“Tüm bu detaylar umurumda değil benim. Beni tek ilgilendiren oğlum.”

“Eh, benim için öyle değil” dedi Janice beklenmedik bir şekilde. “Eğer Toby, şu Harpe Sokağı’ndaki kızla düşüp kalkıyorsa ki bunu kendi ağzıyla itiraf ediyor, öyleyse, Eve’e son derece iğrenç davranıyoruz demektir.”

“Sessiz ol, Janice. Toby, senin dediğin gibi, böyle bir şey yapıyorsa eğer...”

“Kendi ağzıyla söylüyor anne!”

“Öyleyse, elbet bir bildiği vardır. Eve’e ne kadar saygı duyarsam duyayım, onun bu işten aklanmasına elbette memnun olacağsam da, beni şu an asıl ilgilendiren bu değil! Dr. Kinross, Toby doğruyu mu söylüyor?”

“Ah, evet!” dedi Dermot.

“Zavallı Maurice’i o öldürmedi, yani?”

“Kesinlikle hayır.”

“Ama biri öldürdü” dedi Ben Dayı gözlerini kaçırarak.

“Evet, biri öldürdü!” dedi Dermot. “Biz de tam buna geliyorduk.”

Tüm bu konuşmalar geçerken ağzını açmayan tek kişi Eve’in kendisiydi. Beyaz ışık odayı tarayıp içeridekilerin gölgesini –tıpkı bir gölge oyunu gibi– duvara yansıtıyorken, Eve başını öne eğmiş ayaklarına bakıyordu. Sadece bir an, resitalin belli bir noktasında, bir şeyler hatırlamışçasına kollarıyla sıkıca koltuğuna tutundu. Gözaltlarından bitkinliği okunuyordu, alt dudağındaysa beyaz dişlerinin izi vardı. Aklından geçen şey her ne ise, artık bundan eminmişçesine başını salladıktan sonra kafasını kaldırdı ve Dermot ile göz göze geldi.

“Sanırım” dedi. Boğazını temizledikten sonra ekledi: “Hatırlamamı istediğiniz şeyi hatırlıyorum.”

“Size bir açıklama borçluyum. Aynı zamanda bir özür.”

“Hayır!” dedi Eve. “Yo, yo! Bugün hikâyemi anlattığımda neden başıma bunlar geldiğini şimdi anlıyorum.”

“Pekâlâ, eğer beni susturmaz, konuşmama izin verirsiniz,” diye araya girdi Janice. “Ben anlamıyorum. Cevap ne?”

“Cevap” dedi Dermot. “Katilin adı.”

“Aha!” dedi Mösyö Goron.

Eve, masanın üzerinde, Dermot’un elinin hemen yanında, bütün renkleriyle ıslıl ıslıl parıldayan imparatorun enfiye kutusuna baktı.

“Tam dokuz gündür her anım kâbus gibi geçti.” diye devam etti. “Kahverengi eldiven kâbusu! Başka hiçbir şey düşünemiyordum. Ve bu da dönüp dolaşıp Toby’ye çıkıyordu.”

“Çok sağ ol!” dedi mevzu bahis beyzade.

“Alay etmiyorum. Ciddiyim. Tek bir şeye bu denli fazla odaklandığında, insan diğer her şeyi unutuyor. Kaldı ki sen de doğru olmayan hemen her şeyin doğruluğu üzerine yemin etmeye hazırsın hep. Öyle olduğunu sanıyorsun ama öyle değil işte. Ancak bir an geliyor, kafan çalışmaz oluyor. Yorgunluktan bir şey düşünemez hâle geliyorsun. Ve işte o an gerçeği görüyorsun.”

Helena Lawes hayli yüksek bir sesle araya girdi:

“Öyle mi hayatım?” diye bağırdı. “Psikolojide, Freud mu başka biri mi, kim ne diyorsa artık, ne deniyor buna? Allah aşkına sen neden bahsediyorsun böyle, sadede gelecek misin?”

“Enfiye kutusu!” dedi Eve.

“Ne olmuş ona?”

“Katilin darbelerinden biri isabet edince paramparça oldu. Ancak daha sonra polisler parçaları bir araya getirip yamadı. İnana biliyor musunuz, ben bu enfiye kutusunu hayatımda ilk kez şu an görüyorum!”

“Ama —!” dedi Janice şaşkın bir şekilde.

Dermot Kinross enfiye kutusunu işaret etti.

“Şu enfiye kutusuna bakın!” dedi. “Öyle büyük bir şey değil. Sir Maurice’in yazdığına göre, yalnızca 5,71 cm. Ve elinize alıp yakından baktığınızda bile, neye benziyor? Tıpkı bir saate benziyor. Hatta Sir Maurice bunu ailesine ilk gösterdiğinde, bunun bir saat olduğunu düşündüler. Öyle değil mi?”

“Öyle!” dedi Ben Dayı. “Ama...”

“Hiçbir şekilde, bir enfiye kutusuna benzemiyor.”

“Doğru.”

“Cinayetin öncesinde hiçbir şekilde Eve Neill’a gösterilmedi ya da tarif dahi edilmedi?”

“Anlaşılan, öyle.”

“Öyleyse, onu bilmem kaç metre öteden gördüğünü söylediği hâlde, nasıl oluyor da bunun bir enfiye kutusu olduğunu bilebiliyor?”

Eve gözlerini yumdu.

Mösyö Goron ile soruşturma yargıcı göz göze geldiler.

“İşte cevap burada gizli!” diyerek devam etti Dermot. “Bu ve tabii bir de tahmin gücü!”

“Tahmin gücü mü?” diye bağırdı Helena.

“Bu davada katil son derece zekice davrandı. İkinci kurbanı olan Eve Neill’ın Sir Maurice Lawes’ı öldürmesi için gerekli son derece ikna edici, sağlam kanıtlar sunan şeytani bir plan yaptı. Ve bu işten sıyrılmayı da az kalsın başarıyordu. Katilin kim olduğunu bilmek ister misiniz?”

Dermot sakın bir şekilde masanın üzerinden kalktı. Ağır adımlarla koridora açılan kapıya doğru yürüdü ve beyaz ışık tekrar odayı taramaya başladığı sırada kapıyı açtı.

“Doğrusu, kendisi, ona engel olmak için sarf ettiğimiz onca çabaya rağmen, buraya gelip ifade vermekte ısrar edecek kadar egosuna güvenen bir insan. İçeri buyrun, dostum. Hoş geldiniz.”

Mavimsi beyaz ışık altında Ned Atwood’un beyaz ve hareket-siz yüzü belirdi.

XX

Bir hafta sonra, güzel bir günün akşamında Janice Lawes dinleyicilerine seslendi:

“Yani, bir hanımefendinin şöhretine gölge düşürmemek için dudakları mühürlü olan, cinayetin masum tanığı” dedi Janice. “Aslında cinayeti işleyen kişi mi? Bu sizce de yeni bir şey değil mi?”

“Ned Atwood da böyle olduğunu düşündü” diyerek onayladı Dermot. “1840’da, Londra’da görülen Lord William Russell davasını alıp tersine çevirdi.

“Amacı, daha önce de söylediğim gibi, Sir Maurice Lawes’ın öldürüldüğü sırada kendisinin orada olmadığını gösterebilmektir. İşte, Eve bunun hem kanıtı hem de tanığıydı. Gönülsüz bir tanık olacağından, giderek ikna ediciliği de artacaktı; anlıyor musunuz?”

Eve irkildi.

“Size açıklamaya çalışacağım özgün plan buydu. Ned, Toby Lawes’ın kahverengi eldivenini takarak olaya orta yerinden dalaçağını tahmin edemezdi. Bu durum onu hem kurban hem de tanık durumuna getirdi. Atwood bunu gördüğünde, içinden sevinç çılgınlıkları atmış olmalı. Zira durum onun bile tahmin edemeyeceği kadar iyi görünüyordu. Ne var ki, merdivenlerden aşağı düşüp bilincini kaybedeceğini şüphesiz öngöremedi. İşte er ya da geç bütün planını mahveden de bu oldu. Dolayısıyla, artık şanslar iki taraf için eşitti.”

“Hadi ama!” dedi Eve birdenbire. “Artık duyalım, lütfen. Her şeyi!”

Aralarında hafif bir gerginlik vardı. Eve, Dermot, Janice ve Ben Dayı yüksek duvarların ardında, kestane ağaçlarının gölgesinde Eve'in villasının arka bahçesinde çay içiyorlardı. Masa yaprakları artık sararıp dokunulabilir bir hal alan bir ağacın altına yerleştirilmişti.

(Güz geliyor, diye düşündü Dermot Kinross ve yarın Londra'ya dönüyorum.)

"Pekâlâ," dedi Dermot. "Size anlatmayı ben de isterim. Vauto-ur, Goron ve ben tüm hafta boyunca olayları birbirine bağlamakla uğraştık."

Eve'in endişeli yüzüne baktığında, söylemek zorunda olduğu şeyden nefret etti.

"Siz" dedi Ben Dayı. "Şeytan gibi ağzı sıkı birisiniz." Öksürerek boğazındaki gıcığı temizledi: "Benim hâlâ şaşırdığım şey, adamın Maurice'i öldürme gerekçesi!"

"Benim de öyle!" dedi Eve. "Ne ki bu? Baba Lawes'ı tanı mı-yordu bile. Öyle değil mi?"

"Bilinçli olarak değil!" diye yanıtladı Dermot.

"Bilinçli olarak değil mi? Tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

Dermot hasır sandalyede bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandı. Maryland marka sigarasından bir dal çıkarıp yaktığında, odaklanma –öfkeli bir odaklanma– ifadesi yüzünde alışlagelen-den çok daha fazla çizgiyi görünür kılmışsa da, bunu belli etmemeye çalışarak Eve'e gülümsedi.

"Sizden ortaya çıkardığımız pek çok şeyi bir kez daha düşün-menizi istiyorum. Atwood ile hâlâ evli olduğunuz ve burada bir-likte kaldığınız dönemde" –Eve'in kendini nasıl da geri çektiği gözünden kaçmamıştı– "Henüz Lawes ailesiyle tanışmamıştınız, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Ama pek çok kere yaşlı adamı görmüştünüz?"

"Evet, öyle."

"Ve o seni ve Atwood'u ne zaman birlikte görse, kafası ka-rışmışçasına dikkatlice size bakıyordu. Böyleydi. Çünkü Ned

Atwood'u daha önce nerede görmüş olabileceğini hatırlamaya çalışıyordu.”

Eve birden ayağa kalktı. Ani bir önsezi, içine doğmuşçasına bir tahminle bir şeyler gözünün önüne gelmişti. Ama Dermot tahmin etmekle kalmıyordu.

“Ve birinde” diyerek devam etti. “Siz Toby Lawes ile nişanlandıktan sonra, Sir Maurice üstü kapalı bir şekilde size Atwood hakkında sorular sormaya başladı ama ‘hı’lar, ‘hımm’lar dışında tek bir yorumda dahi bulunmayıp tuhaf bir şekilde size baktı. Evet. Siz Atwood ile evliydimiz. Ama onun hakkında ne biliyordunuz ki? Şu an bile ne biliyorsunuz? Onun hakkında ne öğrendiniz? Geçmiş, sizden önceki hayatında ne yaptığı falan?”

Eve dilini dudaklarına götürdü.

“Hiç! Garip bir biçimde, bunu tam da –cinayetin işlendiği geceye bağlıyordum.”

Dermot daha sonra Janice’e döndü; Janice de yine korkmuş ve anlamaya çalışır bir ifadeyle ağzı açık dinliyordu.

“Sen, güzel kızım; babanın yüzler konusunda çok kötü bir hafızası olduğunu bana sen söylemiştin. Ama sonra bir anda bir şey olur ve baban o yüzü daha önce nerede götürdüğünü şak diye hatırlayıverirdi. İşte, bu yüzü de daha önce defalarca görmüştü; tabii ki, cezaevindeki işinde. Sadece, Atwood'u daha önce *nerede* gördüğünü ne zaman hatırladığını, sanırım hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Ama hatırladığı şey şuydu: Atwood, iki eşlilik, yani, aynı anda iki kişiyle birden evli olmak suçundan aldığı beş yıl hapis cezasını çekmekte olduğu Wandsworth’tan firar eden bir mahkûmdur.”

“İki eşlilik mi?” diye bağırdı Eve.

Ama bir an bile aksini düşünmedi. Ned’i akşamüzeri ışığında çimenler üzerinde kendisine doğru sırtarak geliyormuşçasına canlı canlı karşısında görür gibiydi.

“Adam bir tür Patrick-Mahon!¹⁵” diye devam etti Dermot. “Kadınlara fazla düşkün. İngiltere’den uzak duran ve kıtalararası gezip

¹⁵ Patrick-Mahon: 1924 yılında, İngiltere’de hamile sevgili Emily Kaye’yi birlikte kaldıkları sahil evinde öldürmüştür. Evli olmasına karşın Kaye ile de sevgili olan Patrick-Mahon’un işlediği bu cinayetin ardından dört farklı yerde kadın ve karnundaki bebeğe ait toplam 37 parça et ve organ parçası bulunmuştur. Patrick-Mahon idam cezasına çarptırılmıştır (ç. n.).

duran bir aylak. Şurda burda çeşitli iş anlaşmaları yaparak para kazanan ama aynı zamanda—" Dermot kendini tuttu.

"Her neyse, olayların nasıl bir hâl aldığını görüyorsunuz işte.

"Siz Atwood'dan boşandınız. Ama aslında bunu söylemek pek mümkün değil, zira yasal olarak gerçekte hiç evlenmediniz. Bu arada, gerçek adı da Atwood değil. Bir gün siciline bakmalısınız. Sözümona boşanmanın ardından Atwood, Amerika'ya gitti. Geri döneceğini söylemişti ve bunda ciddi idi. Ama bu arada siz Toby Lawes ile nişanlandınız.

"Sir Maurice durumdan hayli memnundu. İşin doğrusu, çok mutluydu. Bu evliliğe hiçbir şeyin ama *hiçbir şeyin* engel olmasına izin vermeyecekti. Janice ve Bay Phillips'in ne demek istediğini anladığını tahmin ediyorum..."

Neden sonra kısa bir sessizliğin ardından, ilk konuşan Ben Dayı oldu:

"Evet" dedi ağzında piposuyla, mırıldanırcasına. Hemen ardından sert bir şekilde ekledi: "Kendi adıma ben hep Eve'in yanında yer aldım."

Janice, Eve'e baktı.

"Sana çok kötü davrandım!" dedi. "Çünkü Toby'nin nasıl da bencil bir domuz olduğunu anlayamamıştım. Evet, bunu söyleyebilirim. Abim bile olsa, bencil domuzun teki o! Ama öte yandan, seni ne derece ilgilendirir bilmiyorum ama, gerçekten de hiçbir zaman senin böyle bir şey yapabileceğini düşünmedim..."

"Cezaevinde olması gerektiğini söylerken bile mi?" dedi Dermot gülerek.

Janice, Dermot'a dönerek dil çıkardı.

"Ama sen bize bir ipucu verdin." diyerek devam etti Dermot. "Hatta şu Finisterre adındaki adamın, namı diğer McConklin'in hikâyesiyle aslında bize tüm olayı açıklamış oldun. Orada ne olduğunu hatırlamaya çalış! Tarih tekerrür etti. Bunu biraz dolambaçlı hale soktun diye seni suçlamak mümkün değil elbette. Ama sanırım, Ned Atwood'un La Bandelette'e döndüğünü, Donjon Otel'de kaldığını bilmeyen yoktu.

“Sir Maurice akşam yürüyüşüne çıktı. Peki, nereye gitti? Donjon Otel’in arka barına. Ve hepimizin başından beri bildiğimiz gibi, barda kim vardı? Ned Atwood! İnsanlara onunla ilgili ne söyleyeceğini dahi düşünmeden ne pahasına olursa olsun karısını geri alacağını haykırıyordu.

“Hatta sen, Janice, bir ara Atwood’un babanla karşılaşp ona bir şeyler söylemiş olabileceğini öne sürmüştün. İşte gerçekte olan da tam buydu. Baban, ‘Sizinle dışarıda biraz konuşabilir miyiz, Sir?’ diye sordu. Atwood ne olup bittiğini anlamadı. Ama kabul etti ve yaşlı adamın geçmişi hakkındaki her şeyi bildiğini öğrendi. Tabi nasıl büyük bir öfkeye kapıldığını tahmin etmek güç değil.

“Birlikte Hayvanat Bahçesi’nde yürüdüler. Sir Maurice iyi bir anlaşma önererek, Finisterre’e söylediği şeylerin aynısını Atwood’a söyledi. Finisterre’e ne söylediğini hatırlıyor musun?”

Janice evet anlamında başını salladı.

“ ‘Ortadan kaybolmak için yirmi dört saatin var. ’” dedi Janice babasının sözlerini birebir alıntılararak. “ ‘Yirmi dört saatin sonunda, kaybolmayı başarmış ol ya da olma, yeni hayatını nerede kuracağından yeni adına, hakkındaki her şey Londra Emniyet Müdürlüğü masasında olacak. ’”

Hafif öne doğru eğilmiş olan Dermot hasır sandalyede tekrar arkasına yaslandı.

“Bu, birdenbire ortaya çıkan bir felaketti. Atwood o ana kadar kendisini gerçekten inandırmış olmasına karşın, artık karısını geri alamayacağını fark etti. Artık sakın ve güzel bir hayatı olmayacaktı. Hatta belki de tekrar cezaevine dönecekti. Onu vahşi hayvan kafeslerini andıran o bahçelerde volta atarken hayal ederseniz, aklından geçenleri de tahmin edebilirsiniz. En umulmadık anda, dahası çok adaletsiz bir biçimde onu cezaevine geri göndereceklerdi.

“Eğer...

“Sir Maurice Lawes’in kendisini tanıdığını bilmiyordu. Ama Villa Bonheur hane halkının alışkanlıkları hakkında hayli bilgi sahibiydi. Unutma, burada birkaç yıl yaşadı.

“Sir Maurice’in, ev ahalisi odalarına çekildikten sonra, çalışma odasında tek başına oturmak gibi bir alışkanlığı olduğunu biliyordu.

Sokağın karşı tarafından onu çalışma odasında pek çok kere görmüştü. Keza Eve de öyle. Sıcak havada perdeleri hiç kapanmayan çalışma odasının düzenini de gayet iyi biliyordu. Sir Maurice'in nereye oturduğunu, kapının ne tarafa doğru kapandığını ve tabii ocak süngüsünün nerede durduğunu biliyordu. Ama hepsinden önemlisi, elinde Eve'in evinin ön kapısının anahtarı vardı ki hatırlarsanız, bu anahtar – *Villa Bonheur* 'un da ön kapısını açıyordu.”

Benjamin Phillips dalgın bir şekilde piposunun sapıyla alnını kaşdı.

“Dediğim gibi, kanıt her iki yöne de işaret edebilir. Haksız mıyım?”

“Haklısınız, öyle.” dedi Dermot. Kısa bir tereddüt anının ardından ekledi: “Burdan sonra duyacaklarınız hiçbirinizin hoşuna gitmeyecek. Gerçekten öğrenmek istiyor musunuz?”

“Devam et!” dedi Eve bağırır gibi yüksek bir sesle.

“Dediğini gerçekten yaparsa diye, Sir Maurice'in ağzını son-suza dek kapamak zorundaydı. Hâliyle, açık bir skandalı önleyebilmek için Atwood 'kasabadan ayrılana kadar' Sir Maurice'in kimseye bu bildiklerinden söz etmemesi gerektiğini düşündü. Ama yine de, öylece ortadan kaybolduğunda bile kendisini güvence altına alabilmesi için olay anında başka yerde olduğunu kanıtlayan güçlü bir kanıta ihtiyacı vardı. Bahçede yürürken, kıvrak zekâsı ve kibri on dakikada bu kanıtı üretmesini sağladı. Şimdi siz de bunun ne olduğunu duyar duymaz anlayacaksınız.

“Herkesin kendine özgü bir dolu alışkanlığı olduğunu biliyordu. Siz tiyatrodan döndüğünüzde o Anges Sokağı'nda dolanıyordu. Eve villasına, siz de kendi evinize gittiniz. Hepiniz kendi odanıza çekilene, çalışma odasının perdesiz penceresinden yansıyan ışık dışında, evin bütün ışıkları sönene kadar sabırla bekledi. Açık perdelerle aldırış etmedi. Bunlar da planının bir ayağını oluşturuyordu.”

Janice'in beti benzi atmışsa da kendini tutamayıp sordu:

“Sokaktaki diğer evlerden birinden görülme tehlikesi ne oldu peki?”

“Sokaktaki hangi evden?” diye sordu Dermot.

“Şimdi anladım.” dedi Eve. “Perdelerim daima çekilidir ve her iki yanımdaki villa da bu mevsimde hep boştur.”

“Evet!” dedi Dermot. “Goron da öyle söyledi. Dahi Bay Atwood’a geri dönelim. Artık harekete geçmeye hazırdı. Cebindeki anahtarı kullanarak, Sir Maurice’in evinin ön kapısını açtı...”

“Kaçta?”

“Yaklaşık olarak bire yirmi kala.”

Dermot’un sigarası sarı bir duman yayarak kendi kendine bitmişti. Dermot izmariti yere atıp ayağıyla ezdi.

“Benim tahminim o ki, şömine rafında ocak süngüsü yoksa diye, her ihtimale karşı aynı derecede sessiz bir şekilde işini görebileceği bir silah da yanına almış olmalı. Ama endişe etmesine gerek kalmadı. Ocak süngüsü yerinde duruyordu. Daha sonra Eve’e söylediklerinden de hatırlayacağımız gibi, Sir Maurice’in ağır işitiğinden haberdardı. Kapıyı açtı, ocak süngüsünü aldı ve kurbanına arkadan yaklaştı. Yaşlı adam orada her şeyden habersiz oturmuş, yeni hazinesi ile ilgileniyordu. Önündeki kayıt defterinde, süslü bir el yazısıyla ‘ENFİYE KUTUSU, saat şeklinde’ yazıyordu.

“Katil kolunu havaya kaldırdı ve vurdu. İlk darbeyi indirmesiyle, iyice kendinden geçti.”

Ned Atwood’u tanıyan Eve’in onu bütün bunları yaparken hayal etmesi zor olmadı.

“Bu darbelerden biri, belki bilerek, belki kazara, ama büyük olasılıkla kasten, hayli pahalı bir şeye benzeyen malum parçaya isabet etti. Atwood neyi kırdığını merak etmiş olmalı. Eğilip Sir Maurice’in önüne baktığında, kayıt defterindeki küçük ama okunaklı bir şekilde yazılı sözcükleri gördü: ‘ENFİYE KUTUSU’. Bu sözcükler, gördüğümüz gibi, onu hayli etkilemiş ve hafızasında yer etmiş. Ve işte şimdi en önemli bölüme geldik.”

Dermot birden Eve’e döndü.

“O gece Atwood’un üzerinde nasıl bir takım vardı?”

“İnce tüylü, koyu bir takım. O kumaşa ne dendiğini tam bilmiyorum.”

“Evet” dedi Dermot. “Ta kendisi. Enfiye kutusuna vurduğunda, küçük bir parça fırlayıp ceketine saplandı. O bunu hiç fark etmedi.

Daha sonra, sizin yatak odanızda geçen bölümde kollarını sana attığında, parça es kaza senin beyaz dantel geceliğine geçti.

“Sen de bu parçayı hiç fark etmedin. Hatta hiçbir zaman orada öyle bir şey olmadığına, birinin onu kasten geceliğinize koymuş olabileceğine yemin dahi edebilirdin. Ama gerçek çok daha basitti. Söylenecek tek şey bu.” Dermot birden Janice ve Ben Dayı’ya baktı ve devam etti: “Umarım, malûm akik parçası artık o kadar gizemli gelmiyordur!

“Aslında bunu söylemek için bilerek fazla aceleci davranmadım. Size bunu daha sonra tekrar yorumlayıp parçaları bir araya getirdikten sonra söyleyecektim, dava ilk önüme geldiğinde değil. Goron bana olayı ilk anlattığında, katil Lawes ailesinden biriymiş gibi görünüyordu. Buna bir itirazınız olamaz; zira kendiniz de böyle düşünüyordunuz.

“Eve’in o akşamüzeri Villa Bonheur’da Goron’a verdiği ilk ve kısa beyanındaki belli noktalar beni biraz kuşkulandırmıştı. Ama aynı akşamın devamında, Papa Rousse’s’da omletini yedikten sonra bana hikâyenin tamamını anlattığında üzerimdeki sersemliği attım, aklımdaki düşüncenin izleri giderek şekillendi ve nihayetinde başından beri yanlış yöne baktığınızı fark ettim. Bu kısmı şimdi artık siz de anlıyorsunuz.”

Eve irkildi.

“Evet, hem de çok iyi anlıyorum!” dedi.

“Burada bulunan sizlerin kafasında taşların yerli yerine oturması için, gelin, hikâyeyi baştan oluşturalım. Atwood, kendisini içeri sokacak o değerli anahtarı elinde, gece saat bire yirmi kala evinize geldi...”

“Hayli dalgın gözlerle bakıyordu,” dedi Eve araya girerek. “Hatta ben sarhoş olduğumu düşünmüştüm. Dahası, bir tür ruhsal gerginlik yaşıyor gibiydi, adeta dokunsan ağlayacaktı. Ned’i daha önce hiç böyle görmemiştim. Beni korkutuyordu. O eski sarhoş hâllerinden çok daha kötü bir hâldeydi ve üstelik hiçbir şey de içmemişti.”

“Öyle,” dedi Dermot. “Daha yeni adam öldürmekten geliyordu. Ned Atwood’un o meşhur özgüveni için bile biraz fazla gelen bir adamı öldürmekten! Villa Bonheur’dan ayrıлып sessiz, sakın Casino

Bulvarı'na gitti. Burada bir iki dakika oyalandıktan sonraysa, sokağa ilk kez giriyormuşçasına gelip karşıdaki villaya girdi. Artık suçun işlendiği an olay yerinde olmadığını ispatlamaya gelmişti sıra.

“Ama dilerseniz bunu bir kenara bırakıp sadece gördüğümüz kanıtı ele alalım. Pat diye yanına geldi ve Lawes ailesi hakkında, karşı pencerede oturan yaşlı adam hakkında konuşmaya başladı. Nihayet seni sinir krizinin eşiğine getirdiğinde, perdeleri açıp dışarı bakmaya koyuldu. Sen derhal ışıkları söndürdün. Şimdi! Kelimesi kelimesine tekrarlar mısın lütfen; hemen o an söylediğin şey neydi?”

Eve gözlerini yumdu.

“ ‘Maurice Lawes hâlâ ayakta mı? Uyumamış mı?’ dedim.”

“Ned şöyle dedi: ‘Evet, öyle. Ama burayla ilgilendiği yok. Elinde büyüteç, enfiye kutusu gibi bir şeyi inceliyor. Bekle bir saniye!’”

“ ‘Ne oldu?’ diye sordum.”

“Ned, ‘Yanında biri var. Ama kim olduğunu seçemiyorum.’ dedi.”

“ ‘Toby’dir muhtemelen. Ned Atwood, hemen o pencereden çekilip buraya geliyor musun, gelmiyor musun?’ dedim.”

Derin bir nefes alsa da bu yalnızca o sessiz gecede sıcak loş ışıklı yatak odasında yaşananları daha dünmüş gibi hatırlamasına yol açtı ve Eve gözlerini açtı.

“Bu kadar!” dedi.

“Ama siz kendiniz de” diye üsteledi Dermot. “Bir ara, herhangi bir ara pencereden dışarı bakmadınız mı?”

“Hayır.”

“Hayır; onun sözüne itimat ettiniz.” Dermot diğerlerine döndü. “Şimdi, burada asıl şaşırtıcı olan, Atwood’un gördüğünü iddia ettiği şey. Arada ne kadar mesafe var; gerçekten bir şey görmüş olsa bile, bu olsa olsa saate benzeyen küçük bir nesne olurdu. Ama o hiç tereddüt etmeden ‘enfiye kutusu gibi bir şey’ gördüğünü söyledi. Böylelikle, bu zeki beyzade kendini ele vermiş oldu. Bunu bilmesi imkânsızdı ya da en azından, bunu biliyor olmasının çok fena bir açıklaması olmalıydı.

“Ama bakın daha sonra ne oldu!

“Birdenbire Eve’i kendisiyle birlikte pencereden karşıya bakması, Sir Maurice’in hayatta ve sıhhati yerinde, elinde büyüteciyle orada öylece durduğunu, ardındaysa bir gölgenin olduğunu görmesi için üstelemeye başladı.

“Bunu bilerek yaptı. Sizin önünüze bir kanıt sunabilmek için defalarca yaptı bu hareketi. Sürekli, ‘Gördüğümüz şeyi hatırlasana!’ deyip durdu. İşte, bu noktada artık, zamanında bir psikoloğun kendisine söylediği ve benim de kendi adıma fark ettiğim üzere, karşımızda hemen her öneriye fazlasıyla duyarlı bir kadın vardı. Sinirleri hayli gerilmişti ve artık her şeyi görmeye hazırdı. İşte o anda, bir kez daha pencerenin perdeleri açıldı ve kadına Sir Maurice Lawes’in ölü bedeni gösterildi.

“Benim olayı çözdüğüm nokta tam da burası oldu.

“Bu oyunun yegâne amacı, onu aslında görmediği bir şeyi gördüğüne, yani, Atwood hemen kendisinin yanbaşındayken, Sir Maurice’in hâlâ hayatta olduğuna ikna etmektir.

“Katil, Atwood’du ve planı da buydu. Ve tek bir şey dışında, planını gayet başarılı bir şekilde de uyguladı. Eve’i ikna etti. Eve gerçekten de Sir Maurice’i daha önce pek çok gece tanık olduğu gibi, çalışma odasında aynı yerde aynı şekilde oturduğunu gördüğüne inanıyordu. İlk geldiğim gün Goron’a söylediği de buydu. Eğer bu enfiye kutusu, alelade bir enfiye kutusu olsaydı ve gerçekten de böyle görünseydi, bizim zekâ küpü Bay Atwood bu işten yakayı sıyırmış olacaktı.”

Dermot dirseğini sandalyenin koluna dayamış, eli çenesinde düşünmeye başladı.

“Dr. Kinross” dedi Janice usulca. “Bu gerçekten çok zekice.”

“Zekice mi? Tabii ki öyle! Adam kuşkusuz suç tarihini biliyordu. Derhal Lord William Russell davasını alıp tersinden uyguladı. Böylelikle kimse şüphelenmeyecekti ...”

“Hayır! Yani siz bunu okumuştunuz.”

Dermot içten bir kahkaha attı. Kendini övmeyi seven birisi değildi ve attığı bu kahkaha boğazında acı bir ilaç gibi bir tat bırakmıştı.

“Yani? Herhangi biri bunu tahmin edebilirdi. Bazı kadınlar sırf bir domuzun kurbanı olmak için doğmuş gibi görünür.

“Artık bizi hayli şaşırtan tüm ters akıntıları anlayabilirsiniz. Toby Lawes kahverengi eldiveni takarak planı daha da karıştırdı. Atwood’un başına resmen talih kuşu pislemişti. Eğer Eve davranışlarını bana doğru bir şekilde tarif ettiyse, bu duruma hem şaşırmış hem de sevinmişti. Kendisini sağlama alacak son gerçekçi dokunuş da bu olmuştu.

“Artık oyunun sonunda ne olacağını anlıyor musunuz? Atwood’un aslında bu işe bulaşmak gibi bir niyeti yoktu. Ama duramadı. Öylece yoldan çekilip gidebilirdi. Görünüşte, Sir Maurice ile hiçbir ilişkisi yoktu. Ne kadar az şey söylerse o kadar iyiydi. Ama herhangi bir aksilik olursa mazereti hazırды. Üzerinde mutlak bir gücü olduğuna emin olduğu inatçı bir kadının ağzından laf alınmasına hazırды. Bu onun mazeretini daha da güçlendiriyordu, çünkü kadının söyleyeceği şey utanılacak türdendi.

“Otelde yere yığıldığında, kendisine arabanın çarptığı hikâyesini uydurma nedeni de buydu. Mecbur kalmadıkça, meselden söz etmeye niyeti yoktu. Ama bir an bile başına ne kadar kötü şeyler gelebileceğini tahmin etmedi.

“İşte bütün planını bozan da bu oldu. Önce, merdivenlerden düşerek bilincini kaybetti. Daha sonra da kindar Yvette olaya dâhil oldu zira onun da kendi planı vardı. Atwood, hâliyle, doğrudan Eve’den kuşkulandırılmasını istemiyordu. Hatta bu, isteyeceği en son şey olurdu. Geçirdiği beyin sarsıntısıyla bilinci kapalı bir şekilde yatarken olanları öğrendiğinde dehşete düşecekti.”

“Öyleyse” dedi Janice araya girerek. “Kapıyı kapatıp Eve’i dışarıda bırakan Yvette’ti gerçekten.”

“Elbette oydu. Yvette hakkında sadece belli tahminlerde bulunabiliriz. Kendisi tam bir Normandiya köylüsü. Konuşmayı reddediyor. Vautour’un onca çabası bile ağzından tek kelime almaya yaramayacak gibi duruyor. Ama görünen o ki, Eve’i dışarıda bıraktığında, cinayetten falan haberi yoktu. Atwood’un orada olduğunu biliyordu. Büyük bir skandal yaratırsa senin sözümona sofu abinin Eve ile evlenmekten vazgeçebileceğini düşündü.

“Ama dediğim gibi, Yvette Normandiyalı. Eve Neill’in cinayet zanlısı olduğunu görünce, her ne kadar şaşırdıysa da, hiç tereddüt

etmeden, soğukkanlılığını bir an olsun yitirmeden yapacağını yaptı. Davaya büyük bir şevkle müdahil oldu. Bu suçlamayı güçlendirdi çünkü sonucun işine geleceğini düşündü. Evliliğe engel olmak için bundan daha iyi bir yol olur muydu? Neyin doğru, neyin yanlış olduğuyla ilgilendiği yoktu, tek derdi kız kardeşini Toby ile evlendirmekti.

“İşte karmakarışık durum özetle böyleydi. Daha sonra, Harpe Sokağı’nı ziyaret ettiğim gece iki gerdanlık buldum ve Eve’den hikâyenin tamamını dinledim ki bu da bana katilin kim olduğunu açıkça gösterdi. Bir kez bunu sıkıca kavradığınızda, artık her şeyi sil baştan düşünmek zor olmadı. Diğer parçaları birleştirmek işten bile değildi.

“Asıl soru şuydu: Atwood’un cinayeti işleme nedeni neydi? Yanıt, Sir Maurice’in cezaevindeki işinde yatıyordu ki eşi ve kızı bu işi anlattı. Tabii şu Finisterre hakkındaki kısa hikâye de hayli açıklayıcı oldu. Teorimi ispatlayabiliyor muydum? Kolayca! Atwood polis tarafından aransa, hatta başka bir isimle bir suç işlemiş bile olsa, Londra Emniyet Müdürlüğü’ndeki dosyasında parmak izi olacaktı.”

Ben Dayı vay be dercesine ısıklık çaldı.

“Hımm!” dedi ve sandalyesinde doğruldu. “Şimdi anladım! Sizin şu Londra seyahatiniz de...”

“Bunu bilmeden harekete geçemezdik. Otel odasına giderek Atwood’a hissettirmeden fotoğrafını ve cüzdanını ele geçirdikten sonra parmağını saatimin gümüşten arka yüzeyine bastırmak suretiyle parmak izini aldım. Bu iş için saatimi kullanmak manidar olur gibi geldi. Ve gerçekten de bu kayıtlar emniyet müdürlüğünde kolayca bulundu. Bu arada...”

“Yine bir çuval incir berbat oldu” dedi Eve araya girerek. Kendini tutamayıp gülmeye başladı.

“Seni tutukladılar, evet.” dedi Dermot. Yüzü birden düştü. “Ama hâlâ bunun hiç de komik olduğunu düşünmüyorum.”

Dermot tekrar diğerlerine döndü:

“Bana hikâyenin detaylarını anlatırken, o denli yorgun, bitkindi ki iç zekâsı –hani o hepimizin alay ettiği bilinçaltı– konuşmaya başladı ve kendisinin bile farkında olmadığı bir gerçeği söyledi.

Gerçekte Atwood ile birlikte pencereden dışarı bakmamış, Sir Maurice'in sağ olduğunu görmemişti. Bu, söylediği her sözcükten anlaşılıyordu. Enfiye kutusunu da hiç görmemişti. Onun ağzından dökülen sözcükleri oraya yerleştiren Atwood'du.

“Hafızasını yoklatmaya ya da karşı öneriler getirmeye kalkışamazdım. Söyledikleri, tam da benim istediğim şeylerdi ve Atwood'un suçlu olduğunu ayan beyan gösteriyordu. Bu yüzden bunları bana nasıl anlattıysa Goron'a da aynı şekilde anlatmasını istedim. Kayda geçtikten sonra, Atwood'un bunu destekleyecek mahiyetteki nedenini ispat edebilecektim. Böylelikle, ilerlemem ve tezimi açıklamam mümkün olacaktı.

“Ama Atwood'un zihninde yarattığı etkiyi kırmayı ya da Goron ve Vautour'un Galli enerjilerine engel olmayı başaramamışım. Onlarla konuşurken, tam da Atwood'un hikâyesini anlattı. Eğer bana anlattığı gibi kelimesi kelimesine...”

Eve karşı çıktı:

“Yapamadım! Yüzüme –yüzüme ışık tuttular ve iple oynatılan oyuncak kuklalar gibi boyuna tepemde sallanıp durdular. Ayrıca, moral desteği alabileceğim bir kişi olarak sen de orada yoktun...”

Janice, yüzünde meraklı bir ifadeyle önce Eve'e, ardından Dermot'a baktı. İkisi de sert, anlık ve neredeyse öfkeli bir şaşkınlıkla ona baktı.

“Sonuç olarak” dedi Dermot telaşla. “Onlar da meseleye uyanıldılar. Sadece *Atwood'un* gaflarını yakalayıp Eve'e karşı kullandılar. Ha? Kimse Eve'e Sir Maurice Lawes'in yeni hazinesinden söz etmedi, öyle değil mi? Nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. En ufak bir fikri dahi yoktu. Öyleyse, bu saatin aslında bir enfiye kutusu olduğunu nereden bilebiliyordu? Artık açıklamak için sarf ettiği her sözcükte suçunu itiraf ediyor gibi geliyordu. Çırpındıkça batıyor, cezaevi yolu bağıra bağıra geliyorum diyordu ki hikâyedeki kötü karakteri ortaya çıkarmak üzere tam zamanında yetiştim.”

“Anlıyorum” dedi Ben Dayı. “Başta her şey ters gitti ama sonra talihi birden döndü. Sarkaç gibi. Çünkü artık Atwood'un bilinci yerine gelmişti.”

“Öyle” dedi Dermot gülerek. “Atwood'un bilinci yerine gelmişti.”

İki kaşının arasında, kötü bir anı gibi sıkışıp duran dikey bir çizgi belirdi.

“Toby’nin kahverengi eldivenli kişi olduğu yönünde ifade verip davayı kapatmaya çok istekliydi. Böylelikle bir taşta iki kuş vuracak, hem planladığı gibi karısını geri kazanmış hem de raki-bini cezaevine yollamış olacaktı. Böylesi ağır yaralı birinin birden yatağından fırladığı gibi bir güzel giyinip Vautour’u görmeye gidebileceğini düşünür müydünüz? Görseniz, nasıl da diretiyordu!”

“Ona engel olamadınız mı?”

“Hayır” dedi Dermot. “Onu durduramadım.”

Kısa bir sessizliğin ardından Dermot anlatmayı sürdürdü:

“Yalancının mumu Vautour’un odasının kapısının önünde tükendi. Koridorda çöküp yere düştü ve deniz fenerinden gelen ışık dönüşünü tamamlayıp onu terk etmeden önce bitiverdi. Olayın açığa çıkarıldığını anladı.”

Güneş batmıştı. Birkaç kuşun ötüştüğü bahçe giderek serinlemeye başlamıştı.

“Ve bizim asil Toby de...” diye söze girdi Janice. Neden sonra Dermot’un kahrkahasıyla susup anlık bir öfkeyle ona döndü.

“Abinizi anladığınızı sanmıyorum!” dedi Dermot.

“Tüm o adice dalavereleri hayatımda duymadım!”

“Hiç de adi biri değil aslında. Durdurulmuş gelişmenin (eğer böyle dememe gücenmezseniz) olağan bir hadisesi.”

“Yani?”

“Gerek duygusal anlamda gerekse kafaca hâlâ on beş yaşında. Hepsi bu. Babasından bir şey çalmasının suç olacağını dahi anlamıyor. Cinsel ahlâk fikirleri tamamen modası geçmiş geleneksel düşüncelerden ileri geliyor.

“Dünyada Toby gibi yüzlerce insan var. Genellikle herkesle yeterince iyi geçinir bu insanlar. Güven abidesi, kaya gibi sağlam kişiler olarak görülürler. Ta ki gerçek bir kriz patlak verene kadar! İşte o zaman bu okul bebeleri bir şey düşünemez, sinirlerine hâkim olamaz ve darmadağın olurlar. Abin golf oynamak, birlikte

bir şeyler içmek için ideal biri olabilir. Ama ideal bir koca olur mu, işte bundan emin değilim... Her neyse, geçelim şimdi bu bahsi.”

“Merak ediyorum da!” dedi Ben Dayı.

“Buyrun?”

“Hayli kaygılanmıştım. Maurice rutin yürüyüşünden öyle üzgün, sinirden titreyerek falan döndüğünde direkt Toby ile konuştu. Ona Atwood’dan bahsetmedi, değil mi?”

“Hayır!” dedi Janice. “Bunu bir an ben de düşündüm. Zaten bu yüzden, Toby ile ilgili bir şeyler öğrenmiş olabileceğini düşündüm. Anlıyorsunuz di mi? Daha sonra her şeyi öğrendiğimizde, Toby’ye sordum. Babam sadece ‘Bugün birini gördüm!’ demiş, Atwood’u kastederek ve ‘daha sonra konuşuruz’ diyerek konuyu kapatmış. Toby’nin resmen kanı donmuş. Prue Latour’un sorun yaratmaya başladığını düşünmüştü. Dolayısıyla bu işi bir an evvel bitirmeye karar verdi ve bu yüzden de o gece gerdanlığı çalmaya kalkıştı.”

Janice huzursuz, gergin bir şekilde başını sallayarak birden ekledi:

“Annem şu an orada” –başıyla sokağın karşı tarafını, Villa Bonheur’u işaret etti– “Toby’yi teskin etmekle meşgul. Toby’ye gerçekten çok kötü davrandılar. Dolayısıyla hangi anne olsa, bunu yapardı.”

“Ah!” dedi Ben Dayı içten bir şekilde.

Janice sandalyesinden kalktı.

“Eve” dedi, hararetle bir şekilde. “Sana da en az Toby’ye davrandığım kadar kötü davrandım. Çok üzgünüm. Lütfen buna inan. Her şey, *her şey için* çok üzgünüm!”

Neden sonra kimsenin bir şey demesine fırsat vermeden bahçe-de hızla koşarak villanın yan tarafını dolanan patika yola saptı ve gözden yitti. Ben Dayı sakın bir şekilde ayağa kalktı.

“Gitme!” dedi Eve. “Yapma.”

Ben Dayı aldırış etmedi. Derin düşüncelere dalmıştı.

“Gitmiyorum!” dedi birden. “Özür dilerim, yani. Umarım hakkında hayırlısı olur. Ne dediğimi anlıyorsunuzdur. Sen ve Toby! Olmaz o iş.” Samimi, derin bir mahcubiyet içinde yüzünü öte yana

çevirdi. Neden sonra tekrar döndü: “Bu hafta senin için küçük bir gemi yaptım. Hoşuna gideceğini düşündüm. Boyasını da bitirdikten sonra sana gönderirim. Hoşça kal!”

Ve Ben Dayı oradan ayrıldı.

Eve Neill ile Dr. Dermot Kinross uzunca bir süre sessizce oturdular. Birbirlerine bakmıyorlardı. Sessizliği bozan Eve oldu.

“Dün söylediğiniz şey doğru mu?”

“Hangi konuda?”

“Yarın Londra’ya geri mi dönüyorsunuz?”

“Evet, er ya da geç dönecektim. Asıl önemli olan, sen ne yapacaksın?”

“Bilmem. Dermot! Aslında isterdim ki—”

Dermot cümlesini tamamlamasına izin vermeden araya girdi. “Beni dinle şimdi! Artık bu lanet olası minnet duygusuna bir son—”

“Eh, ama senin de o konuda bu kadar gıcıklık yapmana gerek yok!”

“Gıcıklık falan yapmıyorum. Sadece bu minnet duygusunu aklından çıkarmaya çalışıyorum.”

“Niye? Niye benim için bunca şey yaptın?”

Dermot cebinden Maryland sigara paketini çıkardı. Eve’e ikram ettiyse de, o başını iki yana salladıktan sonra, kendisi bir tane yaktı.

“Bu çok çocukça bir hile!” dedi Dermot. “Sen de pekâlâ biliyorsun. Bir gün, tüm bu sinir harbini tamamen ardında bıraktığında, konuyu tekrar konuşuruz. Bu arada, hâlâ ne yapmayı planladığını söylemedin.”

Eve omuz silkti.

“Bilmiyorum. Valizlerimi toplayıp bir süreliğine Nice ya da Cannes’a falan gideyim diyorum...”

“Bunu yapamazsın.”

“O niye?”

“Çünkü yapamazsın. Dostumuz Goron senin hakkında söylediklerinde yüzde yüz haklı.”

“Öyle mi? Goron benim hakkımda ne söyledi?”

“Senin topluma zararlı biri olduğunu ve kimsenin bir sonraki adımının ne olacağını kestiremeyeceğini söyledi. Başka bir sahil bölgesine gidersen, orada seni yine fırsatçı erkekler bekliyor olacak. Biri olmazsa diğeri karşına çıkacak ve kendisine âşık olduğunu düşünmeni sağlayacak... Sonra al sana her şey sil baştan. Hayır. İngiltere’ye dönmeniz çok daha iyi olur. Orada gerçekten güvende olursunuz, en azından size göz kulak olacak biri olur yanınızda.”

Eve düşünüyordu.

“Aslında” dedi birden. “İngiltere’ye dönmeyi düşündüm.” Gözlerini Dermot’a dikti. “Söylesene! Ned Atwood konusunda yaşadığım kalp kırıklığını atlabilecek miyim sence?”

Dermot sigarasını ağzından aldı. Gözlerini kıstı. Uzun uzun Eve’e baktıktan sonra dirseğini sandalyenin koluna dayadı.

“Bu tamamen psikolojik bir olay.” dedi. “İstersen, bu dolambaçlı yolda çıkışı bulacağına eminim.”

“Buna inanıyor musun?”

“Adamı gerçek anlamda öldürmedim. ‘Öldürmeyeceksin!’ Ama işgüzarlık edip yaşatmaya da çalışmana gerek yok. Ben onu ölmeye teşvik ettim. Öldürmediysem ve sağlığına tekrar kavuştuysa, giyotin bu işi layıkıyla yerine getireceğinden. Ama tabii meselelerin bu boyutunu hiç düşünmüyordum.”

Dermot’un yüzü ciddileşti.

“Toby Lawes” diye devam etti. “Senin için hiçbir zaman bir anlam ifade etmedi. Yalnızdın, sıkılıyordun, güvenecek birini arıyordun. Aynı hatayı bir daha yapmayacaksın ve ben bunu göreceğim. Cinayet gibi *küçük* bir olay bu işe engel olmasaydı, şimdi her şey daha farklı olurdu. Ama Atwood; kim bilir, belki de o farklıydı.”

“Öyle miydi?”

“Bu adam seni gerçekten sevdi, kendi tarzında tabii. Aklından geçenleri söylerken, rol yapıp yapmadığına emin olamadım. Onun o gece olay anında orada olmadığını kanıtlamak için seni kullanmasını engelleyemedim...”

“Yo, bunu anladım.”

“Ama bu, hissettiği şeyi değiştirmiyor. Benim asıl ilgilendiğim, senin hislerini değiştirip değiştirmedığı. Bu dünyada Atwood gibiler her halükârda biraz fazla tehlikeli tiplerdir.”

Eve kımıltısız oturuyordu. Giderek karanlığa gömülen bahçede yaşlı gözleri parlıyordu.

“İkimizi de düşünüyor olmandan rahatsız olmuyorum.” dedi. “Açıkçası bu hoşuma gidiyor. Ama düşünmene asla izin veremeyeceğim bir şey varsa, o da Lawes ailesinin hakkımda düşündüğü şey. Bir dakika yanıma gelebilir misin, lütfen?”

* * *

La Bandelette polis müdürü, Mösyö Aristide Goron, küçük ama hiç tereddütsüz Büyük Monarşi’yi akseden heybetli adımlarla Angés Sokağı’na girdi. Göğsünü öne çıkarmış, bastonunu hafif hafif döndürüyordu; keyfine diyecek yoktu.

Bilge insan Doktor Kinross, kendisine söylendiği üzere, Madam Neill ile Madamın villasının arka bahçesinde çay içiyordu. Aristide Goron’un kendisiyse onları artık dosyanın tatmin edici bir şekilde kapandığı konusunda bilgilendirebilecekti.

Mösyö Goron, Angés Sokağı’nda ilerliyordu. Bu Lawes meselesi La Bandelette polis teşkilatına hak ettiği itibarı geri kazandırmıştı. Muhabirler, özellikle de fotoğrafçılar Paris’in olayla ilgilendiği ölçüde buraya akın etmişlerdi. Dr. Kinross, davada kendi adının geçmesini, hele ki fotoğrafının yayınlanmasını kesin bir dille reddederek onu hayli şaşırtmıştı. Ama ille de birisinin bu övgüleri alması gerekiyorsa... sonuçta halkı hayal kırıklığına uğratmamak gerek.

Aslında Mösyö Goron, Dr. Kinross hakkındaki o eski şüphelerini tekrar gözden geçirmek zorundaydı. Bu adam, çoğu var azı yok, tam bir akıl küpüyü ve yaptığı her şey hayranlık uyandırıyor. Tıpkı polis müdürüne söylediği gibi, sadece küçük akıl oyunları için yaşıyordu, ötesi değil. Saat gibi çalışan akılları bir çırpıda okuyor, kendisi de saat gibi durmaksızın çalışıyordu.

Mösyö Goron, Villa Miramar’ı çevreleyen duvarın kapısından içeri girdi. Solunda, evin yan tarafına doğru kıvrılan yola baktı ve o tarafa yöneldi.

Şu Mösyö Lawes gibi ikiyüzlü olmayan bir iki İngiliz bulduğu için içi biraz olsun rahatlamıştı. Mösyö Goron İngilizleri giderek daha iyi tanımaya başlamıştı. Aslında...

Bastonuyla çimi eze eze, neşeli bir şekilde arka bahçeye geçti. Hava iyiden iyiye kararırken kestane ağaçlarında derin ve huzurlu bir sessizlik hâkimdi. Söyleyeceklerini sessizce prova ettiği sırada, az ileride, hemen önünde duran iki insanın birbirlerine nasıl baktıklarını gördü.

Mösyö Goron birden durdu.

Gözleri neredeyse yuvalarından çıkacaktı.

Bir an öylece bakakaldı. Kibar bir beyefendiydi, saygılıydı, insanların mutlu olduklarını görmekten keyif alan biriydi. Dolayısıyla döndü ve geldiği yoldan geri gitti. Mösyö Goron aynı zamanda adalet duygusuna sahip biriydi ve kendisine de adilce davranılmasını isterdi. Tekrar Anges Sokağı'na çıktığında, canı sıkkın bir şekilde başını salladı. Sokak boyunca, gelirkenkinden daha hızlı adımlarla yürümeye başladı. Kimsenin duyamayacağı kadar kısık bir sesle kendi kendine “vay canına!” diye mırıldandı; sözcükler havada usulca süzülerek akşam serinliğine karıştı.

BİNBİR GECE CİNAYETLERİ

John Dickson Carr

Polisiye romanın en zor alt türü olan "kapalı oda polisiyelerinin" en tanınmış üstatlarının başında sayılabilecek John Dickson Carr ya da nam-ı diğer Carter Dickson'ın klasikleşmiş eserlerinden biridir. Polisiye romanı basit bir şiddet sergisi olarak ele almayan yazar, olay örgüsünü güçlü bir zeka ürünü olarak ortaya koymakta ve okuru etkili bir edebi dille, yer yer mizah unsurunu da kullanarak gizemli entelektüel yolculuklara çıkarmaktadır.

John Dickson Carr'ın kitaplarındaki üç ünlü dedektif karakterinden birisi olan Dr. Gideon Fell, Binbir Gece Cinayetleri'nde tuhaf bir cinayet vakası ile karşılaşır. Mermer sütunlu Wade Doğu Sanatları Müzesi'nde siyah körüklü devasa bir at arabası sergilenmektedir. Müzede olan bitenleri araştırmaya gelen bir müfettiş gelip de arabanın kapısını açınca içinden bir ceset düşer. Ama bu sıradan bir ceset değildir. Cesedin göğsünde süslü bir İran hançeri, çenesinde takma bir sakal, elinde de bir yemek kitabı vardır. Bu acayip parçalar Dr. Gideon Fell'i geçici olarak şaşkına çevirmiş olsa da alt edemez; doktorumuz tüyler ürpertecek derecede korkunç bir suçun çözümünü aydınlatacak ipuçlarını çözer.

Doğu'nun gizemleriyle örülü bu macera, yer yer komik, ama merak unsurunu her daim koruyan etkili bir anlatımla çıkıyor okurun karşısına...

**“Dünyada onun gibi yüzlerce insan var.
Genelde gerçekten herkesle yeterince iyi geçinir bu
insanlar. Güven abidesi, kaya gibi sağlam kişiler olarak
görülürler.
Ta ki gerçek bir kriz patlak verene kadar!
İşte o zaman bu okul bebeleri bir şey düşünemez,
sinirlerine hâkim olamaz ve darmadağın olurlar.”**

1957 yılı yapımı *That Woman Opposite* adlı film ile beyaz
perdeye de taşınan ve bir polisiye klasiği olan bu roman,
kapalı oda polisiyesi üstatlarından John Dickson Carr’ın
başyapıtlarından biridir.

Yazar bu eserinde ‘polisiye roman nasıl yazılır’ dersi
verircesine yaptığı göndermeleri, suç tarihindeki bilgisini
konuşturduğu açıklamaları, mekân, karakter ve duygu
tasvirlerindeki eşsiz detaycılığıyla bir anlamda klasik ve
hatasız bir polisiye roman şablonu sunmaktadır.

**NOTA
GENE**

John Dickson Carr

İmparatorun Enfiye Kutusu

Çeviren: Büşra Şahin

9 786055 513542